ODISEEA DRAGONULUI

timothy zahn

SOLDAT SÍ DRAGON

emira

În seria ODISEEA DRAGONULUI a apărut

Hoț și Dragon

În curând

Sclav și Dragon

TIMOTHY ZAHN este unul dintre cei mai importanți autori americani contemporani de science-fiction. S-a născut în Chicago, Illinois, şi a studiat la Michigan State University, luându-şi diploma în fizică în 1973. După obținerea titlului de master în fizică în 1975 la Universitatea din Illinois, Urbana-Champaign, a început studiile doctorale, pe care însă le-a abandonat la scurt timp. Scriind science fiction doar ca hobby, a devenit apoi scriitor profesionist. Locuieşte împreună cu soția sa Anna şi cu fiul lor Corwin în Bandon, Oregon. A publicat proză scurtă în cele mai importante reviste SF, *Cascade Point* aducându-i un Premiu Hugo pentru cea mai bună nuvelă în 1984. Este autorul a numeroase romane din colecția *Star Wars*, printre care şi bestsellerul absolut *Star Wars: Heir to the Empire.* Dintre lucrările sale mai amintim bine cunoscutele trilogii *Cobra* şi *Black collar.* Următoarele volume ale seriei *Odiseea Dragonului* sunt *Dragon and Slave* (2005), *Dragon and Herdsman* (2006), *Dragon and Judge* (2007), *Dragon and Liberator* (2008) (în pregătire la Editura Nemira).

timothy zahn

SOLDAT ȘI DRAGON

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

NEMIRA

Coperta colecției: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Jon FOSTER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZAHN, TIMOTHY
Soldat și dragon / Timothy Zahn; trad.: Alexandru Maniu.
- București, Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-29-3
I. Maniu, Alexandru (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Timothy Zahn
DRAGON AND THE SOLDIER
© 2004 by Timothy Zahn

© Nemira Publishing House, 2009

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-29-3

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Capitolul 1

Urletele shontinilor și K'dailor muribunzi din sala motoarelor se înteţeau. Draycos își astupă urechile ţuguiate cu labele, doar-doar s-or opri, dar fără folos.

Acum putea să-i vadă pe cei prinși acolo – fapt curios, căci el însuși se afla sus, în centrul de comandă de pe *Havenseeker*, adică hăt în cealaltă parte a navei. Prin globul de navigare se întrezăreau aparate de zbor necunoscute, eliberând bine știutele raze violete ale Urgiei ce măturau în trombe pântecul navei lor. Urgia era tot mai aproape de el, tot mai aproape... mai aproape...

Se trezi cu o smucitură ce-l făcu să zgârie stratul subţire de plastic de pe podea.

– Ai visat urât? îl întâmpină un glas blând.

Draycos clipi pentru a alunga ultimele crâmpeie de coșmar. Prin întunecimea camerei zărea

patul îngust fixat în peretele opus al micuței cabine. Noul său tovarăș, Jack Morgan, stătea rezemat pe-un cot, cu părul complet răvășit.

– Da, îmi cer iertare că te-am trezit.

– Nu-i problemă, spuse Jack căscând. Își trecu mâna prin păr, dar nu izbuti să-i dea o formă cât de cât firească. Mă bucur totuși că nu erai pe spatele meu când ai început să tresari. Ce-a fost de data asta?

– Același vis, rosti Draycos, arcuind coada într-un gest de supărare specific K'da.

În mod curios, adormise lipit de spatele lui Jack, în obișnuita lui formă bidimensională. Oare când căzuse la podea și devenise tridimensional din nou? În timp ce visa?

– Am revăzut nimicirea avangărzii noastre.

– Ai văzut din greșeală și ceva însemne pe navele alea de vânătoare Djinn 90? – de data asta se băgă unchiul Virge în discuție.

Draycos săgetă camera de supraveghere. Unchiul Virge era computerul navei *Essenay*, dotat cu o personalitate artificială proiectată de răposatul unchi Virgil. Deseori, după cum remarcase dragonul, această personalitate se străduia din răsputeri să fie cât mai enervantă.

– Nici atunci n-am văzut vreun însemn. Cu atât mai puțin mă aștept să văd unul în vis.

– Bine, bine, nu-ți ieși din solzi, îi răspunse Virge cu țâfnă. Tu ești cel nerăbdător să-i găsească pe piraţii sau traficanţii ăia sau ce erau.

– Mercenari, rosti Draycos hotărât. Un soi de grupare militară. Ți-am mai spus asta.

– Mda, cum zici tu.

– Și eu sunt la fel de nerăbdător să-i găsim, unchiule Virge, interveni Jack.

– Atunci hai să spunem lucrurilor pe nume. Recunoaște, băiete, nu putem căuta acul în carul cu fân. Chiar și cu nobilul bard-războinic K'da alături de noi, privindu-ne brav în timp ce noi facem toată treaba.

– Abia ce-am început căutarea, îi aminti Draycos, trecând cu vederea peste insultă. Unchiul Virge îi arătase în nenumărate rânduri că nu dă doi bani pe codul lui de războinic, pe dorința de a săvârși fapte nobile în pofida riscurilor. Considera un astfel de comportament nepractic, o risipă de energie și, nu în ultimul rând, cu desăvârșire prostesc.

– De zece zile tot aruncăm năvodul și până acum n-am prins nimic, ripostă unchiul Virge. Eu zic să lăsăm totul baltă și să mutăm afacerea în curtea StarForce, unde îi e locul.

– Nu putem să facem așa ceva, insistă Draycos. Până nu descoperim cine se află în spatele atacului,

nu trebuie să mă dezvălui nimănui. Supraviețuirea poporului meu depinde de asta.

– Hai să fim serioși, se oțărî unchiul Virge, iar Draycos își închipui chipul mânios din spatele vorbelor. Nu StarForce ți-a atacat navele. Guvernul Internos nu se dedă la acte de genocid.

– Cu toate astea, cineva din cadrul StarForce sau al Internos ar fi putut să facă o înțelegere fără știința celorlalți. E prea riscant. Nu putem cere ajutorul nimănui.

– Și dacă n-o să reușim? În caz că n-ai observat amice, Brațul Orion e-al naibii de întins. O broscuță mică într-un iaz uriaș, asta suntem. O încercare demnă de-a fi pusă în versuri, dar s-ar putea să ne prindă Ziua de Apoi cu buzunarele goale.

– Ne-ar trebui o lovitură norocoasă, murmură Jack. Una singură, să ne ducă pe drumul cel bun.

– Crezi că eu nu-mi doresc asta, băiete? rosti unchiul Virge, dintr-odată grav și împăciuitor.

Draycos simți cum i se ridică solzii de pe creastă. De fapt, unchiul Virge dorea ca Jack să-i lase de izbeliște pe dragon și pe milioanele de refugiați shontini și K'da care chiar în acel moment fugeau din calea Valahgua și a cumplitei lor Urgii.

Pe scurt, unchiul Virge voia ca Jack să se întoarcă la ocupația lui obișnuită, cea de a se preocupa doar de sine însuși.

Dar nu îndrăznea s-o rostească cu glas tare. Unchiul Virgil fusese un nelegiuit, un escroc și un hoț, un om care toată viața se gândise numai la sine. Proiectase alter egoul său computerizat după chipul și asemănarea sa înainte să moară și se străduise să-l crească și pe Jack în acest spirit.

Jack avea o inimă bună, asta era limpede pentru dragon. Dar abia trecuse de paisprezece ani și era pus în fața unei teribile încercări. Însă chiar și o inimă bună trebuia educată, disciplinată. Draycos avusese o lună răgaz să-l învețe, pe când unchiul Virgil și computerul îl povățuiau de unsprezece ani. Dacă stăruia prea mult, băiatul ar fi putut să caute refugiu în vechile obiceiuri.

Pe lângă asta, în adâncul sufletului său Draycos era nevoit să-i dea dreptate într-o anumită măsură unchiului Virge. Cu securea atârnând deasupra poporului său, poate că întrecuse într-adevăr limita.

Dar ce era să facă?

– Știu că-ți dorești să reușim, Draycos, spuse Jack, trecându-și mâna prin păr, din nou fără succes. Dar trebuie să recunoști că abordarea asta nu dă rezultate.

– De-acord, spuse unchiul Virge. Sincer să fiu, nu văd cum va da vreodată. Prea multe Djinn-90-uri zboară pe tot cuprinsul Brațului ca să le luăm la

puricat. Mai precis, sunt prea multe care au trecut de la un proprietar la altul în, ca să zic așa, circumstanțe suspecte. Nu vom izbuti niciodată să punem mâna pe toate documentele de fabricație sau de înregistrare.

– Deci trebuie să găsim o abordare diferită, concluzionă Jack. Draycos, ești convins că erau mercenari. Cum așa?

– Am văzut cum luptă, îi aminti dragonul, rotindu-și ușor coada în aer în timp ce studia chipul lui Jack în lumina difuză. Părea încordat, de parcă și-ar fi adunat tot curajul pentru a lua o hotărâre nedorită.

Dacă hotărâse să lase totul baltă, o făcea într-o manieră cu totul neobișnuită.

– De două ori i-am observat, o dată când ne-au atacat în spațiu și mai apoi când am încercat să părăsim planeta. Se mișcau ca niște profesioniști.

– Nu înseamnă neapărat că erau soldați plătiți, rosti unchiul Virge pe un ton dintr-odată prudent. Se prea poate că observase și el expresia lui Jack. Poate erau soldați pe bune. Vreo planetă oarecare a făcut probabil un târg cu dușmanii tăi.

– Dacă e așa cum spui, ar fi avut trupe de rezervă pregătite, i-o întoarse Draycos. N-am fi reușit să scăpăm cu una, cu două.

– Poate că era o armată prost pregătită, pufni unchiul Virge. Încotro baţi, băiete?

– Mă gândeam că mercenarii se studiază atent între ei, rosti Jack tărăgănat. Grupările se spionează între ele. Deci ştiu şi ce fel de nave au ceilalţi. Ce crezi?

– Se prea poate, răspunse unchiul Virge. Dar te previn că e mult mai greu să pui mâna pe nişte documente încriptate, păzite de mercenari, decât să faci rost de actele de fabricaţie ale Corporaţiei Aerospaţiale Djinnarbi. Parcă vrem să ne uşurăm munca, nu s-o complicăm.

– Vrem să reuşim prin orice mijloace, spuse Jack. Tăcu, iar Draycos îl văzu pregătindu-se pentru ce urma să spună.

– Ai dreptate, nu vom izbuti să punem mâna pe documentele alea decât dinăuntru.

– Cred că glumeşti, pufni unchiul Virge de parcă cineva tocmai îl lovise cu o creangă peste faţă. Hai, Jack, aprinde lumina şi strigă „surprizăă!“ şi hai să ne vedem de-ale noastre.

– Ce, crezi că n-am să reuşesc? se răsti Jack. De multe ori copii de vârsta mea sunt încredinţaţi grupărilor de mercenari.

– Ştii ce păţesc copiii ăia? ripostă unchiul Virge aspru. Sunt trimişi la război.

Jack păru că se dezumflă puțin în cămașa lui de noapte.

– Mă descurc eu, spuse el, mai degrabă pentru a se încuraja pe sine. În prezent nu se duce nici un război mare.

– Mercenarii nu angajează tinerei ca să le lustruiască ghetele, continuă unchiul Virge. La fel de mort poți să ieși și dintr-un război mic.

– Mă descurc eu. Jack își îndreptă privirile spre dragon. Draycos, tu ești soldat. Spune-i tu cum stă treaba.

– Da, spune-i tu, Draycos, îl îngână unchiul Virge, strecurând o undă de isterie în glas.

Nimic ciudat: fiind un computer, chiar și unul care controla întreaga navă, unchiului Virge nu-i stătea în putință să-l determine pe Jack să facă ceva împotriva voinței sale. Tot ce putea să facă era să argumenteze. Și, dacă nu cumva interpreta greșit expresia de pe chipul băiatului, Jack luase o hotărâre definitivă. Fără tragere de inimă, dar finală.

– Explică-i ce înseamnă să fii soldat, nu se lăsă unchiul Virge, spune-i la ce vârstă ai luptat tu pentru prima oară. Câți prieteni au căzut răpuși sub ochii tăi.

– În mare parte, unchiul Virge are dreptate, Jack. Dacă miza n-ar fi fost așa de mare, aș fi considerat că e prea primejdios pentru tine. Însă...

– Oprește-te, îl avertiză unchiul Virge. Să nu mai spui un cuvințel.

– Îmi pare rău, dar trebuie. Soarta shontinilor și a K'dailor atârnă de vârful unui solz rupt. Ne-a mai rămas un răgaz de cinci luni până sosesc, așa că n-avem de ales și trebuie să riscăm.

– Tu să riști, i-o reteză unchiul Virge. De ce trebuie să riște Jack?

– Pentru că am promis să-l ajut, spuse Jack.

– Iar eu îi voi sta alături până la capăt, adăugă Draycos.

– Minunat, rosti unchiul Virge sarcastic. Un dragon făcut tapet pe spatele lui. Mi-a crescut încrederea în ultimul hal.

– Termină cu melodrama, îl mustră Jack. N-o să-mi fac o carieră din asta. Mă infiltrez, le sparg baza de date, caut informațiile despre concurență și îmi iau tălpășița. Floare la ureche.

– Dacă nu te prind ei întâi, făcu unchiul Virge. La asta nu te-ai gândit, așa-i?

– Mă descurc eu, stărui Jack. Oricum, Draycos a zis că va fi alături de mine până la capăt.

Unchiul Virge rămase tăcut.

– Deci așa rămâne, spuse Jack, trântindu-se la loc în pat. Dacă vrei să fii de ajutor, apucă-te să cauți o grupare de mercenari unde să încercăm. Nu prea mare, dar cu afaceri pe întregul Braț Orion. Nu

avem folosință de cineva care lucrează local. Și ai grijă să angajeze mulți copii de vârsta mea...

– Și să nu fie deosebit de pretențioși la recrutări, adăugă unchiul Virge cu ranchiună. Da, bine, știu ce să caut.

– Când găsești ceva, treci pe ECHO și îndreaptă-ne spre cel mai apropiat centru de recrutare. N-are rost să irosim timpul.

– Nu, sigur că nu, mârâi unchiul Virge. Noapte bună, băiete.

Jack se ridică din nou.

– Draycos, urci la bord? Va trebui oricum să vii până-n zori.

Dragonul își fixă privirile pe ceasul agățat în perete, lângă patul lui Jack. Indiferent dacă ar fi rupt legătura cu băiatul chiar înaintea coșmarului, tot s-ar fi apropiat de limită înainte ca răgazul de odihnă să se fi sfârșit. Un K'da putea rezista șase ore de unul singur, după care era nevoit să se întoarcă la gazda sa, în formă bidimensională. Orice întârziere însemna revenirea la două dimensiuni și trecerea în neființă.

Dar mai avea vreme. Iar trupul său îi transmitea întotdeauna avertismentele necesare.

– Voi veni mai târziu, hotărî el, apoi se ridică și-și întinse toate membrele. Îl voi însoți pe unchiul Virge în căutările sale despre mercenari.

– O să vezi o droaie de cuvinte complicate pe-acolo, îl preveni unchiul Virge cu acreală. Și-un țânc de clasa a treia citește mai bine ca tine.

– Așa mai învăț și eu, răspunse Draycos calm. După numai zece zile de studiu, avansase mult în descifrarea scrisului uman. Era mulțumit de progresul său, iar Jack era de-a dreptul uluit, ceea ce fără îndoială îl nemulțumea pe unchiul Virge. O realizare notabilă pe toate planurile.

– Somn ușor, Jack, adăugă în timp ce străbătea cabina.

– Mulțam, spuse Jack, pe jumătate adormit. Apropo, la ce vârstă ai luptat pentru prima oară?

Draycos se opri la ușă.

– Eram mai tânăr ca tine, șopti el, întorcându-și gâtul lung pentru a-l privi pe băiat. Shontinii și K'da au pierdut acea bătălie.

– Mai tânăr ca mine? repetă Jack neîncrezător. Aveați reguli mai lejere, nu?

– Luptam pentru supraviețuire, îi aminti Draycos. Încă mai luptăm.

Jack rămase tăcut. Surprinzător, la fel făcu și unchiul Virge.

Capitolul 2

Planeta Carrion[1], gândi Jack, își merita cu prisosință numele.

Sau cel puțin asta îi fu impresia când coborî din taxi și se alătură mușuroiului de pietoni ce străbăteau grăbiți trotuarele largi. La o scurtă privire aruncată gloatei putea să distingă deja șase tipuri de uniforme, toate aparținând unor grupări diferite de mercenari. Posesorii lor, bărbați și femei cu înfățișare neprietenoasă, creau mici goluri de mulțime în jurul lor pe oriunde treceau. Asemenea unor vulturi trufași veniți la ospăț, gândi el sumbru, în timp ce oamenii obișnuiți încercau să păstreze o distanță cât mai mare față de ei.

[1] Carrion – „stârv“ (n. tr.).

Sau poate că reacţia cetăţenilor era doar în închipuirea sa. Își proiecta probabil propriile sentimente asupra celor din jur.

Ce naiba căuta în locul ăsta?

– Cea din faţă? murmură Draycos de pe umărul său drept.

Jack se uită la clădirea albă dinaintea lor și strâmbă din nas.

– Aia-i. Biroul central de recrutări de pe Carrion al grupării Tăișul Hangerului.

– Hangerul e denumirea turcească pentru pumnal sau sabie scurtă, interveni unchiul Virge din transmiţătorul ataşat în partea stângă a gulerului. Datează din...

– Mulţumesc, domnule profesor, i-o reteză Jack. Numai de lecţii de istorie nu-i ardea acum. Dacă n-aveţi ceva important de zis, vă rog pe amândoi să vă ţineţi pliscurile.

– Au sosit oare tinerii de la spaţioport? întrebă Draycos.

– Nu-i zăresc, spuse Jack încetinind, încercând să privească peste mulţime. Nu dorea să ajungă la biroul de recrutări înaintea grupului pe care el și Draycos îl văzuseră formându-se la spaţioport. Planul era să se amestece printre ei când intrau, să semneze documentele de înrolare și să nu iasă în evidenţă.

– Probabil că îi aduc cu autobuzul. Întotdeauna faci mai mult cu autobuzul decât cu taxiul.

– Deci sunt așteptați, îl avertiză unchiul Virge. Ceea ce înseamnă că Tăișul Hangerului va ști exact câți trebuie să sosească.

– Se poate. Mă descurc eu.

– Nu e prea târziu să renunți, continuă unchiul Virge. Am putea să strângem bani și să cumpărăm informațiile de care avem nevoie.

– Și dacă refuză, numai bine îi punem în gardă. Stai o clipă.

Înaintea lor, un autobuz lucios se opri în fața clădirii albe. Un băiat de vârsta lui coborî șovăitor din el.

– În regulă, au sosit, rosti Jack. Închid, adăugă el, ducând mâna la transmițător. Urează-mi baftă.

Urmă un oftat electronic, apoi: Baftă.

Jack opri aparatul, îl desprinse de guler și îl vârî în buzunar. Copiii care ieșiseră din autobuz se strânseseră într-un pâlc în apropierea bordurii, așteptând acolo în loc să o ia în direcția clădirii. Fie se temeau, fie urma să mai apară cineva.

– Încă nu mi-ai explicat cum stau lucrurile cu contractul de ucenicie, spuse Draycos de pe umăr.

– E ca o perioadă de pregătire. Din autobuz coborî un adult, o femeie purtând uniforma hangerilor. Nu numai că erau așteptați, dar

mercenarii avuseseră grijă să le trimită o doică la spaţioport pentru a-i păstori până aici.

– Părinţii îşi pun copiii în slujba diferitelor grupări de mercenari, de obicei între doi şi cinci ani.

– Şi ce primesc în schimb?

– Bani. O căruţă de bani.

– E o formă de sclavagism, decretă dragonul pe un ton sumbru. Permit oamenii una ca asta?

– Nu tocmai. Femeia se îndrepta cu paşi mari spre clădirea albă, urmată îndeaproape de grupul de copii ce părea un cârd de răţuşte înspăimântate, dar ascultătoare. Guvernul Internos o condamnă, dar multe lumi populate de oameni trec cu vederea peste asta. În special acele lumi sărace unde nu poţi să-ţi câştigi altfel pâinea.

– Întotdeauna există altă cale. Nu e o atitudine demnă de o societate civilizată.

– Bineînţeles că nu, încercă Jack să-l liniştească.

Ba ceva nu-i civilizat, ba altceva nu-i cum trebuie; dragonul trebuia să-şi mai descreţească solzii de pe frunte. Lucrurile sunt aşa cum sunt. Că-ţi place, că nu-ţi place, nu poţi să le schimbi.

Universul e o uriaşă maşinărie cu rotiţe, spunea adesea unchiul Virgil. Dacă te duce capul, te roteşti odată cu ele. Dacă nu, te prind la mijloc.

– Și sunt atât de mulți, murmură Draycos, prins încă în mreaja gândurilor.

– Ceea ce ne și dorim, îți amintești? Unchiul Virge spunea că o singură grupare pe lângă Tăiș mai recrutează atâția copii. Cu cât vin mai mulți, cu atât mai ușor îmi va fi mie să mă strecor și să mă amestec cu restul.

– Înțeleg raționamentul, spuse Draycos acru. Asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă.

Coborâse și ultimul copil din autobuz.

– Bine. Trase aer adânc în piept și iuți pasul. Acuma-i acum. Ce-o fi o fi.

Când ultimul băiat din rând trecu de poarta clădirii albe, Jack se strecură în spatele său.

Se pomeni într-un hol spațios. În capătul celălalt al încăperii, străjuite de uriașa stemă Tăișul Hangerului sculptată în lemn, îi așteptau două birouri bogat ornate. Femeia care-i însoțise pe copii ședea la unul dintre ele, celălalt fiind ocupat de un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt.

De o parte și de cealaltă a încăperii principale, aproape de intrare, se zărea câte o ușă neinscripționată. Una dintre ele era ușor întredeschisă, iar Jack ochi mesele și birourile unui secretariat obișnuit. Pe peretele din celălalt capăt, în spatele birourilor luxoase și sub stema de

lemn, se întrezărea o ușă pe care fusese pictat un pumnal, iar de-a lungul tăișului fusese gravat ceea ce părea a fi mottoul grupării.

Numărul tinerilor din hol era peste așteptări. Stăteau îngrămădiți ca niște oi, dar chiar și așa ocupau toată încăperea. Autobuzul pe care îl văzuse Jack trebuia să fi fost ultimul dintr-un șir care transportase probabil copii din mai multe zone ale spațioportului. Se părea că Tăișul Hangerului organiza o sesiune de recrutări mai mare decât își închipuise.

Brusc își aminti cum o ținuse el sus și tare că momentan nu existau conflicte majore. Trăgea nădejde că nu se înșelase.

– Acolo, șopti Draycos, doar cât să-l audă în murmurul care domnea în hol. Botul dragonului se iți ușor de pe pieptul lui Jack, de sub cămașă, îndrumându-l spre stânga. Băiatul acela are hârtii.

– Mhm.

Nu erau simple hârtii. Părea a fi un document oficial, dublat de o filă albastră. Un document pe care Jack nu-l avea.

Asta nu mirosea a bine. Atent, dar cu mișcări firești, străbătu mulțimea până ajunse în spatele băiatului.

– Ce mai loc... aruncă el.

– Nemaipomenit, spuse celălalt cu un uşor tremur în glas. Fără doar şi poate era pentru prima dată plecat de-acasă.

– Hei, curaj! încercă Jack să-l îmbărbăteze voios, deşi numai voios nu se simţea, căci băiatul ţinea în mână hotărârea oficială de înrolare. Pe un formular oficial Tăişul Hangerului. Cu semnătura oficială a Tăişului Hangerului în subsol.

Şi dintr-odată planul lui Jack de a se strecura înăuntru ca parte din mulţime nu mai părea floare la ureche.

– Da, sigur, făcu băiatul. Ca taberele de vară. Tu pentru cât timp eşti aici?

– Probabil la fel ca tine, încercă Jack, căutând din priviri cifrele de pe formular. Simţi cum ceva îl apasă uşor pe claviculă, când Draycos scoase un ochi pentru a privi peste umărul băiatului.

– Doi ani, nu?

– Părinţii tăi chiar n-au nevoie de bani, nu? pufni celălalt, fluturând formularul în faţa lui Jack. Acesta prinse din zbor numele băiatului: Jommy Randolph. Pentru cinci m-au dat. Cinci ani lungi şi laţi.

– Mai ţine-ţi fleanca, mârâi o fată lângă Jack. Nu părea mai mare de treisprezece ani, şi avea păr negru ca cerneala şi ochi întunecaţi ca două hăuri.

– Cu mine vorbești? întrebă Jommy cu glas amenințător.

– Mai vezi pe altcineva să se smiorcăie?

– Poate că nimeni nu pricepe ce se-ntâmplă. Făcu o jumătate de pas spre ea. Era clar că n-avea chef de critici.

Fata nu se clinti.

– Sau poate că tu ești singurul căruia i se-nmoaie genunchii. Ai crede că te vâră la pârnaie, nu altceva.

– Bine zici, pârnaie. Am avut odată un unchi...

– Liniște în spate! un glas puternic despică aerul. Murmurul încetă numaidecât. Zâmbind amar în sinea lui, Jack se îndepărtă de Jommy și de fată și începu să-și taie drum prin mulțime în direcția ieșirii. Unchiul Virge avusese dreptate. Era timpul să le ureze de bine și să se facă nevăzut.

– Am zărit un gardian, șopti Draycos.

Jack aruncă o privire peste umăr. Într-adevăr, un gardian se postase între el și ușă. O namilă de om, în uniformă completă, cu un ditamai pușcoiul prins la centură.

– Fă stânga, spuse Draycos. Încăperea cu ușa deschisă.

– Bună idee.

Se fofilă într-acolo. Freamătul străbătea din nou încăperea, în ciuda ordinului de mai devreme.

Poate chiar își imaginau că sunt la școala de vacanță.

– Să încercăm fereastra.

– Tu nu intri în cameră, rosti Draycos. Am nevoie de cinci minute singur. Desfă-ți mâneca.

Jack se încruntă, dar făcu întocmai, descheindu-și manșetele de la haina de piele pe măsură ce se apropia de ușă. Îl simțea pe Draycos strecurându-se pe sub cămașă de-a lungul brațului său stâng, încercând să rămână pe cât posibil bidimensional.

Se pregătea în mod evident să țâșnească de sub mânecă. Jack însă nu înțelegea rostul săriturii.

Stăteau chiar în fața ușii acum, trăgând cu urechea prin murmurul general. Încăperea părea în continuare pustie.

– Gata?

Draycos îi atinse ușor brațul cu gheara în semn că da. Jack păși în fața ușii, își strecură cu grijă mâna prin deschizătură și, cu un val de greutate, Draycos țâșni prin mânecă, revenind la trei dimensiuni. Jack mai zări un licăr de solzi aurii înainte ca dragonul să dispară în spatele ușii.

Cu mișcări cât mai firești, își retrase mâna și își continuă drumul. Din spate nu se auzea nici un țipăt surprins, semn că biroul era într-adevăr pustiu.

Își urmă plimbarea fără rost pe lângă mulțime, încercând să-și închipuie ce plănuia Draycos. Intenționa cumva să sară pe fereastră și să-l ia pe paznic prin surprindere? Îl văzuse pe bardul-războinic în acțiune și știa că era în stare de așa ceva.

Însă ieșind afară și intrând din nou în clădire s-ar fi înfățișat furnicarului de pe stradă. Cu siguranță n-ar fi încercat una ca asta. Doar dacă situația era disperată. Nu era disperată încă, nu?

Minutele se scurgeau. Jack rămase în spatele mulțimii, plimbându-se din când în când pentru a nu trezi suspiciuni în momentul în care avea să se îndrepte spre birou. Paznicul stătea la locul lui, fără ca vreun dragon auriu să-i sară pe neașteptate în cârcă.

Tinerii treceau unul câte unul pe ușa cu pumnal, și încet, dar sigur, încăperea se golea. Prea repede totuși ca să fie pe placul lui Jack. Copiii din preajma biroului în care intrase dragonul plecaseră deja de acolo. Cu alte cuvinte, nu mai avea cine să-l mascheze atunci când urma să-și recupereze însoțitorul.

Din nefericire, nu se așteptase la una ca asta. La bordul navei avea tot soiul de chițibușuri cu care putea să creeze diversiuni.

În vremurile bune, când unchiul Virgil era alături de el, schimbau planurile din mers. Însă

niciodată nu se aflaseră într-o astfel de situație, ca soarta a două popoare să depindă de reușita unei escrocherii de-a lor. Pe-atunci nu trebuia să-și bată capul decât cu încheierea unui târg, spargerea unui seif și spălarea putinii înainte să ajungă copoii.

Cum se vârâse în chestia asta?

Jack se uită la ceilalți copii din încăpere și simți cum i se pune un nod în gât. Știa desigur cum se ajunsese aici. Cum dăduse peste nava prăbușită a războinicilor K'da-shontini unde-l întâlnise printre dărâmături pe dragonul muribund. Cum scăpaseră de atacatori și apoi reușiseră să-i dea în vileag pe cei care-i înscenaseră lui Jack un furt.

În zilele bune, acolo s-ar fi încheiat toată afacerea. Unchiul Virgil ar fi întors fluierând spatele promisiunii făcute dragonului de a-l ajuta să-i găsească pe dușmanii poporului său. L-ar fi trimis pe Draycos în plata Domnului și, împreună cu Jack, și-ar fi văzut mai departe de viață. Simplu ca bună ziua.

Prin urmare, ce căuta el aici? Draycos îi dăduse asigurări că nu ar rămâne împotriva voinței gazdei sale. De ce nu-l ducea la StarForce, așa cum îl sfătuise unchiul Virge? Pentru că-i făcuse lui Draycos o promisiune? Se molipsise oare cu etica războinicilor K'da?

Trăgea nădejde că nu. Se ruga să nu fie așa. Lui Draycos îi ședea de minune să fie puternic și cu suflet mare. Era adult și fusese crescut în spiritul ăsta. Dar el avea doar paisprezece ani și era singur-singurel în tot universul. N-avea cum să facă față greutăților trăind după codul moral al dragonului.

La o adică, nici nu dorea să le facă față. Și așa era viața destul de grea, ce rost avea să-și ia o cruce-n plus în spinare?

Se împliniseră cele cinci minute. Încercând să pară cât mai firesc, Jack se îndreptă spre ușa biroului cu pricina. Se sprijini de tocul ușii, cu privirea pierdută prin mulțime. Coborî mâna și zgârie ușor în lemnul ușii. Drept răspuns auzi un hârșâit similar. În regulă, Draycos era gata. De s-ar uita acum paznicul de la intrare în altă parte...

Dar n-avea noroc. Paznicul se uita țintă la Jack, într-un fel nu tocmai plăcut.

Jack își plimbă ochii prin încăpere, încercând să pară mai nevinovat ca un motănel. Asta e, trebuia să-și ducă la capăt planul sub privirile paznicului.

Nimic mai simplu. Își încordă toate puterile, trăgând nădejde că dragonul era într-adevăr pregătit. Se întoarse brusc, de parcă ceva îl speriase,

și-și strecură ușor capul în birou. În același moment își vârî mâna prin deschizătură.

Neașteptata greutate de pe mână aproape-l dezechilibră. Din fericire, se risipi de îndată ce Draycos se făcu bidimensional și urcă pe brațul băiatului, la adăpostul mânecii. Jack își recăpătă echilibrul și se întoarse.

Și mai că se trezi cu picioarele-n aer.

Paznicul nu mai era de mult la intrare. Era chiar în fața lui, cu mâinile bine înfipte în reverele jachetei.

Și cu o mutră de-ți îngheța sângele-n vine.

Capitolul 3

– Ce cauți aici? îl luă la rost paznicul pe un ton calm, aproape respectuos, în contrast cu privirea care acum părea și mai înspăimântătoare.

– Mi s-a părut că aud ceva, răspunse Jack, încercând să pară surprins și agitat – nu că ar fi fost nevoie de cine știe ce talent actoricesc acum. Care-i problema?

Jack credea că discuția era suficient de liniștită pentru a nu atrage atenția. Se înșela.

– Sergent? răzbătu o voce din cealaltă parte a încăperii.

– Am prins un candidat bun de spionaj, domnule. Își băga nasul pe unde nu-i fierbea oala.

– Adu-l încoace, porunci glasul.

Paznicul îl apucă de guler și îl conduse în grabă de-a curmezișul camerei. Ca la un semn,

mulțimea se împrăștie dinaintea lor, lăsând calea deschisă spre cele două birouri.

Avea ocazia să-l vadă mai bine pe individul de la al doilea birou. Observă că era mai tânăr decât îi păruse la început. Probabil nu avea mai mult de treizeci de ani, deși cenușiul părului îl îmbătrânea considerabil. Îl privea pe băiat calm, cu luare aminte. Purta pe guler însemnele de locotenent. Pe ecusonul deasupra buzunarului drept al cămășii stătea scris BASHT.

Rămase tăcut până ce Jack fu împins dinaintea lui.

– Nume?

– Jack Montana, răspunse băiatul, scoțând actele măsluite la bordul navei. De pe Cartier, adăugă el, arătându-i legitimația.

Locotenentul n-o luă în seamă.

– Ce s-a întâmplat?

Jack înghiți în sec.

– Mi s-a părut c-am auzit un zgomot în birou. Am aruncat o privire și-atât.

– N-a fost doar o privire, stărui paznicul. L-am văzut cu mâna înăuntru...

Basht îi tăie vorba cu o privire.

– Investighezi adesea locuri în care n-ai ce căuta?

– Unchiu' m-a învățat așa, răspunse Jack nesigur. Mi-a povestit mai demult de-o grupare care infiltra soldați în centre de recrutare. La un semn ieșeau din ascunzători și deschideau focul.

Un murmur de surpriză străbătu mulțimea de tineri. Expresia de pe chipul lui Basht rămase neschimbată.

– Nici o grupare de mercenari care se respectă n-ar face așa ceva, spuse el pe un ton sigur. Nu irosim oameni fără un motiv bine întemeiat.

– S-au gândit că numai cei cu reacții suficient de rapide pentru a se feri de gloanțe merită să facă parte din organizație, spuse Jack cu un ușor tremur în voce. Ar fi fost o pierdere de vreme să-i antreneze pe restul.

Câteva clipe, Basht se holbă la el fără să zică nimic. Jack intră în ceea ce unchiul Virgil numea „faza prichindel". Te uiți în ochii omului, apoi, vizibil intimidat, îți ferești privirea și încerci din răsputeri să-l privești din nou. Avea menirea să-i dea lui Jack o alură de copil speriat și nevinovat, cerșind mila celuilalt. Nu era convins că își dorea un asemenea efect acum. S-ar fi putut să-l scoată din belea pe moment, doar ca apoi să primească un bocanc în dos. Și nu asta își doreau.

– Deci, spuse Basht în cele din urmă, te-ai uitat înăuntru.

– Da, domnule.

– Te-ai uitat și-atât?

– Da, domnule.

– Nu zău? Răceala din glasul locotenentului îi făcu părul măciucă. Cum explici atunci că formularele tale sunt în mijlocul biroului? Jack clipi.

– Poftim?

Basht făcu semn peste umărul lui băiatului.

– Alea-s formularele tale, nu?

Jack se întoarse. Pe podeaua biroului, pe jumătate ascunse vederii, se zăreau câteva hârtii frumos aranjate, dublate de file albastre. Aceleași file albastre, realiză el, pe care le văzuse în formularul lui Jommy Randolph.

Și atunci îi pică fisa. Biroul, secretariatul, mormanul ordonat de formulare necompletate la îndemâna lui... și un războinic K'da inteligent și descurcăreț.

Unu la zero pentru dragon.

– Nu-mi dau seama, spuse, scotocindu-se prin jachetă de parcă ar fi realizat că tocmai pierduse ceva. Cred... Cred că da.

Privirile lui Basht căzură pe un tinerel.

– Tu, adă-le aici.

Tânărul se-ntoarse în grabă cu hârtiile de înrolare.

– Jack Montana, citi Basht cu voce tare. Apoi se încruntă. Cine a completat formularul ăsta, doica ta?

– Părinții mei au fost oameni fără carte, improviză Jack. Draycos se descurca din ce în ce mai bine cu cititul, dar în ce privește scrisul mai avea nevoie de mult exercițiu.

– Sper că nu i-ai moștenit. Te mai temi acum că o să te-mpușcăm în spate?

Jack înghiți din nou în sec.

– Nu, domnule... pur și simplu voiam...

– Lasă scuzele, Montana, rosti Basht sec. Cei ce slujesc Tăișul își fac treaba bine și sunt recompensați, iar dacă nu și-o fac cum trebuie sunt pedepsiți. Nu există cale de mijloc. Ne-am înțeles?

Jack luă poziție de drepți.

– Da, domnule.

Basht rămase cu privirile ațintite asupra lui, dorind parcă să zdrobească orice picătură de curaj pe care-o mai avea băiatul. Apoi, cu o înclinare scurtă a capului, îi arătă ușa din spate.

– Du-te și ia-ți echipamentul, porunci el.

Pentru prima dată în ultimele minute, Jack răsuflă în sfârșit ușurat.

– Da, să trăiți.

Coridorul din spatele ușii conducea către două alte uși, deasupra cărora erau inscripționate simbolurile universal acceptate pentru bărbați și femei. Jack intră pe cea din dreapta și se trezi într-un vestiar mare, plin cu bănci. În spatele tejghelei ce traversa încăperea de-a lungul unui perete lucrau doisprezece magazineri. În capătul opus se zăreau dulăpioarele. Vreo cincizeci de tineri erau deja strânși în jurul băncilor, lepădând hainele cu care veniseră și îmbrăcând uniforma hangerilor.

– Bine-ai venit în paradis, bombăni Jack, alăturându-se cozii din fața tejghelei.

Magazinerii se mișcau rapid. În numai câteva minute, lui Jack i se recoltase sânge pentru analize, fusese scanat din cap până-n picioare, primise uniforma de gală, cizmele și patru rânduri de haine de lucru, alături de o trusă de teren și de manualul de operațiuni, apoi fusese îndrumat spre dulăpioare. Găsi un loc liber și se așeză.

Se dezbrăcase până la izmene și tocmai se pregătea să-și ia cămașa, când realiză brusc că în vestiar se așternuse o liniște de mormânt.

Își roti privirile prin încăpere. De la primul magaziner până la ultimul recrut, încremeniseră cu toții. Și se holbau la el.

Nu, nu la el. La războinicul K'da încolăcit pe trupul său.

Îl luară ameţelile. Într-atât se obişnuise cu Draycos pe pielea lui încât uitase cu desăvârşire de el. Cu gândul încă la semieşecul de mai devreme, nici nu-i trecuse prin minte că urma să se dezvăluie tuturor.

Şi acum, din cauza acestei fapte necugetate, totul se ducea de râpă. Identitatea lui Draycos dezvăluită întregului Braţ Orion, chiar în vestiarul ăsta mizerabil. Astfel se năruia şi orice nădejde pentru poporul K'da. Dragonul urma să fie dat pe mâna duşmanilor săi, iar flota ce avea să sosească în cinci luni era deja sortită pieirii.

Erau morţi. Cu toţii. Iar Jack se făcea vinovat pentru moartea lor.

– Uau! exclamă un băiat lângă el, cu ochii cât cepele.

– Îţi place dragonul meu? izbuti cu greu să rostească. Glasul care-i ajunse la urechi părea că vine din străfundul unei fântâni.

– E mortal. N-am văzut în viaţa mea un tatuaj aşa mare.

Pentru o clipă care dură o veşnicie, Jack îl privi pe băiat. Şi dintr-odată speranţele renăscură la fel de repede precum se surpaseră. Se obişnuise aşa de mult cu Draycos, încât uitase cum arăta dragonul întins pe pielea lui.

– E ăl mai mare din toată Galaxia, se mândri el. Reuși să-și stăpânească emoția din glas. Așa mi-a zis tipul.

Băiatul scutură din cap, uluit de-a binelea.

– Cât a durat să ți-l facă?

– Câteva luni, spuse Jack, sperând să nu se facă de râs. Habar n-avea cât durează să faci un tatuaj. N-a trecut zi să nu deseneze o bucată din el.

Primul scutură din nou din cap.

– Mortal.

Jack îi aruncă o privire încruntată. Băiatul era cu un cap mai mic decât el, avea o față lătăreață și rotundă și urechi clăpăuge. Părea un balon cu aer cald de care cineva legase două ventilatoare.

– Jack Montana.

– Rogan Mbusu, se prezentă celălalt.

– Mda. Câți ani ai, Rogan?

Băiatul făcu un pas înapoi.

– Paisprezece, răspunse el obraznic. La anul fac cincisprezece.

– Da, de obicei așa funcționează zilele de naștere, spuse Jack încruntat.

Nici în vise n-avea băiatul ăsta paișpe ani. Nici doișpe nu-i dădea.

– Paișpe zici?

Rogan se uită în altă direcție.

– Întocmai, răspunse el, apoi se întoarse la banca lui pentru a se îmbrăca.

Jack cercetă din nou vestiarul. Câțiva rămăseseră cu ochii ațintiți asupra lui, dar cei mai mulți se săturaseră de privit și își vedeau mai departe de treburi. Le întoarse spatele și făcu la fel.

În câteva minute fu gata. Vârî hainele de stradă în dulăpiorul mobil, scoase manșeta cu funcție de zgardă, după care îl închise, având grijă să fie bine zăvorât. Înfășură manșeta în jurul mânecii drepte și se îndreptă spre ușa pe care ieșeau băieții îmbrăcați în uniformă. Dulăpiorul primi semnalul de la manșetă și se luă după Jack, asemenea unui cățeluș ascultător.

De cealaltă parte a ușii îl întâmpină încă o tejghea pentru aprovizionare. Acolo primi vesta de luptă cu nenumărate buzunare, gamela-termos, ecusonul, precum și rezultatele analizelor pe care tocmai le făcuse.

În cele din urmă primi și armele.

– Pistol Moray și carabină Gompers. Magazinerul îi împinse de-a lungul tejghelei un pistol și o carabină laser cu țeava încovoiată. O rostise pe tonul cuiva care repetase ore-n șir aceleași cuvinte. Tocul e în buzunarul lateral de la pantaloni, poți alege stânga sau dreapta. Carabina o treci peste umăr, țeava în jos, prindere pe spate.

– Ăăă, Jack se strâmbă la arme în timp ce le ridica. Erau mult mai grele decât își închipuise. Prindere de care?

– Hai, du-te, următorul, îl repezi magazinerul, împingând deja un alt set de arme pe tejghea.

Prinzând armele cu stângăcie, Jack o luă din loc. La capătul încăperii îl aștepta ultima ușă, prin care se întrezăreau razele soarelui de fiecare dată când un recrut ieșea afară. Își trase banduliera peste umăr, ca să nu îi stea în drum, și își vârî mâna dreaptă în buzunarul de la pantaloni. Individul zicea ceva de-un toc?

– Așa se bagă, veni un glas de fată din spatele său. Jack o recunoscu pe fata cu ochi negri care se luase la harță cu Jommy Randolph mai devreme.

– Poftim?

– Am zis că așa se bagă, repetă ea. Bătu cu palma demonstrativ pe coapsa ei dreaptă. Pistolul Moray era deja la locul său.

– Tragi de gaică și se desface.

– Aha. Jack descoperi gaica și trase. Și, într-adevăr, tocul ieși la iveală. Da, mulțam.

– Carabina se ține așa, adăugă ea, trecându-și banduliera peste umărul drept, cu țeava pușții ațintită în jos. Așa poți s-o prinzi de mâner și s-o aduci în poziție de tras fără s-o scoți de pe umăr.

Făcu o mică demonstrație.

– Vezi?

– Mda, spuse Jack, vârându-și pistolul în toc și aranjându-și carabina. O trase cu grijă în sus. Da, văd.

– Stai liniștit, nu mușcă, îl asigură ea, privindu-l cu un amestec de dispreț și amuzament. Vezi spiralele astea roșii ce străbat țevile? Astea-s acadele.

– Ce sunt?

– Acadele. Arme nefuncționale.

Jack se strâmbă la carabină.

– De ce ne dau arme nefuncționale?

Fata ridică din umeri.

– Ca să ne obișnuim cu greutatea, bănuiesc.

– Dar de ce să nu folosim arme reale? insistă Jack. Oricum o să primim din alea înainte să intrăm în luptă, nu?

– Dacă ai de gând să te urci într-un transportor cu o sută de țărănoi ca tine care n-au văzut în viața lor o armă, dar care-au primit muniție reală, n-ai decât, pufni ea. Eu una rămân cu spiridușii lui Moș Crăciun și cu acadelele lor.

– Am mai văzut arme, răspunse Jack iritat. Fata asta se pricepea de minune să scoată oamenii din sărite. Doar că nu din astea.

– Da, sigur. Ține-le cu țeava-n jos, în regulă?

Cu o mișcare a capului arătă spre mâna lui stângă.

– Vrei să te-ajut și cu ăla?

Jack privi la ecusonul pe care-l ținea încă în palmă.

– Cred că mă descurc și singur, scrâșni el.

– Nu mă-ndoiesc. Ecusonul ei era deja prins deasupra buzunarului drept de la cămașă. Pe el scria KAYNA.

– Montana te cheamă, nu?

– Da. Spune-mi Jack.

– Spune-mi Kayna, rosti ea apăsat. Îi mai aruncă o scurtă privire și buza ei zvâcni. Sau Alison, adăugă ea, aproape cu ranchiună.

– Îmi pare bine, Alison.

– Ce să zic. Bătu cu degetul pe ecusonul ei. Ține minte: dacă poți să-l citești, înseamnă că e pe dos.

Zâmbi suav și o luă din loc, urmată îndeaproape de dulăpior. Bombănind, Jack își prinse ecusonul la cămașă și se îndreptă spre ieșire.

Poate că Jommy avea dreptate. Poate că era într-adevăr într-o închisoare.

Capitolul 4

Jumătate de ceas mai târziu, după multă zarvă și zăpăceală, proaspeții recruți și bagajele lor se găseau în sfârșit la bordul transportoarelor.

Scaunele erau înguste și tari, iar tinerii înghesuiți unii într-alții ca mititeii la caserolă. Jack era prins între doi băieți, și își tot cerea scuze pentru echipamentul său proptit în coastele lor și tresărea la loviturile primite în coaste. Era nevoit să-i dea dreptate lui Alison. Fereasca sfântul să fi avut careva muniție de război.

Încercă de câteva ori să lege o discuție, însă nimeni în jurul său nu părea dornic să vorbească. În cele din urmă se dădu bătut și rămase cu privirile ațintite la scaun pentru restul drumului. Acum că transmițătorul spre navă se afla în dulăpior și nici cu Draycos nu putea vorbi, de teama celor din jur, se simțea ciudat de singur.

Peste mai bine de-o oră opriră într-un amestec curios de barăci mărunte, uriașe clădiri prefabricate și corturi de felurite culori și forme, împrăștiate ici-colo. După ce coborâră dintre transportoare, recruții fură mânați către una din cele trei barăci ce se alungeau pe sub coroanele copacilor.

Jack nădăjduise să primească un pat lângă una dintre puținele ferestre înalte și înguste, cu gândul la incursiunile din miez de noapte pe care el și Draycos urmau probabil să le facă. Dar se părea că toți își doreau un pat cu vedere, așa că fu nevoit să se mulțumească cu un pat de nivel inferior, lipit de peretele spălătorului. Nu erau acomodări de lux, dar spălătorul avea și el fe-
restre care s-ar fi putut dovedi utile.

Recruții își petrecură următoarele două ore în pat, completând alte formulare. Pe urmă ieșiră în câmp, unde fură instruiți cum să stea drepți, să facă stânga sau dreapta și să defileze în același ritm.

Cina puse capac la toate. Jack auzise mai demult că pe cât de puternică e o armată, pe atât de proastă e și mâncarea. Judecând așa, hangerii alcătuiau fără îndoială o armată redutabilă. Primul murmur de nemulțumire fusese îndată redus la tăcere de sergent, care-l scula pe recrut în picioare și-l făcu albie de porci. Sergentul Grisko, șopti cineva de la masa lui Jack numele omului

despre care se zvonea că era cel mai al dracului instructor din ograda Tăișului. După incident, nimeni n-a mai zis nici pâs.

La încheierea cinei fură trimiși în barăci, cu ordinul de a studia manualul. La opt și cincizeci se auzi avertismentul de zece minute, iar la nouă fix se stinseră luminile. Mulți dintre ei fură luați pe nepregătite și vânzoleala ținu încă jumătate de ceas.

De-abia după ce se așternu liniștea în baracă izbuti Jack să vorbească cu dragonul.

– Deci, șopti el cu capul sub pătură să acopere zgomotul, așa e să fii soldat?

– Nu chiar, răspunse Draycos. Chiar și murmurul vocii sale părea ciudat. Dar seamănă.

Jack își suci gâtul, încercând să vadă chipul dragonului pe umărul său.

– Ești bine?

Draycos tăcu pentru câteva clipe.

– Nu e normal. Să fii vândut de la așa o vârstă fragedă unei vieți fără scop, pur și simplu nu e bine.

– Ziceai că erai mai tânăr ca mine când ai devenit soldat, îi aduse aminte Jack.

– Eram prinși într-un război pentru supraviețuire. Nu e cazul aici.

– Presupun că nu. Am auzit că uneori se duc lupte mari pe planete mai înapoiate și noi nu auzim niciodată de ele.

Dragonul clătină din cap, sau cel puțin asta fu impresia lui Jack.

– Cornelius Braxton n-ar fi de-acord cu situația asta.

– Braxton? se încruntă Jack. Ce-are Braxton de-a face cu asta?

– Îl consider un om onorabil. N-ar fi de acord ca tinerii să fie folosiți în asemenea fel.

– Bine, dar cum ai... nu contează, se dădu el bătut.

Uneori, mintea lui Draycos umbla pe cărări foarte întortocheate.

– Doar nu-ți închipui că a transformat Braxton Universis într-un imperiu financiar făcând mătănii și mergând la biserică. S-a purtat așa drăguț cu mine pentru că i-am făcut un mare serviciu. Dacă nevoile i-ar cere să înroleze copii, sunt convins că n-ar sta prea mult pe gânduri. Nu cu drag, dar ar face-o orișicum.

– Se poate. Dar cel puțin noi doi n-ar trebui să ne temem de el.

– Nu fii așa sigur, răspunse Jack, amintindu-și de sclipirea din ochii lui Braxton la ultima lor întâlnire. Nu i-am spus adevărul gol-goluț despre cele întâmplate. Ceva îmi spune că la Cornelius Braxton nu merge cu jumătăți de măsură. Cred că n-a încheiat socotelile cu noi. Ce să mai zic de Arthur Neverlin...

– Nu zic nu. Dar Neverlin e prea ocupat acum să fugă de Braxton.

– Oare? Oamenii de teapa lui Neverlin își fac mereu puțin timp liber să se răzbune atunci când sunt trași pe sfoară. Iar noi i-am copt-o urât de tot.

– Ca să înșeli pe cineva trebuie întâi și întâi să existe o înțelegere între voi. Dar pe tine te-a șan-tajat ca să-l ajuți.

– Îți închipui că lui Neverlin îi pasă câtuși de puțin?

Draycos se recunoscu învins.

– Bănuiesc că nu, răspunse el dus pe gânduri.

Jack încercă din nou să deslușească figura dragonului.

– Încotro bați cu discuția asta? Sugerezi să-i cerem ajutorul lui Braxton?

– Nicidecum. Părea că reușise să-și adune gândurile. Nimeni n-ar trebui să știe că cineva a supraviețuit atacului Valahgua. M-am gândit la Braxton toată ziua.

– Sunt convins că ar fi înduioșat. Putem să-l dăm uitării și să ne concentrăm pe ce-avem de făcut?

– Da, desigur. Ce dorești să fac?

– Întâi de toate să mănânci, răspunse Jack. Se întinse după șervețelul în care împachetase feliile de carne șterpelite din cantină. Mi-e teamă că e cam puțin. Mâine voi lua mai multe.

– Îți mulțumesc. Capul dragonului se iți din pieptul lui Jack, deranjând păturile.

Îi vârî bucată cu bucată în bot, atent la dinții ascuțiți. Parcă dădea mâncare unui cățeluș. Alungă numaidecât imaginea aceea drăguță. Draycos îi dăduse de înțeles că nu era animăluțul nimănui.

– Dacă e nevoie pot să vânez, spuse dragonul. Mestecând în continuare, se lipi de pieptul lui Jack.

– Și acum?

– Rețeaua centrală de computere se află probabil în comandament. O clădire mare și gri cu trei etaje, printre copaci, lângă pista de aterizare. Mai devreme flutura un steag în fața ei.

– Am văzut-o.

– Excelent. Nu-și putea da seama ce și cât deslușea dragonul când călătorea pe pielea lui.

– Am putea să intrăm în arhiva lor și din altă parte, dar comandamentul pare cea mai bună soluție. Bănuiesc că n-or să ne lase să frunzărim prin documentele lor în timpul zilei, așa că va trebui să acționăm la umbra nopții.

– Să ne așteptăm la patrule de paznici. Și la un sistem de alarmă.

– Clar. Cu alarma n-avem ce să facem până n-o vedem de aproape. Cu paznicii însă ar trebui să ne descurcăm.

– Așa e, spuse Draycos. Pătura luă forma unui cap de dragon, cu botul ieșit puțin și ațintit în sus.

– Ferestrele astea nu duc unde trebuie.

– Sunt câteva bune la spălător. Destul de înalte. Ar trebui să ai o panoramă cu comandamentul și zona din jur.

– Bine. Gâtul lui Draycos ieși de-a binelea din pielea băiatului, rămânând complet descoperit.

– Ține-ți respirația.

Încruntat, Jack se supuse. Clipe bune dragonul rămase stană de piatră, cu solzii scânteind în lumina palidă. Tot la câteva secunde schimba poziția urechilor până când brusc dădu din cap.

– Dorm cu toții. Aterizează ușor pe podea. Am nevoie de ceasul tău.

Jack îi înmânână ceasul.

– Deșteptarea e programată la patru jumate. Să nu faci pe Cenușăreasa.

– Poftim?

– Las-o baltă, răspunse băiatul, trăgându-și păturile peste el și întorcându-se pe-o parte. Fusese o zi lungă și simțea oboseala în oase.

– Să nu întârzii. Și nu mă trezi când te-ntorci.

Capitolul 5

O trâmbiță răgușită îi deșteptă la fix patru și jumătate, cu un huruit de se cutremurară paturile. Nici nu trecură treizeci de secunde, că sergentul Grisko se și proțăpi în ușă, zbierând la sacii umpluți cu tărâțe și mâncați de viermi să-și miște fundurile în poziție de drepți.

– Viermi nenorociți, tună el la copiii ce împietriseră lângă paturi. Credeți că sunteți în tabără aici? Păi nu sunteți. Credeți că io mi-s mama voastră? Aflați că *nu-s.*

Cu pași apăsați o luă printre rânduri, sfredelindu-i pe toți cu privirea în timp ce-și expunea cu lux de amănunte părerea despre ei, părinții lor, așteptările și șansele lor de a deveni soldați de prima mână. Te făcea să-ți tremure picioarele și, fără îndoială, asta și urmărea. Jack era nevoit să-i admire bogăția vocabularului. Petrecuse ani

buni în compania tovarășilor unchiului Virgil și crezuse că mai rău nu se putea.

Ei bine, fusese suficient ca sergentul să deschidă de cu seară gura în apărarea bucătarilor pentru a ajunge pe-aceeași treaptă cu ei. De-abia acum realiza Jack că ieșirea lui din cantină fusese o nimica toată. Și erau de-abia la prima strigare de dimineață. Oare de ce mai era în stare omul ăsta?

Ajunse în dreptul lui Jack... și încremeni.

– Pe toate Lamele și Tăișurile, *tu* ce naiba ești? se oțărî el, studiindu-l pe Jack din creștet până-n tălpi.

– Domnule? îngăimă Jack.

– Asta-i o glumă? lătră Grisko, ațintind o mână înspre el.

Jack îl văzu pe Draycos înfășurat în jurul trupului său.

– E un tatuaj, domnule.

– E un tatuaj, domnule, îl maimuțări Grisko. Dă-l jos.

– Domnule? clipi Jack.

– Am zis să-l dai jos. Spală-l, sablează-l, orice, numa' să dispară.

– Dar e un tatuaj, protestă Jack. Nu poate fi dat jos. Grisko era pe punctul de-a face cale-ntoarsă când dintr-odată își pironi privirile în ochii băiatului.

– Mă contrazici, Montana? Tonul său era brusc potolit. Încalci un ordin?

– Nu, domnule.

Trebuia să găsească rapid o soluție.

– Cer permisiunea de a vizita o clinică de dermatologie acasă.

Colțul buzei lui Grisko tresări în ceea ce se voia a fi un zâmbet.

– Așa mai merge. Când îți ordon ceva, execuți fără să crâcnești, ne-am înțeles?

– Da, domnule.

– Bine. Nu-ți dau permisiunea. Pentru nimic în lume nu poți să lipsești la pregătirea de bază. Îl dai jos la prima permisie, rosti el și făcu stânga-mprejur, așa cum se chinuiseră băieții să facă în după-amiaza precedentă fără să reușească.

– Bine, viermilor.

O luă înapoi.

– Aveți cinci minute să vă-mbrăcați în uniforme și să vă prezentați la cantină. În treizeci de minute începând de-acum vreau să fiți mâncați și înșiruiți pe terenul trei. Executarea!

Își petrecură dimineața făcând instrucție și exersând formații. Până când trâmbița vesti ora prânzului, unii dintre ei izbutiseră să facă stânga-mprejur aproape la fel de bine ca Grisko.

Evident, Grisko n-ar fi admis în veci una ca asta. Pentru el aveau să fie mereu niște viermi indisciplinați și neputincioși. Și, văzându-i pe câțiva colegi mai împiedicați, Jack fu nevoit să-i dea dreptate. Gustarea de prânz fu urmată de alte exerciții, de data asta cu armamentul din dotare. Surplusul de greutate păru să nu-l deranjeze la început, dar după o oră de manevre carabina Gompers părea turnată din oțel masiv. În câteva ore, orice ușurință din mișcările lor dispăruse. Peste puțin timp, câțiva copii mai mici scânceau în surdină din cauza efortului.

Mare greșeală. Dacă sergentul Grisko ura ceva mai mult decât tatuajele cu dragoni, asta erau smiorcăiții. Ori de câte ori i se părea că aude vreun miorlăit, oprea instrucția și-l lua pe făptaș la rost.

Măgăreața căzu și pe Rogan Mbusu, băiețelul de unsprezece ce se dădea de paisprezece care salivase la dragonul lui Jack la centrul de recrutare. Când Grisko încetă cu ocările, pe Rogan aproape îl podidise plânsul.

Existau totuși două excepții în adunătura aceea de stângaci și istoviți. Pe de-o parte Jommy Randolph, cel care făcuse mult caz pe seama înrolării. Pesemne dăduse uitării spaima de la recrutare și părea că-și intrase în rolul de soldat premiant.

Poate că se pricepea la asemenea lucruri. Sau poate pur și simplu se străduia din răsputeri să nu iasă în evidență.

Pentru că cea de-a doua excepție era Alison Kayna.

Jack se pomeni urmărind-o în timpul antrenamentului. Era cu două rânduri înaintea lui și puțin mai la dreapta, deci putea s-o privească fără efort. Asemenea lui Jommy, prinsese din zbor schemele și procedurile. Dar, spre deosebire de el, nu părea că-și dă prea mult silința.

Unchiul Virgil obișnuia să spună că există doar două tipuri de oameni care pot deprinde un meșteșug cât ai zice pește. Pe de o parte sunt cei care au o idee despre ceea ce fac, iar pe de altă parte escrocii înnăscuți, cu un talent nativ în a dobândi o nouă îndeletnicire. Escroci înnăscuți precum Jack.

Unchiul Virgil încercase astfel să-l convingă să ia parte la o afacere delicată. Însă argumentul stătea în picioare, fie că Alison avea deja o instruire militară, fie că era una dintre acele persoane înzestrate. Prima variantă era mai degrabă ridicolă. La urma urmei, avea doar paisprezece ani, StarForce n-ar fi pregătit-o la vârsta asta. Nici a doua variantă nu părea plauzibilă. Dacă era așa talentată, ce căuta în tabăra unor mercenari de mâna a doua?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu cât o privea mai mult, cu atât mai nedumerit era. Dar atitudinea ei nu trăda nici cel mai mic indiciu. Ar fi putut să discute problema cu Draycos, dar, dacă nu punea la socoteală răgazul între stingerea luminilor și peregrinările nocturne ale dragonului, nu prea aveau timp de stat de vorbă.

Așa că păstră gândul pentru el, așteptând un moment prielnic s-o întrebe direct pe fată. Și el era un hoț și un escroc destul de priceput. Cu puțin noroc, avea să afle ce pune Alison la cale.

Spre surprinderea lui, nu era o treabă așa de ușoară.

Trebuia să fie floare la ureche. Chiar așa. La urma urmei, el și Alison erau doar doi dintre sutele de adolescenți aruncați într-un perimetru de antrenament. Trăiau în spiritul militar, îl respirau pretutindeni, visau cu el, îl mâncau uns pe pâine până li se făcea rău. Nu trebuia decât să intre în vorbă cu ea când găseau puțin timp liber.

Și, slavă Domnului, aveau ce să discute. Sergentul Grisko ocupa primele trei poziții pe lista oricui în ce privește subiectele de conversație.

Dar zilele treceau și Jack realiză că nu aveau timp liber mai deloc.

O bună parte din zi o petreceau în activități de grup, precum antrenamente fizice, marșuri sau instrucții. Nici în ruptul capului n-ar fi putut să vorbească atunci cu ea. În rest, studiau manualele pentru ca apoi să recite din ele instructorilor.

Iar puținul timp rămas tot nu-l ajuta cu nimic. Fetele, și-așa puține, se strângeau mereu până la ultima în jurul acelorași trei mese. Alison, firește, stătea de fiecare dată la mijloc, iar Jack ar fi fost nevoit să se strecoare printr-o mulțime de fete pentru a ajunge la ea.

Mai rămânea noaptea. Fără strop de lumină și cu paznicii suflându-i în ceafă, nici soluția asta nu ducea nicăieri. Încercarea n-avea moarte, dar el avea neapărată nevoie de odihnă.

Trecuseră patru zile și avea de gând s-o lase baltă. Îl dureau toți mușchii de la atâtea exerciții, până și capul îl durea de la câte informații tehnice băgase în el, de ajunsese să facă instrucție și în vis.

Dacă Alison le urzea ceva, n-avea decât. Ar fi stat deoparte și-ar fi încurajat-o.

În ce-l privea pe el, nu era suficient să supraviețuiască pregătirii. Avea un computer de spart, și nu-și permitea să o lase pe Alison să-i strice socotelile. Într-un fel sau altul, trebuia să afle ce punea fata la cale.

Așa că aștepta răbdător, iar în a cincea zi răbdarea îi fu răsplătită.

– Acolo sunt țintele, le arătă sergentul în timp ce recruții treceau pe lângă masa cu armament instalată la umbra pădurii. O sută de metri mai încolo se zăreau, printre copaci, culmile unor stânci.

– Luați poziție de tras și dați-i bice.

Recruții se răspândiră prin pădure. Ridicând cu delicatețe carabina Gompers, Jack porni spre flancul drept.

– Din câte văd, arma asta diferă față de cea purtată de brummga la bordul *Havenseeker*, șopti Draycos de sub cămașă.

– Aia era un soi de mitralieră, îl lămuri Jack. Trăgea cu gloanțe. Proiectile mărunte, propulsate de mici explozii.

– Înțeleg ideea.

– Bine. În cazul ăsta discutăm de laser pompat chimic. Diferența e mare. Deși, la o adică, doare la fel de tare când îți bubuie în mufă.

Draycos se mișcă puțin.

– Pari puțin stânjenit.

– Mai degrabă speriat de moarte, mormăi Jack. După două ore de antrenament ar trebui să știm cum se trage cu prostiile astea?

– Nu te-ai obișnuit cu ea?

– Cred că glumești. Doar când mă uit la ea mi se face rău.

– Când ne-am întâlnit prima oară, purtai o armă asemănătoare.

– Ăla era un paralizator, îl corectă Jack aspru. Diferența e ca de la cer la pământ.

– Hei, tu! se auzi glasul lui Grisko. Spate de dragon!

Jack se întoarse nedumerit.

– Domnule?

Sergentul stătea la masa de armament, cu pumnii strânși pe coapse.

– Într-o bună zi, dacă vei fi maestru în trageri, poate să-ți fabrice o armă cu comandă vocală. Până atunci nu mai vorbi cu ea. N-o să-ți răspundă.

Jack simți sângele năvălindu-i în obraji. Se întoarse și o luă tiptil printre copaci.

– Mersi, Draycos, șopti el. De parcă n-aveam destule pe cap.

– Îmi cer iertare.

– Las-o baltă, oftă Jack.

După câțiva pași, Draycos vorbi din nou.

– Tot n-am înțeles.

– Paralizatorul nu e o armă letală, explică Jack fără tragere de inimă. De-obicei mintea dragonului hălăduia pe te miri unde, dar când se fixa pe ceva, o ținea una și bună.

– Adică nu omoară pe nimeni. Stai puțin, doar ai folosit-o și ai văzut ce face.

– Am înțeles diferența, spuse dragonul puțin iritat. Sunt un războinic K'da. Eram doar surprins că un hoț în retragere nu cunoaște mai multe tipuri de arme.

Jack clătină din cap.

– Ai înțeles taman pe dos. Cineva în domeniul meu de activitate trebuie să-și aleagă cu mare atenție armele. Ai auzit vreodată de delicte majore?

– Nu.

– Sunt infracțiuni foarte grave.

Zări printre copaci o bucată de stâncă zgrunțuroasă. Părea o țintă decentă.

– Precum tâlhăriile sau răpirile, ceva în genu' ăsta.

– Sau omorul.

Pe Jack îl trecu un fior. Știa prea bine ce părere avea Draycos, cu etica lui de războinic, despre asemenea crimă.

– Dacă cineva moare în timp ce tu comiți o infracțiune gravă, se consideră că ești vinovat de moartea acelei persoane.

– Chiar dacă tu nu intenționai s-o ucizi?

– Chiar dacă în realitate nu e vina ta. Indiferent de circumstanțe, dacă săvârșești o asemenea infracțiune poți fi acuzat de omucidere. De aceea

eu și unchiul Virgil nu aveam niciodată arme letale la noi.

– Interesant, spuse Draycos cu luare aminte. Legile K'da-shontine iau în calcul și intenția. E o regulă valabilă pe întregul cuprins al Brațului?

– Pe majoritatea planetelor Internos, da. Multe dintre lumile extraterestre au alte legi.

– Stai, îl atenționă Draycos brusc.

Jack încremeni, ascuns parțial în spatele unui arbore gros.

– Ce-i? dori el să știe, rotindu-și ochii prin împrejurimi.

– Urmează o porțiune de teren deschis. Trebuie să o traversezi pe brânci.

– Pentru numele lui... Jack aruncă o privire în cămașă. E doar un exercițiu de antrenament, nimic mai mult.

– Atunci hai să te antrenăm așa cum trebuie. Mergi cât mai aplecat.

Jack oftă.

– Mai asta-mi trebuia, bombăni el, dându-și carabina peste umăr și lăsându-se pe mâini și genunchi. Un sergent-instructor personal.

– Folosește-ți articulațiile de mijloc. Vei fi mai ferit și te vei putea deplasa mai repede.

– De mijloc..? Aaa. Coatele și genunchii.

– Exact. Mă mir că nu v-au învățat deja lucrurile astea.

Încruntat, Jack o luă în direcția stâncilor. Chiar așa. De ce nu?

Bălăbăneala asta pe coate și genunchi era mai lejeră decât se așteptase. Se deosebea totuși cu mult de mersul pe două picioare. Se vârî într-o despicătură prielnică între stânci, apoi înălță cu grijă capul pentru a arunca o privire.

Era la marginea unui șanț adânc umplut cu pietriș ce se întindea pe mai bine de o sută de metri, adânc pe alocuri de vreo douăzeci. Douăsprezece ținte electronice fuseseră instalate în diverse locuri din șanț.

– Nici nu se putea ca țintele să nu fie la mama dracului, bombăni Jack, apucând arma și trăgând siguranța. S-a zis cu „Nu trage până nu-i vezi sclipirea din ochi".

– Poftim?

– Las-o moartă. Văzu o mică gaură mai sus în stâncă, numai bună să-și rezeme arma în ea. Fixă țeava și se ridică încet.

– Ține-ți capul la cutie, porunci un glas de fată.

Jack se lăsă pe-o parte și întoarse capul încruntat.

Era Alison Kayna.

Capitolul 6

Ieșise din pădure, zigzagând pe terenul deschis în coate și genunchi, așa cum îl învățase Draycos. Firește, ei îi ieșea mai bine.

– Ce-ai zis?

– Ziceam să-ți ții capul la cutie, repetă ea, șerpuind spre stânci. Probabil au pus lunetiști de cealaltă parte a șanțului.

Jack se retrase nițel la adăpostul pietrelor.

– Lunetiști?

– Doar nu-ți închipui că e doar un banal exercițiu de tragere, spuse ea, gâfâind puțin când ajunse la stânci. Ai văzut ce-i poate scăfârlia lui Grisko. Crezi c-ar rata o asemenea ocazie?

– Ocazie să ce? Dintr-odată, nici stânca de care stătea rezemat nu mai era o pavăză de încredere. Să ne zboare creierii?

– Fii serios, îl dojeni ea, în timp ce-și trăgea carabina de pe spate. Vor folosi doar lasere cu marcatoare.

– N-am auzit în viața mea de ele.

– Provoacă o reacție ușoară la nivelul pielii. N-o simți, dar lasă o urmă ca o arsură de soare.

Respirația lui Jack se domoli.

– Sper că temporară.

– O zi sau două. Alison strecură un ochi printr-o crăpătură. Indică neatenţiile.

– Ce drăguț din partea lor că ne-au avertizat, mormăi Jack, răsucindu-se pe burtă și lunecând spre o zonă mai ferită. Noroc că tu știi lucrurile astea.

– Am studiat problema. Bag de seamă că tu n-ai făcut la fel.

– Nu prea. Fixă bătaia puștii pe una din țintele mai îndepărtate, întrebându-se dacă nu cumva un lunetist de vizavi face același lucru în direcția lui. Credeam că pregătirea e suficientă.

– Nu vorbeam de pregătire. Dar asta-i altă mâncare de pește.

Jack apăsă cu grijă pe trăgaci. Laserul străluci pentru o clipă, însoțit de-un șuierat slab, moment în care cartușul energetic țâșni din carabină. Se rostogoli pe iarbă, lăsând în urmă o dâră de mirosuri grele datorate chimicalelor.

– Ce mâncare de pește?

– Pregătirea.

Un nou șuierat de armă, semn că și fata slobozise o încărcătură.

– Nu găsești curios faptul că până acum n-am pupat arme adevărate?

Jack ridică din umeri și se pregăti să mai tragă un foc.

– N-au trecut decât cinci zile.

– Dintr-un total de zece. Zece zile de antrenament și pe urmă la posturi. Majoritatea armatelor au șase săptămâni la dispoziție.

– Da, însă majoritatea merg la război, îi reaminti Jack. Noi vom face doar muncă de garnizoană.

– Așa zice Grisko, rosti fata amenințător. Încă două șuierături din direcția ei. Ai dat cumva peste un puști pe nume Rogan Mbusu?

– Cum să nu. Scundac, urechi clăpăuge, zice că are paișpe ani.

Alison pufni.

– Mda, am stat de vorbă cu el, spuse ea pe un ton batjocoritor. M-aș mira să aibă și doișpe. Legea spune că n-ai dreptul să înrolezi copii sub paisprezece ani.

– Mai fac și ei excepție de la regulă. Unde bați?

– N-aș face nici măcar muncă de garnizoană cu un puștan care nu știe unde începe și unde se

termină o armă, rosti ea sumbru. Gloanțele nu-i ocolesc pe cei ce stau de pază, dacă mă-nțelegi.

Jack făcu o grimasă.

– Vorbești ca unchiul meu. Cum se face că știi atâtea?

– Ți-am mai spus, am studiat problema.

– Ca mătușă-mea Fanny, ripostă Jack. Hai, că doar nu te-ai documentat dintr-o carte.

Fata strâmbă din buze.

– Sunt la a doua încercare, dacă vrei să știi. Am fost în altă grupare de mercenari, dar am fost respinsă.

– Și-ai mai vrut o tură?

Îl fixă cu o privire înghețată.

– Părinții mei au nevoie de bani. Ai tăi nu? Și, fără să mai aștepte răspunsul, se apucă să tragă din nou. Ceea ce într-un fel era bine, căci întrebarea ei îl încuiase.

Pentru câteva minute rămaseră tăcuți, trăgând împreună foc după foc. Jack schimbă de câteva ori ținta, curios de performanțele sale. Proaste, fără doar și poate. Probabil că Grisko va ști să potrivească trăgătorul cu obiectivele țintite când exercițiul se va fi isprăvit, dar pe moment asta nu-l ajuta cu nimic.

– De ce „spate de dragon"? întrebă Alison brusc.

Jack roşi din nou. Oare chiar toţi auziseră schimbul acela de replici? Minunat.

– Am un dragon tatuat pe spate. Unul mare.

– Ceva legat de vechii Cavaleri ai Dragonului?

– Nu. De fapt până acu' o lună nici nu auzisem de ei.

Fata mormăi ceva, apoi se întoarse la tras. În cinci minute rămase fără cartuşe.

– Am tăiat-o, îl înştiinţă ea, punându-şi carabina în spate şi pornind înapoi spre pădure, într-un târâş invers. Dacă nu-ţi goleşti încărcătorul, Grisko o să-ţi prăjească urechile. Şi n-ar fi rău să nimereşti nişte ţinte.

– Mersi, spuse Jack sec. Văd eu ce fac.

– Şi ţine-ţi capul la cutie.

Într-un minut să făcu nevăzută după liziera pădurii.

– Distractiv, n-am ce să zic, bombăni Jack.

– Vocea ei trăda mult curaj, spuse Draycos.

– Sau pur şi simplu e proastă.

Alese ţinta şi trase.

– Cu familia ei cu tot. Cum ajung oamenii să aibă nevoie aşa disperată de bani?

– De multe ori nu e vina lor.

– De cele mai multe ori e, se încăpăţână Jack.

– Aşa gândea unchiul tău Virgil.

– Lasă-l pe unchiul Virgil acum.

Trase încă două focuri și rată probabil de tot atâtea ori.

– Și, la o adică, unchiul meu știa cu ce se mănâncă viața.

Urmă un scurt moment de tăcere, suficient cât Jack să realizeze că dragonul putea să-i amintească numaidecât cum își ducea unchiul său traiul. În schimb, acesta întrebă:

– Nu ai pic de milă pentru neajutorați?

– Acolo unde-am crescut eu, mila nu era o prioritate. Și n-am văzut să-i servească nimănui.

– Nimănui?

Jack îi aruncă o scurtă privire.

– Cum se face că mereu avem discuțiile astea moralizatoare când unchiul Virge nu-i prin preajmă să-mi țină partea?

– Te simți stânjenit?

– Putem s-o lăsăm baltă? clătină Jack foarte nerăbdător din cap.

– Desigur, răspunse Draycos, de parcă nu el ar fi deschis subiectul. Dorești să-ți descriu perindările mele nocturne?

– Sigur. Dă-i drumul.

– Au patru echipe a câte doi soldați. Trec pe lângă comandament aproximativ o dată la douăzeci de minute.

– Cât de mult ai aproximat?

– Nu foarte mult. Intervalul de timp se învârte între optsprezece și douăzeci și cinci de minute.

– Vin întotdeauna din aceeași direcție?

– Nici acest aspect nu-i bătut în cuie. Mici diferențe, dar nesemnificative.

– Patrule obișnuite, hotărî Jack, uitând că era supărat pe dragon. O fi fost Draycos expertul pe probleme de etică și morală, dar când venea vorba de pus indicii cap la cap, Jack era maestrul. Mai presus de orice, unchiul Virgil m-a învățat să iubesc tiparele.

– S-ar putea să fie alarme la uși, îl avertiză Draycos.

– Nu mă-ndoiesc. Și la computere, de asemenea. Mă descurc eu cu ele. Mi-era teamă să nu fiu împușcat până ajung acolo.

– Încercăm să dăm spargerea diseară?

În timp ce chibzuia, Jack descărcă și ultimele două cartușe.

– Hai să mai așteptăm o noapte. Dacă patrulele urmează același traseu, încercăm mâine seară.

– Și dacă reușim?

– N-o să rămânem aici mai mult decât trebuie.

Își puse carabina în spate și o luă târâș înapoi. Ca și adineauri, părea mai ușor când o vedeai pe Alison decât era în realitate.

– Dacă unchiul Virge e pe fază, va ascunde nava prin apropiere. După ce găsim tot ce putem legat de Djinn-90, ne luăm picioarele la spinare și spinarea în navă.

– Și dacă nu găsim informația căutată?

– Dacă au dosit-o pe undeva, o scoatem noi la iveală, spuse Jack încrezător. Dacă nu... ei bine, toate grijile la vremea lor.

Ajuns la adăpostul copacilor, se ridică în capul oaselor.

– Hai să vedem cum m-am descurcat.

– Mi-e teamă că nu prea grozav, spuse Draycos. Dar fii pe pace, trasul la distanță nu se învață cu una, cu două.

– Putea să fie mai greu. O mitralieră spre exemplu, sau un lansator semiautomat...

O luă la pas. Un gând bizar încolți în mintea lui.

– S-a întâmplat ceva?

– Mă gândeam, rosti Jack tărăgănat. O carabină laser n-are recul. Știi despre ce vorbesc, nu?

– Da.

– Înveți mai ușor să tragi cu ea. Însă cartușele costă mult mai mult. Ți se pare că ăsta-i genul de armă pe care ar trebui s-o primească un începător?

Draycos tăcu pentru o clipă.

– Vă învață să mărșăluiți și să vă încolonați. Din cărți învățați să vorbiți militărește, precum și multe alte informații tehnice. Acum înveți să tragi cu o armă ușor de mânuit.

– Și, dacă-i dăm crezare lui Alison, într-un timp de patru ori mai scurt decât soldații obișnuiți, completă Jack. Mă trec fiorii deja.

– Chiar tu ai spus că antrenamentul e doar pentru paza la garnizoană. Poate că așa e firesc în cazul ăsta.

– Cine știe.

Bine zicea Alison că gloanțele nu-i ocolesc pe paznici.

Dar oricum n-avea să mai stea mult pe-aici, gândi el în timp ce traversa pădurea. Mâine seară vor extrage informațiile de care aveau nevoie și adio.

– Pun rămășag că m-am descurcat mai bine decât spui tu.

– Ai tendința să țintești prea sus.

– Nu-i adevărat. Să vezi de n-o să-nghiți cuvintele alea.

– Poftim?

– Nu contează, oftă Jack.

Așa cum anticipase, Alison și Jommy ieșiră pe primele două locuri. Spre surprinderea sa,

Draycos apreciase foarte bine îndemânarea lui la trageri. Jack terminase pe un destul de rușinos loc optzeci și șapte.

În schimb, nu se pricopsise decât cu trei lovituri de lunetist. Ceilalți, care habar n-aveau de capcana pregătită de Grisko, aveau peste douăzeci de astfel de însemne fiecare.

Cum era de așteptat, Alison nu avea decât unul.

Atmosfera la cină era mai posomorâtă ca de obicei. Majoritatea recruților erau de părere că fusese o probă nedreaptă și mai toți îl învinuiau exclusiv pe sergentul Grisko. Jommy era cel mai revoltat dintre toți, simțind că cele douăzeci și unu de lovituri încasate puneau scorul său foarte ridicat într-o lumină proastă.

Jack se feri să intre în hora nemulțumiților. Cu siguranță că numărul mic de semne de pe pielea lui i-ar fi pus pe gânduri. Putea chiar să fie bănuit că luase parte la complot.

După cină urmă instrucția de seară. De data asta, în locul acadelelor primiră carabine Gompers adevărate. Descărcate din fericire. Timp de studiu, pregătiri pentru culcare și în cele din urmă stingerea. Jack așteptă ca toată lumea să adoarmă, apoi împărtăși cu Draycos resturile de la cină și îl trimise la postul său de observație din spălător.

Se trezi undeva după miezul nopții.

Rămase nemișcat, încercând să-și dea seama ce îi tulburase somnul. Și dintr-odată înțelese.

Un curent de aer rece năvălise în încăpere din zona unde veghea Draycos. Nu era adierea obișnuită de la un geam întredeschis – pe unde dragonul și-ar fi putut strecura capul –, ci una puternică.

Coborî fără zgomot din pat și traversă desculț podeaua rece, spre spălător. Spera că nu-i juca vântul o festă, pentru că asta l-ar fi scos din sărite.

Dar vântul nu-i jucase nici o festă. Adierea era mai puternică pentru că geamul era larg deschis. Iar pe Draycos îl înghițise pământul.

Capitolul 7

Nu-ți pierde cumpătul, Jack, își spuse el. Draycos nu dispăruse de fapt. Avea doar o mică problemă de amplasare.

Bine. Din capul locului era clar că n-avea cum să fi dat nas în nas cu paznicii, pentru că s-ar fi lăsat cu multe țipete și scandal. Oriunde s-ar fi aflat dragonul acum, se afla din dorința lui.

Dacă se hotărâse să intre în comandament de unul singur? Nici gând. O fi fost Draycos un războinic de mâna-ntâi, dar n-avea nici cea mai vagă noțiune despre sisteme de alarmă și încuietori. N-ar fi mers acolo fără el.

Răspunsul era cât se poate de evident. Dragonul era fără doar și poate înfometat. După o săptămână de regim intensiv la care-l supusese Jack, nu mai rezistase și plecase în sfârșit la vânătoare.

Jack se simți cuprins de remușcări. De ce nu încercase să-i aducă porții mai mari? La naiba cu încercatul. *Trebuia* să-i fi adus porții mai mari și punct. Dar cu toată agitația aia din cantină și spectrul sergentului Grisko planând deasupra tuturor...

Scutură puternic din cap. Scuze ieftine, nimic mai mult. Unchiul Virgil obișnuia să spună: azi o scuză ieftină, mâine un mănunchi de griji. Începând de mâine avea să-i aducă porții decente partenerului său.

Partener. Se încruntă puțin. Unchiul Virge nu dorea ca el să aibă parteneri. În special un partener cu spirit de sacrificiu și etică de războinic K'da. Atitudinea lui față de Draycos l-ar fi făcut pe unchiul Virge foarte nefericit.

Fereastra deschisă era chiar lângă peretele scund ce delimita zona dușurilor. Încercând să nu facă zgomot, Jack se cățără pe perete și privi afară, agățându-se de muchia ferestrei pentru a-și menține echilibrul.

În lumina stelelor, tabăra părea un loc mai plăcut. Privind-o în culorile nopții, nu ți-ai fi închipuit toate înjurăturile, sudoarea și chinurile din timpul zilei. Printre copaci se întrezăreau ferestrele întunecate ale clădirii comandamentului. Oare cu ce sistem de securitate fusese prevăzută?

Un crâmpei de mișcare îi aținu privirea. O umbră neagră înainta repede și silențios spre baracă.

Draycos. Numai el putea să fie. Solzii lui aurii erau negri ca smoala acum, colorit specific situaților de luptă, ceea ce însemna că erau în mare primejdie.

Jack coborî pe dușumeaua spălătorului. Dragonul se deplasa iute și probabil n-avea de gând să încetinească. Și într-adevăr nu încetini. Într-o clipită sări exact prin mijlocul deschizăturii, lovind ușor rama de sus a ferestrei cu vârful cozii, încetinind și schimbându-și totodată traiectoria, suficient pentru a ateriza fără zgomot în miezul încăperii.

– Ce s-a întâmplat? șopti Jack

Dragonul se răsuci brusc, asemenea unei pisici pe jar, dar se mai liniști când îl văzu pe băiat.

– Ieșisem să studiez mai bine mișcarea patrulelor de paznici, rosti Draycos. Coada lui se unduia fără astâmpăr. Îmi cer scuze, dar se pare că am fost văzut.

Jack se uită la fereastră.

– Unde?

– În partea de nord. Am auzit pași în apropiere și m-am suit într-un copac.

– Și apoi?

– M-am furișat cu ușurință pe lângă ei. Nu cred că au habar ce caută. Dar s-ar putea să fie încă după mine. Îmi pare rău.

– Stai numai o clipă, rosti Jack, brusc lovit de inspirație. Patrulele cercetează de zor în partea de nord?

– Au luat-o în toate direcțiile. După mișcarea luminilor, s-ar părea că verifică întregul perimetru al taberei.

– Chiar așa, spuse Jack, ciupindu-și obrazul. Toți?

Coada dragonului încremeni.

– Ce propui?

Jack făcu semn spre fereastră.

– Cred că a venit momentul să le facem o vizită inopinată.

Creasta de pe gâtul dragonului rămase țeapănă.

– Dar paznicii sunt în alertă.

– Tocmai, sunt în alertă altundeva. Așteaptă puțin să mă îmbrac.

Jack se întoarse în două minute. Dragonul era cățărat pe zidul de la dușuri, uitându-se pe geamul întredeschis. Acum, că se liniștise, solzii lui își redobândiseră auriul cu tentă roșie.

– Nu detectez nici o mișcare. Dar nu cred că e o idee prea bună.

– În cel mai rău caz va trebui să ne ferim de patrule, spuse Jack în timp ce-și punea o pereche de mănuși subțiri de camuflaj găsite în trusa de teren. N-avea de gând să lase amprente sau urme de transpirație.

– Și-așa urma să dăm spargerea mâine. Azi măcar piesele sunt în mișcare.

– Mâine paznicii își vor urma itinerarul prestabilit.

Cu toate astea, se strecură afară.

Jack îl urmă pe dragon, cățărându-se cu atenție pe peretele de la dușuri. Fereastra era destul de înaltă și se temea să nu-și scrântească vreo gleznă la aterizare. Dar grijile erau de prisos. Draycos se ridicase pe picioarele din spate, rezemându-se cu cele din față de perete, chiar sub geam. Jack se sprijini pe umerii dragonului și fu jos cât ai zice pește.

– Pare în regulă, șopti Jack, ghemuit la peretele barăcii. Să mergem.

Draycos atinse mâna întinsă a băiatului și dispăru într-o clipită sub mânecă. Jack așteptă până ce dragonul se instală în poziția obișnuită, cu capul pe umărul său drept. Apoi, aruncând o ultimă privire împrejur, porni iute spre comandament.

Străbătuse intervalul cu două zile în urmă, în drum spre cantină, și știa că nu depășește o sută

de metri. Părea însă mult mai lung în miez de noapte, în timp ce te furișai printre copaci, atent la cel mai mic zgomot.

Ajunseră netulburați la una dintre marginile clădirii.

– Intrăm pe ușa principală? șopti Draycos.

– Nu cred. Dar stai să verific.

Îi fu de-ajuns o singură privire.

– Nici gând, spuse Jack, furișându-se înapoi. E ferecată, nu glumă. Ne-ar trebui o trusă de unelte.

– Ce facem?

– Căutăm o fereastră. Se opri la prima fereastră și aruncă un ochi la rame. Poate la etajul al doilea n-au fost așa de precauți.

– Sau la al treilea? se înălță capul dragonului din umărul său, dând la o parte gulerul. Aținti limba spre stele.

Jack privi în sus. Zări o fereastră întunecată la etajul trei, exact deasupra lor. Chiar și în absența luminii deslușsi că era ușor întredeschisă.

– Mda, rosti Jack neîncrezător. Poți să sari până acolo?

– Pregătește-te. Ce fac odată ce-am intrat?

– Încearcă să cobori aici, arătă Jack spre fereastra dinaintea lor. O să-ți spun cum să dezactivezi mecanismul.

– Prea bine. Ești gata?

Jack își înfipse zdravăn picioarele în pământ, apoi mai descheie câțiva nasturi la cămașă.

Dragonul țâșni și mai că nu-l făcu una cu pământul. Se împinse cu putere, mai întâi cu labele din față, apoi și cu cele din spate, dezechilibrându-l complet pe băiat care se agăță cu o ultimă sforțare de marginea ferestrei. Plasticul aproape că îi tăie mâna.

Draycos atârna de pervazul ferestrei de la etajul trei. Aruncă o privire înăuntru, apoi mușină cu limba și în cele din urmă vârî botul și împinse geamul până când îl deschise complet. Un salt, o străfulgerare aurie și dragonul se făcu nevăzut.

Jack se întoarse și scrută pădurea amuțită prin care se întrezăreau clădiri întunecate. Se simțea în nesiguranță acum că dragonul nu mai era alături de el. Nădăjduia totuși că se grăbește și că mercenarii nu ticsiseră comandamentul cu camere de supraveghere, dar acum era deja prea târziu. Doar de înregistrări video cu dragoni aveau nevoie acum.

Simți o atingere ușoară pe umăr și aproape că paralizã. Se răsuci violent, pregătit să-l vadă pe sergentul Grisko rânjindu-i prin țeava carabinei.

Nu era nici Grisko, nici măcar țeava unei puști, ci doar capătul unui prelungitor electric.

Privi în sus. Draycos stătea la fereastră, ținând cablul cu labele din față.

– Schimbare de plan, șopti dragonul. Ar fi mai sigur să rămânem la etajul ăsta.

Jack inspiră adânc, poruncindu-i inimii să bată din nou.

– Bine, murmură el. Se prinse de cablu și începu să urce. Ajutat și de Draycos, ajunse de îndată la fereastră.

– Pare să fie o hală de montaj, își dădu cu părerea dragonul. Ochii lui Jack căzură pe niște mese lungi, ticsite cu utilaje electronice.

– E probabil camera de întreținere, rosti Jack, strâmbând din nas la izul de plastic ars. Mirosul era mai mult ca sigur temeiul pentru care muncitorii hotărâseră să lase geamul deschis peste noapte.

– Însă nu văd nici un computer, adăugă el, lăsând fereastra așa cum era înainte.

Dragonul ciuli urechile spre ușa închisă.

– Nu e nimeni pe hol.

– Excelent, spuse Jack, îndreptându-se spre ușă. Privirea îi fu atrasă de o pungă cenușie, pe care-o ridică.

– Stai o clipă.

Draycos se opri în dreptul ușii.

– S-ar putea să aibă camere de supraveghere.

Vârî degetele în pungă și întinse materialul cât putu de tare.

– Hai, că tu ești cel cu ghearele în familia noastră. Fă-mi două găuri pentru ochi.

Dragonul își arcui gâtul și scoase la iveală o gheară. Făcu două tăieturi rapide, numai potrivite pentru ochii băiatului.

– Satisfăcut?

– Să vedem, rosti el cu fiori în glas, în timp ce-și trăgea punga pe cap. Ghearele acelea lăsaseră dâre în metal și aproape că-i tăiaseră degetele mai înainte. Și totuși erau gheare de maestru. Găurile veneau chiar în dreptul ochilor săi. Mai mult, îi permiteau să vadă și în lateral, ceea ce era mai mult decât ceruse el.

– Minunat. Urcă și hai să mergem.

Ieșiră pe un hol întunecat și tăcut. Jack înainta lipit de perete, încercând să nu bage de seamă foșnetul plasticului. Birourile principale se aflau probabil la primele două etaje, dar, cu puțin noroc, putea găsi un computer legat la rețea prin preajmă.

A doua cameră fu cu noroc. Pe lângă cele trei terminale din mijlocul încăperii găsi și doi pereți ticsiți cu dulapuri pentru dosare.

– Bingo, murmură Jack. Se pare c-am dat peste camera de arhivă.

Capul dragonului se înălță deasupra umărului său. Ochii lui de smarald scăpărau în lumina slabă pe care stelele o răspândeau în încăpere.

– E o arhivă mai veche. Etichetele indică documente vechi de peste cinci ani.

Jack se dezumflă de tot. Se închipuise deja cu tubul potrivit în mână, pe care urma să-l studieze mai apoi în liniște la adăpostul barăcii.

– Ei, doar nu te așteptai să ni-l înmâneze așa, cu una, cu două, rosti el cu un aer filosofic. Închise ușa și se îndreptă spre computere.

– Stai de pază?

Draycos ieși din mâneca lui. Deschise nițel ușa rămase cu urechea lipită de crăpătură.

– Fă repede ce-ai de făcut, îl avertiză el.

– Mersi, răspunse Jack sec, cu ochii la aparat. Nici nu mi-ar fi trecut prin gând să mă grăbesc.

– N-o să dai de parole? întrebă dragonul, făcând uitată ironia.

– Câte-n lună și-n stele.

– Poftim?

– O să fie cu duiumul, traduse Jack. Dar știu câteva șmecherii de la unchiul Virgil.

Lucră în tăcere câteva minute. Abordarea „șobolanul de canal", așa cum o botezase unchiul Virgil, nu dădea niciodată greș la computerele făcute de oameni, însă avea un dezavantaj: dura mult. Jack simțea broboane de sudoare scăldându-i fața sub învelișul de plastic. Mai devreme sau mai târziu, paznicii aveau să lase baltă

căutările și să se întoarcă. Computerul răsufla din greu pe măsură ce codurile șoricești își făceau loc prin scutul programului.

Brusc, Draycos înlemni.

– Aud pași. Vine cineva.

Capitolul 8

Jack șovăi. Să se dea bătuți chiar acum, când erau atât de aproape...

– Unde?

– Pe scări, la capătul apropiat al coridorului. Urcă încet.

– Ce etaj? Adică urcă de la primul la al doilea sau de la al doilea la al treilea?

Draycos ciuli și cealaltă ureche.

– De la primul la al doilea. O singură persoană.

Jack își mușcă buza. Mai mult ca sigur un paznic în rondul de noapte. Dacă verifica și etajul doi ar fi avut suficient timp să extragă informațiile de care avea nevoie.

Draycos mușină aerul.

– Simt o miasmă ciudată. Neplăcută...

Încruntat, Jack se alătură dragonului.

– Să miros și eu.

Draycos îi făcu loc, Jack inspiră o dată... și fu de-ajuns.

– S-o tulim. Închise ușa complet și se îndreptă spre fereastra din celălalt capăt al încăperii. Pe drum stinse computerul.

– Hai.

– Ce-ai simțit? întrebă Draycos, încercând să-l ajungă din urmă.

– Împrăștie un gaz soporific înaintea lui, rosti Jack, făcând privirea roată. Din nefericire, în arhivă nu se găseau și prelungitoare electrice. Mai trăgeam puțin gaz pe nas și ne trezeam în țara lui Moș Ene. Ce folosim pe post de funie?

– Nu-i nevoie, spuse Draycos, apropiindu-se de geam. Îl prinse cu labele din față și se ajută de bot pentru a-l deschide. Sar eu primul și tu poți să-mi sari în cârcă.

– Cred că glumești, pufni Jack, întorcându-se la birouri. Din calculatoarele portabile atârnau, ca într-o încrengătură de mațe, zeci de cabluri legate la imprimante, scannere și tot soiul de aparate asemănătoare.

– Aș putea să-ți frâng spinarea. Sau să te ratez și să-mi rup eu coloana. Ajută-mă să descâlcesc cablurile astea.

Înnodă câteva cabluri laolaltă.

– E prea scurtă, îl avertiză Draycos la vederea funiei improvizate.

– E la limită, stărui Jack.

Merse cu funia împletită la fereastră și lăsă un capăt în jos.

– Ține-te bine de ea, adăugă el, înmânându-i celălalt capăt dragonului.

Cu atâtea ghemotoace pe funie, coborârea avea să fie anevoioasă. Cu toate astea, se străduí să atingă pământul cât mai iute. Paznicul putea să-l surprindă pe Draycos în orice clipă, și tubul de gaze era probabil o jucărie pe lângă ce mai avea la el.

Dar sus domnea liniștea, iar nodurile erau bine strânse, astfel că în doar câteva clipe atinse capătul sforii și se văzu nevoit să-i dea dreptate dragonului. Picioarele-i atârnau la doi metri deasupra pământului. Își îndoi puțin genunchii și lăsă funia din mâini.

Nici nu aterizã bine că se trezi cu încrengătura de cabluri alături, și în secunda următoare Draycos era lângă el.

– E cineva prin preajmă? întrebă Jack.

Dragonul își răsuci gâtul încolo și-ncoace, sondând întunericul cu ochii lui de smarald ca două beculețe pe un panou de comandă.

Săgetă aerul cu limba și ciuli urechile în toate direcțiile, ca pe două antene radar.

– Nimeni.

– Bine. Jack scoase masca de plastic și-o aruncă în bătaia vântului. I-ar fi fost utilă până la intrarea în baracă, însă riscul ca mai apoi să se agațe într-un tufiș era prea mare. Grisko și matahalele lui aveau să apară cât de curând în căutarea intrusului și, lăsând un indiciu în preajma barăcii sale, le-ar fi ușurat enorm de mult munca. Trebuia să aibă încredere în Draycos.

Distanța păru încă și mai mare la întoarcere, dar nu întâmpinară nici de astă dată dificultăți. Fie le-o luaseră înainte patrulelor de cercetare, fie Grisko îl lăsa deocamdată să-și facă de cap.

Draycos îl împinse pe băiat la fereastră, apoi sări în urma sa. În trei minute erau din nou sub pătură.

– Ce facem acum? șopti dragonul de pe umărul său.

Jack trase încet aer în piept. Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Scăpaseră ca prin urechile acului. Unchiul Virge avea să fie negru de supărare când îi va povesti pățania, cu-atât mai mult cu cât nu reușiseră mai nimic.

– Nu știu. Dacă n-am fi lăsat grămada aia de cabluri acolo, ar fi putut să treacă drept o alarmă falsă. Acum nici gând de așa ceva.

– A fost vina mea, rosti Draycos supus. Sunt obișnuit să gândesc ca un războinic, nu ca un...

– Hoț? îi dădu Jack o mână de ajutor.

– Da, rosti dragonul fără tragere de inimă. Îmi pare rău, știu că vrei să dai uitării acest aspect al vieții tale.

– Stai liniștit. E bine să știu că sunt și eu folositor echipei.

– Mulțumită ție sunt în viață. În ce mă privește, e mai mult decât aș putea să cer vreodată.

– Iar eu te primesc cu mare plăcere. Mă bucuram că nu sunt doar rulota ta personală.

– Poftim?

– Remorcă de turism. Casă mobilă. Jack clătină din cap. Las-o baltă.

– Ah, înțeleg.

– Oricum, nu-ți face probleme în privința cablurilor. Și dacă le-ai fi tras în birou, tot ne-ar fi dat de gol așa împletite cum erau. N-aveai timp să le pui pe toate la locul lor.

– Ce urmează?

Cu ochii ațintiți la patul de deasupra, răspunse:

– Depinde dacă scăpăm sau nu basma curată. Dacă mă înhață mâine, așteptăm momentul prielnic și evadăm.

– Ar fi bine ca în cazul acesta să avem și transportul pregătit.

Jack îl privi bănuitor.

– Propui cumva să-i cerem ajutorul unchiului Virge? Tu?

– Părerile mele despre filozofia lui de viață nu mă împiedică să lucrez cu el, răspunse Draycos sec. Se mișcă ușor de-a lungul pieptului său, un soi de foială dragonească.

– Chiar dacă unchiul Virge nu e tocmai sufletul tău pereche?

– Nu cunosc sintagma, mârâi dragonul. Repet. Sunt un bard-războinic K'da. N-am voie să amestec sentimentele personale cu munca.

– Mă bucur să aud asta, spuse Jack, savurând momentul. Dragonul era mereu calm și stăpân pe situație. Se vedea însă că nu-i pria schimbul acela de replici.

– Mâine o să iau transmițătorul cu mine, în caz că vrei să-i faci semn să coboare.

– Numai să fie prin apropiere...

– Este, îl asigură Jack. Dacă nu pun mâna pe mine, eu zic să parcurgem și ultimele patru zile de antrenament înainte să ne luăm zborul.

– Fără să mai încercăm o dată?

– După ce i-am pus în alertă? Nici gând. Găsim noi altă grupare de mercenari unde să ne încercăm norocul.

– Și-atunci de ce nu plecăm de pe acum?

– Va fi mai ușor să mă furișez după ce duc la bun sfârșit pregătirea. Și, la o adică, Alison mi-a dovedit că puțină experiență nu strică.

– Probabil, spuse Draycos neîncrezător. Oricum, trebuie să fim pe fază. S-ar putea să nu te ia de la bun început.

– O să am grijă, fii convins. Câți nu mi-au dat târcoale până acum, tot așteptând să calc strâmb? Știu cum stă treaba.

– Îți va fi într-adevăr de folos, rosti Draycos, fără prea multă convingere. Ar trebui să dormi.

– Bună idee, oftă Jack. Acum, că se mai liniștise puțin după operațiunea lor din miez de noapte, pleoapele-i atârnau greu.

– Ne vedem la deșteptare.

– Da, murmură dragonul. Stau și mă-ntreb...

Cu chiu, cu vai, Jack deschise un ochi.

– Ce?

– Dacă nu cumva nu eu, ci altceva le-a atras atenția paznicilor.

– Cum ar fi?

– *Essenay.* Ziceai că e prin apropiere.

Jack chibzui la spusele dragonului. Era posibil, de ce nu? După cinci zile în care nu dăduse nici un semn de viață, unchiul Virge zburase până aici, dornic să vadă ce se întâmplă. Necunoscând

sistemul de securitate al mercenarilor, ar fi putut să declanșeze din greșeală alarma.

– Tot ce se poate. Îl întrebăm noi la momentul potrivit.

Își arcui sprâncenele.

– Dacă a fost într-adevăr unchiul Virge, ai mână liberă să-l sâcâi cât vrei cu treaba asta.

– Nu doream să-l trag la răspundere. Mi-era doar teamă să nu fi pățit nava ceva.

Jack se cutremură.

– Vom afla noi cât de curând.

Capitolul 9

Nimeni nu dădu buzna în cazarmă înainte să sune deșteptarea. Nimeni nu veni să-l înhațe cât era sub duș, în drum spre cantină sau în timp ce mânca micul dejun. Era o dimineață ca oricare alta: mâncarea era mizerabilă și trompeta ce chema la instrucție la fel de răgușită.

Însă rutina fu brusc curmată la capătul celui de-al doilea antrenament.

Zări un ofițer îndreptându-se spre Grisko, tocmai când acesta răcnea ultimele comenzi. Le ordonă să ia poziție de drepți și începu să discute în șoaptă cu ofițerul. Locotenentul se întoarse către recruți, iar Jack îl recunoscu: era Basht, de la înrolare.

– Atențiune la mine, mugi Grisko. Următorii îl vor urma pe locotenentul Basht.

– Brinkster, Kayna, Li, Mbusu, Montana, Randolph.

Primi vestea ca pe-o ghiulea în stomac, ce-i răscoli mâncarea de la micul dejun. Cu inima cât un purice, trecu printre rânduri.

– Alinierea, câte doi! ordonă Basht. Alison și Jommy formară prima pereche. Jack și Rogan Mbusu se încolonară în spatele lui Jommy, iar cele două fete, Brinkster și Li, în spatele lui Alison.

După cum se uita la ei, Jack era sigur că locotenentul va face un comentariu răutăcios, dar Basht se întoarse milităreşte și părăsi terenul de antrenament.

Cei șase copii porniră și ei în pas cu locotenentul. Jack încerca să se dumirească ce se întâmplă, dar nu reușea nicicum să dezlege ițele misterului. Jommy și Alison erau de departe cei mai buni recruți și deci putea însemna că grupul fusese constituit pe criterii valorice. Dar cum se explica atunci prezența lui și a lui Mbusu, care nu erau tocmai în fruntea listei. Pe Li și Brinkster le mai văzuse de câteva ori, dar nu păreau nici îndemânatice, nici nepricepute. Erau atât de comune și atât de ușor de trecut cu vederea, încât nu aflase niciodată numele lor mici.

Poate fuseseră aleși la întâmplare. Dar cu o sută optzeci de băieți și doar douăzeci de fete în tabără, nu părea un joc al hazardului.

Era încă adâncit în gânduri când realiză brusc că locotenentul Basht îi conducea spre comandament.

Nici n-avusese timp să se calmeze bine, că inima lui o luă din nou razna. Deci asta era. Cum-necum aflaseră că el era eroul vizitei nocturne, iar grupul era doar un paravan ca să-l scoată din tabără.

Îl simți pe Draycos foindu-se sub cămașă. Se pare că și dragonul realizase cum stă treaba.

– Ușurel, îi șopti el. Unchiul Virgil îi repetase de nenumărate ori că atunci când are de-a face cu autoritățile să nu le facă jocul. Ești nevinovat până la proba contrară, obișnuia el să zică. Apoi adăuga: și zece minute după.

Numărul mercenarilor care păzeau comandamentul nu sporise. Jack se aștepta să îi ducă direct în sala arhivelor sau să-l separe întâi de restul grupului și apoi să-l ducă sus. De aceea fu ușor surprins când Basht îi conduse într-o încăpere de la primul etaj.

La vederea zecilor de computere ce ticseau camera, rămase cu gura căscată. În încăpere nu se afla decât un colonel subțirel, ce stătea lângă

două mormane de cutii de carton. După privirea cu care-i întâmpină, Jack bănui că erau așteptați.

– Pe loc repaus, ordonă Basht. Recruții se încolonară ca mai devreme.

– Mbusu, ce știi de Sunright?

Sunright? Jack cotrobăi cu înfrigurare prin cotloanele minții după numele ăla. Își aminti: era una dintre lumile menționate la secțiunea *Misiuni curente* din manualul Tăișului. Și cam atât. Dacă-l lua Basht la întrebări, era pierdut.

Așa cum părea să fie Rogan.

– Ăăă. Glasul îi tremura teribil de fiecare dată când i se adresa unui superior. Lui Jack i se făcu milă de el.

Și, dintr-odată, rotițele din creierul său începură să se învârtă.

– Sunright, domnule. Tremurul din voce i se domolise. A treia planetă din sistemul Gamma Lartrin. Colonizată de oameni în 2115. Cedată parprinilor și agriților prin Tratatul Mcdougall în...

– Lasă miorlăiala, i-o tăie Basht. Kayna, ce interese are Tăișul Hangerului pe acea planetă?

– Tăișul a fost angajat de o colonie minieră de daublită a parprinilor pentru a-i proteja interesele în disputa cu o grupare de uzurpatori agriți, rosti Alison sigură pe ea. Firește, excela și

la capitolul ăsta. Câteva detașamente sunt staționate acolo de șaisprezece luni.

– Climatul planetei?

– Atmosfera destul de bogată în oxigen, se menține în intervalul de toleranță pentru om. Gravitația e cu trei procente sub Standardul Teran, temperatura medie cu două grade mai mică.

Basht încuviință.

– Cu cine ne confruntăm, Randolph?

– Agrițiii au o grupare militară locală. Majoritatea voluntari. Însă au angajat și trupe ale mercenarilor șamșiri[1].

– Raportul de forțe? întrebă Basht. Li?

Fata se făcu mică sub privirea lui.

– Nu-mi amintesc, domnule, răspunse ea cu glas sfârșit.

Pentru câteva clipe, ochii locotenentului o sfredeliră, de parcă ar fi vrut să-și taie tunel prin ea. Apoi trecură peste umărul ei.

– Brinkster? Forțele noastre?

Cu coada ochiului, Jack o văzu pe cealaltă fată tresărind.

– Cred că avem opt sute de oameni la sol, domnule.

---

[1] Șamșir – sabie persană de lungime mijlocie, cu lama curbă și lată, cu două tăișuri (n. tr.).

– Crezi?

– Avem opt sute de oameni, domnule, răspunse ea, mai sigură pe sine.

– Iar șamșirii au? Privirea lui Basht se opri în cele din urmă la Jack.

Jack știa că urma să împărtășească soarta lui Li. Dar tocmai când se pregătea să-i spună locotenentului că habar n-are, simți șapte pișcături pe brațul drept, șapte semnale grabnice date de gheara unui dragon.

– Șapte sute, domnule, răspunse el, sperând că interpretase corect indiciul lui Draycos.

I se opri inima în loc. Basht o săgetă cu privirea pe Li, dându-i de înțeles că era singura care nu se ridicase la înălțimea așteptărilor. Se întoarse spre colonel și înclină respectuos din cap.

– Domnule.

Îi cedă locul superiorului său, iar Jack răsuflă ușurat. De-abia acum înțelese că în timpul orelor de studiu Draycos citise manualul peste umărul său. Mare noroc avea cu el.

Peste umăr, de pe umărul său, ceva de genul ăsta.

– Sunt colonelul Elkor. În decursul zilei de ieri hangerii staționați pe Sunright ne-au informat că șamșirii au făcut o gafă de proporții. Dădeam de ceva vreme târcoale stației lor de

transmisie InterWorld, așa că s-au gândit să construiască una nouă. Într-o regiune montană marcată pe harta noastră cu codul Șase Noiembrie.

Se uită la ei de parcă se aștepta ca fiecare să știe zona Șase Noiembrie. Jack încercă să-și aducă aminte dacă secțiunea de misiuni era prevăzută cu o hartă a regiunii respective, dar nu reuși.

– Șansa face ca noi să avem un avanpost în acea zonă. Cu ajutorul unor computere performante, vom avea acces la toate transmisiunile lor extraplanetare.

Făcu semn către cutiile de carton.

– Acelea sunt computerele. Din acest moment voi veți fi operatorii. Întrebări?

Urmă un moment de tăcere.

– Nici o întrebare? Credeți că le știți pe toate? se oțărî la ei Elkor.

Jommy ridică nesigur mâna.

– Domnule, nu știu mai nimic despre telecomunicații.

– Cu atât mai bine, murmură Elkor. Toți sunteți în aceeași oală. De-aia vă aflați aici. Sub supravegherea locotenentului Basht veți urma un curs de trei zile care include spionaj electronic, decriptare, precum și tehnici fundamentale de analiză.

– În plus, veți primi toate codurile pentru a lucra în sistemul nostru, adăugă Basht. Tăișul

Hangerului va face din fiecare dintre voi un operator calificat.

– Bănuiesc că nimeni n-are nimic împotriva schimbării de profil? spuse Elkor, ridicând o sprânceană. Dacă cineva are, să spună acum. Avem o droaie de recruți din care să alegem.

Lucrurile erau cât se poate de clare. Stai aici și faci muncă de birou, ieși afară și transpiri în continuare. Urmă un alt moment de tăcere, o tăcere fericită de astă dată.

– Bun, rosti Elkor voios. De-acum înainte veți fi divizia Tango Cinci Zulu. Locotenente?

Ieși apoi din cameră.

– În regulă, spuse Basht, făcând semn către computere. Fiecare să ia în primire câte o stație și hai să-i dăm bice.

O scurtă pauză la prânz, urmată de una și mai scurtă la cină. De afară răzbăteau zgomote felurite, pe măsură ce recruții făceau instrucție, erau trimiși la exerciții de tragere și se întorceau pentru altă repriză de instrucție.

Înăuntru însă un glas monoton dădea întruna explicații: glasul lui Basht.

Asfințitul îi găsi încă în birou.

– Înțeleg acum ce înseamnă supraîncărcare, îi șopti Jack dragonului, în timp ce-și târa

picioarele spre cazarmă. Mi-e teamă c-o să-mi bubuie creierul.

– Poate următoarele zile vor fi mai ușoare. Ai primit cam toate informațiile de care aveai trebuință.

– Da, însă acum va trebui să învățăm ce să facem cu ele. Iar asta e întotdeauna mai dificil decât să ții minte cifre și date.

Îi aruncă o privire dragonului, abia vizibil sub gulerul cămășii.

– Că tot veni vorba de cifre, mersi că m-ai scos din rahat când a-nceput Basht să ne săgeteze cu întrebări. E una că ai citit chestiile alea, dar faptul că le-ai memorat m-a dat gata.

– Sunt un bard-războinic K'da. E de datoria mea să culeg informații militare.

– Mda. Lasă-mă să ghicesc, ai compus și un cântecel despre misiunile Hangerului, nu?

Urmă o scurtă pauză, apoi dragonul începu să fredoneze o melodie lină.

– Pe-a Vulturului Stâncă două sute de hangeri țin piept nestăvilitelor hoarde de tringeri. Opt sute sunt pe Sunright hangerii de ispravă, și numai șapte are a șamșirilor pleavă.

Jack dădu ochii peste cap.

– M-ai lăsat fără cuvinte.

– Mulțumesc, spuse Draycos sec. Mai sunt treizeci de versuri, dacă dorești să le-asculți.

– Altă dată.

Merseră o vreme în tăcere. În cele din urmă, dragonul rupse tăcerea.

– Realizezi că ți s-a întins o cursă, nu?

– Evident. Să aud versiunea ta.

– Au aflat că cineva a încercat să intre în arhiva lor. Te bănuiesc pe tine, dar nu sunt siguri. Prin urmare, ți-au pus codurile la dispoziție, în speranța că vei încerca din nou la noapte.

– Nu-i rău. Ai un talent înnăscut pentru escrocherie.

– O iau ca pe un compliment. Mersi.

– Pentru puțin. Mai e o chestiune. În caz că nu mă cred mai prost ca noaptea, știu că nu voi mai încerca o altă spargere după ce i-am pus în stare de alertă.

– Și atunci la ce se așteaptă?

– Una din două. Fie să intru cu tupeu de papugiu în baza lor de date chiar sub ochii lui Basht, în timp ce îmi dă indicații.

– Cum adică tupeu de papugiu?

– Adică o cutezanță ce întrece orice limită, rosti Jack apăsat. Se săturase să-i tot dea explicații dragonului la fiecare cuvânt sau zicală pe care n-o înțelegea. Se jură că în clipa în care vor fi

din nou la bordul navei îl va pune pe dragon cu burta pe dicţionar şi nu-i va da pace până nu-l va fi învăţat pe de rost. E ca şi cum un copil condamnat că şi-a ucis părinţii ar cere îndurare pe motiv că-i orfan.

– Interesant cuvânt. La fel şi conceptul. Cealaltă posibilitate?

– Să aştept până ajungem pe Sunright, unde voi accesa computerul avanpostului.

– Crezi că vei găsi într-un avanpost informaţii despre navele Djinn-90?

– Nu ştiu, dar trag nădejde, mărturisi Jack. În mare parte, asta am de gând să fac.

– În mare parte?

– Exact, rosti Jack, neputându-şi ascunde zâmbetul. Vezi tu, ei vor instala un program de urmărire pe computerele alea înainte să ajung eu. Vor fi avertizaţi de îndată ce voi încerca să intru în arhiva lor.

– În schimb, tu vei folosi sistemul tău special de acces?

– Chiar mai bine de-atât. Trebuie să aibă şi-o bază centrală de date pe acolo – evident, nu într-un avanpost pipernicit.

– Ci în tabăra lor principală.

– Firește. Cum avanpostul e nevoit să comunice cu baza, cele două sunt cu siguranţă legate

la rețea. Și, în caz că n-au fost atât de tâmpiți încât să tragă kilometri de cablu prin țara nimănui, e vorba de o transmisie radio.

Draycos tresări.

– *Essenay.*

– Întocmai. Odată ce i-am dat codurile de acces, unchiul Virge va scormoni prin arhiva lor după navele alea de luptă.

Draycos tăcu pentru câteva clipe. Apoi spuse:

– Asta înseamnă să mergem pe Sunright. Un loc unde se poartă lupte grele.

– Orice lucru are și părțile lui rele. Ce știi despre avanposturi? Sunt luate des cu asalt?

– Depinde de la caz la caz. Dacă nu prezintă pericol, va servi pe post de indicator pentru atacurile de artilerie.

– Și dacă prezintă pericol?

– Va fi distrus. Cât mai repede cu putință.

Jack strâmbă din nas.

– Bănuiesc că aruncatul ochilor în curtea vecinului ar intra în a doua categorie, nu?

– Dacă vecinul prinde de veste, firește.

– Mă gândesc, oftă Jack. În regulă. Deci: misiunea noastră e să ajungem acolo, să luăm informațiile și s-o întindem înainte ca șamșirii să-și dea seama ce se întâmplă.

– S-ar putea să-și fi dat deja seama. N-ar fi mai bine să plecăm acum și să încercăm alt grup?

Gândul îi dădea târcoale băiatului. Transmițătorul era la îndemână, ascuns la brâu, sub cămașă. Nu trebuia decât să meargă înainte, să sară gardul, și *Essenay* l-ar fi săltat de-acolo fără ca hangerii să miroase măcar primejdia.

Ar fi intrat apoi în altă grupare de mercenari, unde nu era privit cu ochi suspicioși. La câte identități false avea pregătite la bord, putea să încerce la nesfârșit.

Dar pierduse deja șase zile aici, fără să pună la socoteală și durata zborului. Iar timpul nu era de partea lor.

– Nu, rosti el, încercând să se îmbărbăteze. Am ajuns până aici, hai să mergem până la capăt.

– Faci asta pentru poporul meu, spuse dragonul încet. Îți sunt profund îndatorat.

– Da, păi, în locul tău nu m-aș apuca să scriu cecuri de pe-acuma, îl avertiză Jack.

– Poftim?

Jack închise ochii.

– Nu contează.

Capitolul 10

Peste patru zile veni și absolvirea.

Jack nu participase niciodată la o festivitate de absolvire. Bine, nici la școală nu fusese. Toată educația pe care o avea fusese primită la bordul navei *Essenay*, supravegheat în oarecare măsură de unchiul Virgil.

Punea rămășag că festivitatea la care participa acum se deosebea cu mult de altele. În primul rând că nu dură mult. Grisko și ceilalți sergenți de instrucție îi aliniară pe recruți și comandară câteva manevre demonstrative în fața unui mic grup de ofițeri îmbrăcați în straie militare. Printre ei se aflau colonelul Elkor și locotenentul Basht, însă Jack nu-i recunoscu pe ceilalți.

După isprăvirea manevrelor, luară poziție de drepți pentru a asculta discursul lui Elkor. Unul scurt din fericire, în care le vorbi despre cât de

norocoși erau că făceau parte din Tăișul Hangerului și cât de norocoși erau hangerii să aibă așa recruți. Pe urmă, locotenentul Basht citi împărțirea pe divizii și plutoane, anunță că părăsirea taberei se face a doua zi la ora șapte și îi lăsă în voia lor.

Mai târziu, sergenții îi luară pe proaspeții mercenari la o petrecere în cel mai apropiat oraș.

– Un ritual bizar, comentă Draycos când Jack făcea al treilea drum spre toaletă. Credeam că alcoolul vlăguiește oamenii.

– Așa e, spuse Jack, făcându-și loc prin mulțimea de hangeri ce împânzeau cârciuma. Majoritatea erau deja cherchelițți, unii râdeau, alții se clătinau, iar alții adormiseră cu capul pe masă. Câțiva se îngrămădeau prin cotloane, livizi la față, străduindu-se probabil să nu vomite.

– Nu înțeleg de ce Grisko și ceilalți ofițeri permit un asemenea dezmăț. Mai mult, de ce-l încurajează?

Draycos nu zise nimic până când Jack intră în toaletă.

– Băutura le dă copiilor impresia că au devenit adulți. Ofițerii le dau voie să bea, considerând că experiența trăită va întări legăturile dintre recruți.

– N-o să le-ntărească decât senzația de greață, pufni Jack. Nici unul dintre copiii ăștia n-are

habar ce face. Au pus probabil prima oară gura pe alcool.

– Spre deosebire de tine.

Jack ridică din umeri.

– Unchiul Virgil m-a învățat să beau. Zicea că s-ar putea să-mi folosească în vreo șarlatanie. După asta, mi-a spus să nici nu pun ochii pe băutură, decât dacă sunt forțat de împrejurări. În caz că n-ai observat, sunt încă la prima bere și abia dacă am băut jumate din ea. Restul serii am băut apă.

– Am observat. În anumite aspecte unchiul Virgil te-a povățuit bine.

– Unchiul Virgil avea un instinct de supraviețuire bine dezvoltat, rosti Jack, scoțând transmițătorul de sub cămașă. În meseria noastră, puțin abur la tărtăcuță e deseori fatal. La fel și reflexele amorțite. Oricând mă pot trezi că trebuie să las totul baltă și să spăl putina.

Trase aer în piept și ridică transmițătorul.

– Unchiul Virge n-o să fie prea încântat.

Unchiul Virge nu era deloc încântat.

– Nu asta ne-a fost înțelegerea, băiete, scrâșni el în difuzor. Nici pe departe.

– Da' ce, crezi că eu țopăi de bucurie aici? i-o întoarse Jack. Pur și simplu nu există altă cale.

– Cum să nu existe? rosti unchiul Virge, dintr-odată mieros și sfătos. S-a terminat, băiete.

Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Dar nu ne-a ieşit pasienţa, am pierdut potul cel mare şi e timpul să spunem lucrurilor pe nume. Tu şi bardul-războinic n-aveţi încotro, trebuie să apelaţi la StarForce.

– Credeam că am mai discutat treaba asta. Pentru mai multă siguranţă, Draycos nu trebuie să se dezvăluie nimănui.

– Şi faptul că te târăşte într-o regiune de război se numeşte siguranţă? Şi dacă Draycos moare, ce se-ntâmplă cu ai lui?

– Nu voi fi omorât, rosti Draycos calm. Şi voi avea grijă de Jack.

– Promisiuni mari. Şi dacă o faci lată, cum ai de gând să-ţi îndrepţi greşeala? O să-ţi prezinţi scuzele din mormânt?

– N-o să mă cert cu tine, i-o tăie Jack. Era suficient de tulburat şi nu-i ardea să vorbească despre morminte. Mergem şi cu asta basta. Vrei să ştii planul sau nu?

– Dă-i drumul, mormăi unchiul Virge îmbufnat.

Jack îl puse în temă, dar Virge nu fu deloc impresionat.

– *Ăsta*-i planul? rosti el batjocoritor. Atât a reuşit bardul-războinic să născocească? Nici nu mă mir că ai lui pierd războiul.

Jack se crispă, dar nu îndrăzni să-l privească pe Draycos.

– Da, ăsta-i planul. Întrebarea e dacă ne lași în plata Domnului sau dacă pui și tu umărul. Deci?

– Firește că pun și eu umărul, rosti Virge și mai îmbufnat. Știi exact unde mergeți?

– Un avanpost al Tăișului, Șase Noiembrie. Pe hartă era la sud de Muntele Ursului și la sud-vest de Dealurile Cenușii. Poți să faci rost de hartă?

– Da. Gata, o am.

– Basht ne-a spus că vom ateriza într-un mare oraș al parprinilor numit Mer'seb. De acolo, detașamentul nostru va fi transportat la Șase Noiembrie. Bănuiesc că sediul hangerilor și baza lor de date sunt acolo, dar trebuie să verifici, bine?

– Desigur.

– În regulă. Nu cumva ai dat târcoale taberei, stai să-mi amintesc, joia trecută?

– Nici gând. Sunt în spațioport, exact unde m-ai lăsat. De ce?

– Eram curios. Or fi văzut paznicii ceva de s-au bulucit la gard.

– V-a zădărnicit planul?

– Dimpotrivă, ne-a deschis calea spre sediu.

– Unde n-ai fost în stare să obții informațiile trebuincioase, rosti unchiul Virge apăsat.

Motiv pentru care ne-am înhămat la planul ăsta și mai nebun.

Jack se cutremură.

– Probabil. Bag de seamă că n-avem altă cale.

– Bănuiesc că n-ai aflat unde e linia frontului pe Sunright.

Jack se uită la Draycos, care-i răspunse printr-o lunecare scurtă a capului.

– Habar n-am. Dar o să ne dăm seama când o să vedem din ce direcție vor începe gloanțele să ne vâjâie pe la urechi.

– Nu-i de glumă, băiete, rosti unchiul Virge sumbru. Și avea dreptate.

– Îmi cer scuze.

– „Cu brațe ostenite și ochi păienjeniți, luptau din greu ostașii alături de răniți“, murmură Draycos.

– Nici asta nu-i de glumă, mârâi unchiul Virge.

– Îmi cer scuze și-n numele lui, spuse Jack, aruncându-i o privire încruntată dragonului. Despre ce vorbea acolo?

– Trebuie să plec. Ne vedem pe Sunright.

Închise transmițătorul și-l îndesă în cămașă.

– Nu-i încântat, dar nici n-a făcut tărăboi prea mare. Ăsta-i un semn bun.

– Sau poate se recunoaște neputincios în fața dorinței tale.

– Poate. Ce-i cu braţele alea ostenite?

– Sunt versuri dintr-un poem. Am început să-mi traduc poeziile în limba voastră. Târziu în noapte, în timp ce tu dormi, se-ntâmplă să-i recit strofe unchiului Virge.

Jack zâmbi răutăcios. Unchiul Virgil nu se împăca nicicum cu poezia, şi probabil varianta lui computerizată o agrea şi mai puţin.

– Poemul povesteşte Bătălia de la Chatii, rosti Draycos cu fiori în glas. Shontinii şi dragonii K'da apărau podul de atacurile Valahgua, permiţând unui grup de extratereştri civili să se refugieze în spatele lor. Războinicii nu ştiau însă că o parte dintre civili erau în solda duşmanului şi s-au trezit atacaţi din două părţi.

Jack se cutremură.

– Înţeleg de ce nu i-a picat bine. Şi războinicii... vreau să zic, au murit?

– Cei mai mulţi au scăpat. Mi-am amintit versurile astea când ai spus că nu ştii unde se află linia frontului. Deci nu unchiul Virge s-a furişat în apropierea taberei.

– Se pare că nu. Mi-era greu să-mi închipui că poate fi atât de neglijent.

– Şi-atunci *cine* a stârnit vânzoleala aia printre paznici?

– Nu ştiu. Poate li s-a năzărit.

– Soldații profesioniști nu fac asemenea greșeli.

– Probabil. Jack îl privi pe dragon. Aș dori să-mi cer scuze pentru remarca unchiului Virge despre poporul tău.

– Nu trebuie să-ți ceri scuze, îl asigură Draycos calm. Înțeleg de ce a făcut-o. N-a reușit să ne abată de la planul nostru, așa că a încercat să ne facă să renunțăm de rușine.

– Aha.

O manevră demnă de unchiul Virgil.

– Îmi pare rău. Mă bucur că nu te-ai supărat.

– N-am spus că nu m-am supărat. O undă de răceală străbătu glasul liniștit al dragonului. Am spus doar că-l înțeleg. În orice caz, tu n-ai nici o vină.

Jack înghiți în sec și nu reuși să zică decât „bine".

– Să ne-ntoarcem la petrecere.

Transportoarele părăsiră tabăra la ora șapte fix a doua zi dimineață, eficiente, strălucitoare și luminoase.

Nu același lucru putea fi spus și despre pasageri.

Cei mai mulți arătau – pentru a folosi una dintre expresiile preferate ale unchiului Virgil – ca moartea încălzită și lipită de tigaie. Palizi și fără vlagă, unii asudau de parcă tocmai

urcaseră un munte, alții dormeau pe ei când intrară în vehicul.

Printre asemenea însoțitori, cineva care nu băuse și era proaspăt ar fi atras numaidecât atenția. Își găsi un loc undeva la mijloc, lăsându-și capul să atârne într-o parte. Din când în când se mai ciocnea de câte un coleg.

Urcarea la bordul navelor nu se desfășură în condiții mai bune, dar cel puțin nimeni nu fu lăsat din greșeală în urmă, și, din câte auzi Jack, nimeni nu se urcă din greșeală pe altă navă.

Călătoria spre Sunright dură șapte zile. Tango Cinci Zulu era una dintre cele trei divizii de copii trimise pe planetă. Erau însoțiți de Grisko și de locotenentul Basht, care urma să plece în secunda în care termina raportul despre situația de-acolo.

Alături de ei călătoreau și două sute de mercenari ai Tăișului, care urmau să îngroașe rândurile celor opt sute aflați deja pe planetă.

O cifră de rău augur, gândi Jack. Sporirea cu o pătrime a numărului soldaților de la sol însemna fie că hangerii pregăteau ofensiva finală, fie că erau pe punctul de a pierde lupta.

În ambele cazuri avea să se lase cu împușcături. O căruță de împușcături.

A doua zi, după ce toată lumea își revenise din mahmureală, Basht ordonă diviziei Tango

să pregătească aparatura. Primiseră în sfârșit laptopurile pe care aveau să le folosească la Șase Noiembrie, și fură necesare două zile pentru a încărca toate codurile și informațiile utile din computerul navei.

Restul timpului îl petreceau exersând procedurile învățate pe Carrion. Basht îi amenința că o să-i țină în fața calculatoarelor până vor ști să le mânuiască și-n somn.

Jack nu era convins că progresaseră prea mult. Dar trebuia să admită că Basht reușise măcar pe jumătate. Până când ajunseră pe Sunright cu toții se gândeau la proceduri și în somn.

În cele din urmă, dar mult prea repede, își atinseră destinația.

Orașul Mer'seb se afla într-o vale, înconjurat de dealuri înalte și împădurite. Un râu leneș străbătea orașul dinspre răsărit, cotind brusc înspre miazănoapte la scurtă vreme după ce părăsea urbea.

Între marginea orașului și cotitura râului se întindea o suprafață stâncoasă și netedă. Pe această pistă naturală asoliză nava Tăișului.

Mercenarii de meserie știau pesemne procedura, pentru că se aliniară în dreptul ecluzei, echipați, înarmați și pregătiți s-o ia din loc.

Când trapa se deschise, aceștia coborâră platforma și se încolonară iute în rânduri de câte șase. Apoi se îndreptară în pas de marș spre oraș, de-a lungul unei străzi lungi și drepte, specifică parprinilor. La comanda lui Grisko, cele trei divizii de copii se aliniară la coada coloanei.

– Distractiv, n-am ce zice, bombăni Jommy lângă Jack în timp ce treceau de primele case de la marginea orașului. Oare au de gând să ne ducă așa până la avanpost?

– Doar până la comandamentul Tăișului, îl lămuri Alison. E în cealaltă parte a orașului.

– De unde știi? o iscodi Jommy neîncrezător.

– Am văzut steagul când coboram de pe platformă, rosti ea cu blândețe. Trebuie să fii mai atent la detalii, Randolph.

Jommy bodogăni ceva în surdină.

– Haide, vino-ți în fire, îl dojeni ea. Nu-s mai mult de doi kilometri.

– Dar nu văd rostul plimbării.

– E probabil de ochii lumii. Uită-te la locuitori.

Fără a-și clinti capul – căci așa fusese învățat – Jack aruncă priviri fugare parprinilor de pe stradă. Ieșiseră în număr destul de mare să vadă parada. Majoritatea erau femei sau copii, dar văzu și câțiva bărbați mai înalți printre ei.

Nu era o priveliște încântătoare. Chipurile subțiri ale parprinilor îi păreau mereu triste, dar parprinii pe care îi vedea acum arătau chiar mai triști ca de-obicei. Copiii se cuibăreau lângă mamele lor, iar bărbații se strânseseră în grupuri de doi-trei și șușoteau.

– Nu par foarte fericiți să ne vadă, rosti el încet.

– Poate n-au aflat că am venit să le dăm o mână de ajutor, mormăi Jommy ironic.

– Sau poate cred că lucrurile au scăpat de sub control, își dădu cu părerea Alison. Se gândesc că nu merită tot efortul ăsta pentru o mină.

– Ce să nu merite? S-o apere de tâlhari?

– Să le dea viețile peste cap. Tatăl meu spunea că avocații și solații împart același cazan. Dacă nu poți să-ți rezolvi problemele fără ei, n-o să-ți convină costul dacă-i lași să le rezolve ei pentru tine.

– Cred că e minunat să crești cu un asemenea tată, pufni Jommy.

Alison nu-i răspunse.

Își continuară marșul în tăcere. Jack îi studia când și când pe parprini, dorindu-și să-i fi putut citi mai bine. Impresia era că asistă la defilarea unei armate de ocupație.

Ajunseră într-un cartier cu clădiri de trei sau patru etaje, în mod evident centrul comercial al orașului. Bărbații erau în număr mai mare ca

adineauri. Mulți dintre ei purtau mantii negustorești în culori vii sau straiele mai sobre din postav ale afaceriștilor. Printre ei se zăreau și extratereștri din alte rase, chiar și oameni. Pesemne Mer'seb era nucleul comercial pentru toate enclavele și coloniile extraterestre împrăștiate în regiune.

Din nou, Jack avu impresia că parprinii comentează în șoaptă trecerea mercenarilor. Unii însă se mulțumeau să privească. Extratereștrii aruncau câte-o privire fugară și își vedeau de-ale lor. Nimeni nu făcea cu mâna, nimeni nu aclama.

– M-am prins, izbucni Jommy. Pur și simplu nu realizează că asistă la o paradă, atâta tot. Trebuia să aducem fanfara cu noi.

– Amuzant, îl luă Alison în batjocură. Eu cred că tăcerea e binevenită.

Ca la un făcut, tăcerea mulțimii fu răpusă de zgomote care păreau să vină de pretutindeni. Vuietul distant al rachetelor mici, rafalele mitralierelor mult mai apropiate, urletele și vaietele îngrozite ale răniților și ale muribunzilor.

Hangerii erau atacați.

Capitolul 11

Sunetul focurilor de armă umplu aerul, susținut la vocea a doua de armamentul greu și de mici explozii ce răsunau pe toate străzile. Întreaga coloană de soldați fusese atacată.

Și, ca un ageamiu ce era, Jack încremenise locului.

– Mișcă-te! mârâi Draycos, gata să sară din pieptul său.

Un atac. Soldați împușcați și uciși fără milă. Civili neajutorați, prinși în bătaia armelor. Iar el, bardul-războinic K'da, stătea neputincios în formă bidimensională pe pielea lui Jack.

O situație groaznică. Groaznică și rușinoasă în același timp. Unde s-a mai pomenit ca un războinic K'da să asiste pasiv la o luptă, să nu dea o gheară de ajutor? Ce mai, o încălcare fățișă a crezului său.

Dar nu avea de ales. Dacă ceda impulsului de-a sări în ajutorul oamenilor, pe shontini și K'da îi pândea o soartă crudă. Dacă dușmanul necunoscut care masacrase avangarda mercenarilor ar fi aflat că există un supraviețuitor, l-ar fi urmărit până-n străfundurile iadului. Și odată cu moartea lui ar fi pierit și orice prilej de-a da de veste flotei despre atac.

Dar chiar când era pe punctul să se lase copleșit de indignare, Jack se trezi la realitate.

– Ce fac? șuieră el și țâșni spre marginea străzii.

– Caută un adăpost, îl sfătui Draycos. Lunecând pe trupul băiatului, înfipse o gheară sub gulerul cămășii și desfăcu un nasture. După ce că se ascundea îndărătul hainelor, nici nu vedea nimic. Deschise și ceilalți nasturi până la nivelul pieptului și privi în jur.

Loc mai rău să fi prins într-o ambuscadă nu exista. Atacatorii se cocoțaseră pe clădirile de câteva etaje din jur și profitau din plin de avantajul strategic. Un nor de fum se forma încet deasupra acoperișurilor, iar la ferestre se zăreau țevi de pușcă. Atacul părea să vină din trei părți: dinspre clădirea de trei etaje paralelă cu cea spre care Jack se îndrepta și dinspre alte două clădiri de vizavi, fiecare de patru etaje.

Dealurile ce mărgineau orașul ofereau și ele un avantaj. Probabil dintr-acolo veneau zgomotele de armament greu. Era fără îndoială un plan de atac bine pus la punct.

Se izbi cu o pocnitură surdă de zidul clădirii, lângă un vas uriaș cu o tufă decorativă roș-albastră.

– Nu-mi place deloc ce se-ntâmplă, rosti băiatul cu glasul tremurând. Își scoase carabina Gompers și se ghemui la refugiul vasului. Cum naiba..?

Dar nu apucă să termine, căci în fața lui apăru un chip furios, blocând vederea dragonului.

Draycos încremeni. Însă hangerul n-avea timp de tatuaje cu dragoni.

– Dă-mi aia! lătră el, înșfăcând carabina din mâinile băiatului. Apoi o luă la fugă cu arma la piept.

– Minunat, răbufni Jack, făcându-se cât mai mic în spatele vasului. Ce-i de făcut?

Draycos mîji capul cât să-și poată strecura un ochi prin deschizătura cămășii, cât să-l vadă pe mercenar făcându-se nevăzut după colț. Mitraliera i se legăna încă pe spate.

– Dorea o armă de distanță, să tragă în atacatorii de pe deal. A lui nu avea bătaie lungă.

– Sigur, murmură el, ghemuindu-se și mai strâns. De parcă n-ar avea în cine să tragă aici.

Într-adevăr, ploua cu gloanțe din cele trei clădiri în care dragonul spusese că se află atacatorii.

Hangerii încercau să riposteze, dar erau țintuiți la sol și lipsiți de pavăză. Trei dintre ei se năpustiră spre ușa unei clădiri, dar fură iute împrăștiați de un lanț de explozii mărunte.

Din fericire, majoritatea civililor izbutiseră să fugă. Unii căutaseră adăpostul gangurilor, alții se refugiaseră în clădirile neocupate de inamic. Negustorii în straie colorate din afara zonei de luptă fugeau care încotro, asemenea unor flori în bătaia vântului.

Draycos privi pe deasupra vasului. Privelișteа îi îngheță sângele în vine. Trei parprini, unul înalt și doi foarte mici, stăteau rezemați de zidul clădirii, înlemniți de frică. O mamă și puii săi, prinși în mijlocul bătăliei.

– Uite-acolo, civili!

– Ce? întrebă Jack, fără să se clintească.

– Civili, repetă Draycos. Îi arătă cu gheara.

Jack înălță capul fără tragere de inimă, cât să vadă și el despre ce-i vorba.

– Da, bine, i-am văzut.

– Lasă văzutul și dă-le o mână de ajutor, îi porunci el. Du-i într-un loc ferit.

– Poftim? *Uite*, Draycos...

– Fără discuții, i-o reteză dragonul.

De pe acoperișurile clădirilor inamice începu să plouă cu obiecte mărunte ce explodau la impact.

Își aminti că citise despre ele în manualul mercenarului. Se numeau bombe-popcorn și erau aruncate dintr-un tun de popcorn. Cei trei parprini se ghemuiră și mai tare unul într-altul. Mama își strângea la piept puii.

– Ești un soldat, îi spuse Draycos. Menirea unui soldat e să-i apere pe cei aflați în primejdie. Du-te și apără-i.

– Cum? rosti Jack jalnic, cu glasul tremurând. Abia dacă mă pot ajuta pe mine, cum vrei să-i ajut pe ei?

Draycos își lungi periculos de mult gâtul prin deschizătură. De cealaltă parte a vasului, între Jack și parprini, un set de trepte ducea către o firidă. Din unghiul acela nu vedea prea bine, dar părea că firida conduce spre o ușă.

– Deschizătura din dreapta. Du-i într-acolo. S-ar putea să fie o intrare în clădire. Dacă nu, măcar vor fi feriți de bombele-popcorn.

Jack clătină din cap.

– Nu pot, e prea departe.

În acel moment un glonț mușcă din vas, gata să-l dărâme peste Jack. Băiatul tresări și se făcu și mai mic.

– Ascultă, rosti Draycos păstrându-și calmul. Pe dușman nu-l interesează civilii. Altfel cei trei

erau deja morți. Prin urmare, nu vor trage în tine dacă vei încerca să-i ajuți.

Jack începu să tremure.

– Dacă și-așa nu trage nimeni în ei, ce rost mai are să fac ceva?

– Pentru că un ricoșeu nefericit s-ar putea să-i lovească dacă rămân acolo. Și fiindcă e datoria ta.

Jack își încordă mușchii.

– Bine, rosti el, și trase aer în piept. Mai aruncă un ochi peste vas, apoi țâșni atât de brusc că-l luă pe Draycos prin surprindere și începu să alerge în zigzag spre parprini.

Dragonul abia avu răgazul să se lipească de pielea lui.

– Haide, o zori Jack, trăgând-o pe mamă de mână. Haide, să ne refugiem înăuntru.

Pentru o clipă, femeia parprină îl privi absentă. Jack o trase zdravăn de mână, făcând semne către firidă. Brusc, femeia își veni în fire. Cu iuțeala cu care țâșnise Jack mai devreme, se ridică în capul oaselor, îi înșfăcă pe pui de mână și se repezi spre clădire.

Jack le acoperi spatele până ajunseră la trepte. Apoi trecu înaintea lor, deschise ușa și intrară cu toții.

Încăperea ocupa toată partea din față a clădirii. Ici-colo se zăreau măsuțe rotunde pe care fuseseră

așezate cu grijă mici discuri colorate. Avea ferestre mari, fără perdele, orientate spre stradă și spre părțile laterale.

În mijlocul încăperii se înălța un set de trepte ce ducea la etajul al doilea, mărginit de balustrade metalice încovoiate.

– Pune-i să stea lângă trepte, șopti Draycos. E locul cel mai ferit de gloanțe.

– Ar trebui să fiu afară, bombăni Jack în timp ce-i mâna pe parprini spre trepte. Ar trebui să-i ajut.

– Nici să nu te gândești, i-o reteză Draycos. N-ai armă. Trebuie să rămâi aici și să-i păzești pe civili.

– Dar sunt colegii mei, nu? Tu ești cel care-i dă întruna cu datoria. Vrei să rămân aici și să-i las în plata Domnului?

– N-ai cum să-i ajuți, rosti dragonul, săgetând aerul cu limba prin deschizătura de la cămașă. Mirosul parprinilor era nou pentru el și se strădui să-l memoreze.

– Bine, spuse el cu un oftat prelung. Ai grijă.

Îi ajută pe parprini să se rezeme de trepte, timp în care strecură mâna deasupra balustradei.

Draycos sări ca din pușcă și urcă scările, cu solzii zornăind, gata de luptă.

Capitolul 12

Al doilea etaj semăna leit cu primul: spații largi, marfă împrăștiată pe măsuțe, ferestre neacoperite. Draycos urcă la al treilea etaj.

Acolo găsi în sfârșit ce căuta. Încăperea nu fusese destinată mărfurilor, ci era împărțită într-un labirint de mici compartimente joase, asemenea spațiilor cu birouri. Mai mult decât atât, ferestrele erau parțial ascunse după draperii ornamentale. La adăpostul pereților despărțitori, își croi drum spre una dintre ferestre și privi cu grijă afară.

Cealaltă clădire nu se afla la mai mult de patru metri depărtare, o nimica toată pentru un războinic K'da. Nu zări pe nimeni la ferestre. Atacatorii păreau mai preocupați de stradă. Nu neglijaseră însă protejarea acestei laturi, căci între cele două clădiri ploua cu bombe-popcorn.

O metodă interesantă de apărare, pe care shontinii și K'daii n-o întrebuințaseră niciodată. Un lansator aflat probabil pe acoperiș scuipa încontinuu bombe-popcorn. Când treceau de marginea clădirii, o mică parașută se deschidea și schimba brusc direcția proiectilului, îndreptându-l spre pământ. Apoi parașuta plesnea, lăsând bomba să cadă la viteză normală.

Pentru câteva clipe, Draycos studie tiparul bombelor. Dacă-și calcula bine pașii, era floare la ureche.

Acoperișul clădirii era puțin mai înalt și nu putea știi dacă tunul de popcorn era manevrat de cineva sau nu. În manualul mercenarului scria că dispozitivele respective erau automate, deci probabil fusese lăsat în voia sorții. Oricum, își asuma riscul.

Privi în jos și nu-și putu ascunde zâmbetul. Indiferent de menirea lor, bombele-popcorn aveau și un binevenit efect secundar. La fel cum împușcăturile de la fereastră creaseră un nor de fum în jurul acoperișului clădirii, și bombele creaseră o pâclă groasă la sol. Dacă ar fi sărit, nu l-ar fi văzut nici atacatorii, nici cei atacați.

Deschise fereastra și făcu câțiva pași îndărăt. Se arcui, gata să sară, cu ochii la bombele ce treceau prin fața geamului. Inima îi bătea repede,

irigându-i mușchii, pregătind trupul pentru efortul ce avea să urmeze. Cu coada ochiului văzu auriul solzilor preschimbându-se în negru pe măsură ce valul proaspăt de sânge îi iriga și restul trupului.

Războinicul K'da era pregătit.

Sosise momentul potrivit. Își înfipse ghearele în covor și țâșni înainte.

Într-o clipită era la fereastră. Sări, se propti cu picioarele din spate de pervaz și se aruncă.

Dacă nu-și calculase bine pașii, era prea târziu să mai schimbe ceva. Din fericire, nu greșise. Străbătu neatins grindina artificială și aterizâ pe balustrada ce împrejmuia acoperișul.

Tunul de popcorn își scuipa încărcăturile aducătoare de moarte din centrul acoperișului. Așa cum anticipase Draycos, nu era păzit de nimeni. Înaintă pe sub șuvoiul de bombe.

Tunul pe care-l avea acum în față se deosebea puțin de cel prezentat în manualul lui Jack, dar nu atât de mult. Tăie cu două lovituri de gheară cablurile de alimentare și ploaia de bombe încetă.

Alături de mecanism se afla o trapă prin care se cobora în clădire. Deschise încărcătorul tunului și scoase două bombe. Pregătit să le arunce la nevoie, ridică nițel trapa și își vârî limba.

Prin mirosul greu de explozibil adulmecă un iz de extraterestru. Mirosul de parprin era de

asemenea prezent, însă vag și rânced. Mai puternic era mirosul de om. Nici oamenii, nici extratereștrii nu păreau a fi prin preajmă.

Deschise trapa. Câteva trepte înguste duceau spre o ușă deschisă. Nu zări atacatori, sisteme de alarmă sau capcane. Agăță bombele sub braț și coborî treptele. Ușa deschisă dădea spre un coridor cu alte zece uși. Apartamente sau birouri private, hotărî el. Se furișă în tăcere de-a lungul coridorului, ciulind urechile și mușinând cu limba în dreptul fiecărei uși.

Atacatorii se aflau în spatele celei de-a doua și celei de-a patra uși pe partea dinspre stradă. Așeză bombele în fața celei din urmă, astfel încât să explodeze la deschiderea ușii, apoi se-ntoarse la cea de-a doua și o deschise.

Atacatorii erau așezați la fel ca în schemele din manualul lui Jack. Lângă fereastră, un trepied susținea o armă subțire cu țeavă lungă, înclinată spre stradă, încinsă cu o cartușieră ce se încovoia într-o valijoară.

Cel care o mânuia făcea parte dintr-o specie pe care Draycos n-o mai întâlnise până atunci. Era scurt și îndesat, cu urechi mari. Din pielea-i pestriță roș-violetă îi ieșeau pe alocuri grămăjoare de pene. Purta o vestă de luptă cu galoane la umeri ce înfățișau o sabie lungă și curbată, și era

cu siguranță extraterestrul pe care Draycos îl adulmecase mai devreme.

Se așezase departe de fereastră, cu picioarele încrucișate și rezemat de un birou. Într-o mână ținea un monitor, iar în cealaltă o manetă, și cu ajutorul lor ghida arma de la distanță.

Nesăbuitul stătea cu spatele la ușă, probabil încredințat că urechile sale clăpăuge îi vor da de știre dacă se apropia cineva.

Draycos nu-i oferi prilejul să-și îndrepte greșeala. Dintr-un salt fu în spatele lui și cu o singură lovitură îl izbi cu capul de birou, lăsându-l fără simțire.

Dragonul se aplecă deasupra soldatului, ascultându-i bătăile inimii. Extraterestrul era viu, dar cu siguranță leșinat pentru multă vreme.

Mai avea o singură cameră de rezolvat și pe urmă nu mai avea ce să facă. Se îndreptă spre ușă, dar brusc se opri. Un gând îi încolți în minte.

Studie cu atenție maneta. Apoi, manevrând cu delicatețe comenzile, orientă țeava spre clădirea de vizavi. Cu ochii la monitor cercetă fațada clădirii până descoperi fereastra de unde o mitralieră asemănătoare scuipa rafale de gloanțe în stradă.

Zâmbind în sinea lui, fixă ținta și trase.

Rezultatul fu pe măsura așteptărilor. Lovi din plin cealaltă mitralieră, zgâlțâind-o ca pe o

momâie de paie și răsturnând-o în cele din urmă pe o parte. Roti arma spre dreapta până găsi altă mitralieră și deschise din nou focul. Asta era mai solidă și fu nevoit să tragă de două ori.

Luă la ochi următoarea clădire, conștient că mai avea foarte puțin timp. Dacă operatorii mi-tralierelor distruse erau iuți la minte, aveau să-l înștiințeze numaidecât pe cel din camera de lângă de faptul că arma căzuse în mâini inamice. Iar soldatul avea să încerce s-o recupereze.

Dușmanul era ager la minte și chiar mai rapid decât se așteptase Draycos. Cele două bombe-pop-corn lăsate pe coridor explodară.

Inamicul se apropia.

Mai avu timp să distrugă o ultimă mitralieră, apoi aruncă maneta, porni înspre ușă și sări. Se răsuci în aer și se înfipse cu ghearele în lemnul peretelui, chiar deasupra ușii.

Și chiar la timp. Ușa se deschise violent și o rafală de gloanțe se revărsă asupra încăperii.

Văzându-l pe tovarășul său întins la podea, soldatul ținti spre birou, singurul ascunziș firesc. Gloanțele mușcară din lemn, împrăștiind așchii în toate direcțiile. Privind la rămășițele biroului, Draycos se felicită în sinea lui că nu se refugiase acolo.

Rafala se potoli și un soldat uman trecu cu băgare de seamă pragul, gata să tragă în orice mișcă. Dragonul îi arse o labă după ceafă.

Dar acest mercenar era plămădit dintr-un material mai dur decât colegul său prăbușit la podea, căci, deși se împletici, reuși să rămână în picioare. Scutură din cap de parcă ar fi vrut să-și domolească vârtejul din creier, dar primi încă o lovitură cu coada, taman în același loc. Omul scăpă arma din mână și se prăbuși la podea.

Draycos ieși din cameră și se îndreptă spre trepte. Coridorul era pustiu, însă nu pentru multă vreme. Auzea deja pași urcând scările de la etajul inferior. Puteau să fie alți atacatori, veniți să vadă ce se petrecea, putea la fel de bine să fie un grup de hangeri. Oricum, era timpul să plece. Urcă treptele și ajunse pe acoperiș, unde constată că nu se mai auzea nici un foc de armă.

De cum scoase capul pe trapă, află și de ce. În depărtare se zăreau trei aeronave gonind în direcția lor. Mult așteptatele întăriri ale Tăișului Hangerului. Era și cazul.

Traversă acoperișul, trăgând nădejde că Jack era tot acolo. Dintr-o singură mișcare sări pe balustradă, după care plonjă spre fereastra de unde venise.

Saltul nu fu întru totul precis, așa că întinse labele înainte să treacă prin fereastra deschisă. După ce-și recăpătă echilibrul se strecură printre birouri și coborî treptele până la al doilea etaj. Acolo se opri și ciuli urechile. Cei trei parprini vorbeau în șoaptă, cu glasuri încordate. Se aflau tot la baza scării.

Din nefericire, Jack nu dădea nici un semn de viață. Să fi plecat oare altundeva? N-ar fi fost deloc lucru ușor să se întoarcă la el fără să-l zărească refugiații.

Și, dacă nu se mișca iute, parprinii ar fi fost cea mai neînsemnată dintre problemele sale. Odată cu sosirea aeronavelor și încetarea atacului, hangerii se puseseră pe treabă. Printre primele lor sarcini era verificarea clădirilor.

Și clădirea în care se aflau ei, firește.

La vederea balustradei îi veni o idee. Era de metal, iar metalul e un bun conductor pentru sunet. Așa că o lovi ușor cu ghearele de trei ori.

Spre marea lui ușurare, auzi imediat lovitura de răspuns.

Ridică cu grijă capul, cât să-l poată vedea. Jack se sprijinea cu o mână de balustradă, lovind-o nerăbdător cu degetele.

Draycos se furișă în jos pe trepte, atinse mâna băiatului și se strecură pe sub mânecă, lunecând în poziția lui obișnuită.

La timp! Ușa se deschise cu putere. Dragonul scoase un ochi prin deschizătura de la cămașă.

În cadrul ușii apăru sergentul Grisko cu o mitralieră în mâini. În spatele lui Jack îi zări pe Alison Kayna și pe Jommy Randolph.

– Iată-l, rosti Jommy, arătându-l cu degetul. V-am zis eu.

– Mi-ai zis, mi-ai zis.

Grisko îl pironi cu privirea pe Jack.

– Tu ce mama dracului cauți aici?

Capitolul 13

Mâna lui Jack zbură de pe balustradă și înțepeni lângă trup.

– I-am ajutat pe civili să-și găsească adăpost, domnule, rosti el, făcând semn către parprinii îngrămădiți la podea. Au fost prinși în focul luptei.

– Ce băiat de ispravă, spuse Grisko cu acreală, însă încântarea din vorbe nu i se citea pe chip. Ți-a dat cineva un ordin în sensul ăsta? Sau l-ai născocit de unul singur?

– Și ai hotărât să te ascunzi laolaltă cu ei? adăugă Jommy.

– Ține-ți fleanca, Randolph, se răsti Grisko la el, fără să-l scape pe Jack din priviri. Ai primit vreun ordin, Montana? Ți-a dat cineva vreun ordin, Montana?

– Nu tocmai, domnule, mărturisi el, simțind cum îl trec năduşelile.

Nemaipomenit. Scăpase teafăr din atacul inamic doar ca să-i facă ai lui de petrecanie. Și nu de glonț se temea el. Manualul vorbea de pedepse aspre pentru dezertori.

– Nu se afla nimeni în preajmă să-mi dea ordine, rosti el, încercând să-și scoată cămașa pe undeva.

– În manual sunt specificate douăsprezece ordine pentru situații de luptă. S-o iei la sănătoasa era cumva printre ele?

Jack își mușcă limba.

– Nu, domnule.

Un parprin începu să bocească.

Iar lui îi veni o idee năstrușnică.

– Dar îmi aduc aminte că una dintre principalele îndatoriri ale mercenarului e să slujească nevoilor clientului. Cum pe Sunright clienții noștri sunt parprinii, am presupus că toți parprinii intră sub incidența articolului.

– Hai că m-ai dat gata, rosti Grisko. Însă protecția civililor e cu trei linii sub sprijinul camarazilor.

Alison părea agitată.

– Mă-ntreb unde i-a dispărut carabina, murmură ea.

Cu aceiași ochi necruțători, Grisko privi întâi la umărul său, apoi la podea și la mesele dimprejur.

– Bună întrebare. Ai și un răspuns la fel de bun?

Ar fi zâmbit Jack în momentul acela, dar nu îndrăznea. Tocmai i se oferise o portiță de ieșire.

– Mi-a luat-o un hanger.

Grisko se încruntă la el.

– De ce?

– Presupun că dorea să tragă în lunetiștii de pe deal. N-avea la el decât un Heckler-Colt MP-50. Total nepotrivit pentru distanțe mari.

– Și-atunci de ce nu ți-a dat HC-ul lui?

– N-am avut timp să-l întreb, domnule. Mi-a înhățat pur și simplu carabina și dus a fost. Ca să fiu sincer, adăugă el cu falsă smerenie în glas, cred că mercenarii de carieră nu dau două parale pe noi.

Buza sergentului tresări.

– Nu-i condamn.

Își mută privirea de la Jack la parprini și din nou la Jack.

– Bine, afară cu voi, la aliniere. Recuperează-ți carabina și mișcă-ți hoitul în formație.

Făcu stânga-mprejur și ieși țanțoș pe ușă. Jommy îi aruncă o privire sumbră, apoi o luă pe urmele sergentului.

– Adio curte marțială, spuse Alison. Ce păcat, se anunța un proces interesant.

– Îmi pare nespus de rău că te dezamăgesc. Își luă rămas bun de la parprini și o luă înspre ușă. Dar m-ai văzut pus la zid, e și asta ceva, nu?

Fata ridică din sprâncene.

– Hei, te-am scos din rahat, ce vrei mai mult de-atât?

– Puteai să-i spui mai devreme că l-ai văzut pe maimuțoiul ăla smulgându-mi arma din mâini.

– Într-adevăr. Dar de ce-aș fi făcut-o?

– Pentru că Grisko mai avea puțin și făcea spume la gură! S-ar fi putut să nici nu te bage în seamă, la cât de hotărât era să mă termine în momentul ăla. La asta te-ai gândit?

– Cum să nu? Dar dacă interveneam din prima clipă, aș fi dat impresia că iau partea unui dezertor, și ne trezeam amândoi puși la zid. La asta te-ai gândit?

Jack o privi în ochi și simți supărarea părăsindu-i ușor trupul. Un foc ardea mocnit în adâncul acelor ochi.

Furie, ciudă, determinare. Și nu în ultimul rând teamă.

Sentimente pe care le încercase de la o vreme încoace. Mai precis de un an, de când murise unchiul Virgil.

– Credeam că suntem tovarăși de arme, rosti el încet.

Ea îi aruncă o privire de gheață.

– Nu-mi pun pielea la bătaie pentru tine, Montana, îi răspunse ea pe același ton. Sau pentru oricine altcineva. Apoi se întoarse și ieși pe ușă.

– Bine. Măcar știm cum stau lucrurile.

– Ce persoană deosebită, murmură Draycos.

– Da, deosebită precum o boală tropicală. Hai să-l găsim pe măscăriciul care mi-a șutit arma.

Îl găsi după câteva minute bune de căutări. Avu nevoie de și mai mult timp să reintre în posesia carabinei. Individul arunca în continuare priviri bănuitoare în direcția dealurilor și nu dorea să renunțe cu una, cu două la arma de mare distanță. Îi spuse toate acestea lui Jack într-un limbaj care l-ar fi umplut pe Grisko de mândrie.

Însă chiar atunci ofițerii sunară încolonarea. La auzul numelui de Grisko, soldatul se lăsă mai ușor înduplecat. Trăgând o ultimă sudalmă, îi îndesă carabina în mâini și se alătură nervos detașamentului său.

La îndemnul lui Draycos, Jack înlocui încărcătorul pe jumătate gol cu unul nefolosit. În scurt timp, coloana de mercenari defila din nou pe străzile orașului.

Dar mersul le era mai puțin țanțoș, iar privirile mai puțin încrezătoare erau mereu ațintite spre ferestrele clădirilor. Armele atârnau din nou pe umăr, însă degetele soldaților căutau involuntar trăgaciul. Aeronava de vânătoare ce le însoțea marșul de la înălțime țineau treze în mintea tuturor imaginile celor petrecute.

Tăișul Hangerului primise astăzi un pumn în nas.

Schimbarea se petrecuse și în rândul civililor. Străzile erau acum pustii, iar cei care treceau din greșeală pe lângă coloana de soldați își duceau degrabă pașii în altă parte.

Mai devreme, localnicii fuseseră neliniștiți și bănuitori. Acum erau înfricoșați de-a binelea.

Jack oftă în sinea lui. Era clar că plimbarea asta prin oraș nu-și atinsese scopul, oricare-ar fi fost el.

Ajunseră în curtea comandamentului fără alte peripeții. Atunci sosiră și transportoarele cu echipamentul, prilej de mare învălmășeală, până își găsi fiecare dulăpiorul și restul armelor.

Jack își închipuise că șederea lor în Mer'seb va dura câteva zile, înainte să pornească spre avanpostul Șase Noiembrie. Însă după numai un ceas de la sosirea lor opt detașamente primiră ordinul să se pregătească de plecare. Printre ele și Tango Cinci Zulu.

Urcară într-un avion de transport Linx care-i aștepta în curtea comandamentului. Diviziei lor se alăturară două grupuri de mercenari adulți. Sergentul Grisko urma și el să-i însoțească, însă doar pentru a le da o mână de ajutor cu stabilirea.

Linxul era o aeronavă spațioasă, care ar fi putut găzdui de trei ori mai multe persoane. Pentru Jack, asta însemna mai mult loc de desfășurare și în consecință ocupă două scaune în spate, lângă un gemuleț. Pe unul își aruncă bagajul, iar el se instală pe celălalt. Dacă își ținea ochii lipiți de geam, putea să-și închipuie că mergea într-o excursie.

Într-o excursie, nu într-o zonă de război.

Speranțe deșarte. Spre deosebire de celelalte aeronave ale Tăișului, Linxul chiar avea înfățișarea unui avion militar. Două mitraliere de calibru mare se iteau de sub aripa butucănoasă și îi furau mereu privirile. Aripa era vopsită în culori de camuflaj, pentru a feri avionul de ochii dușmanului cât se afla la sol.

Nici peisajul nu încânta peste măsură. Colinele împădurite ce înconjurau Mer'sebul lăsară locul unei câmpii presărate cu lacuri, doar pentru a-și face din nou apariția după o bucată de vreme. Grisko le spusese că zborul până la Șase Noiembrie va dura două ore, ceea ce-l făcu pe Jack să

se întrebe cât de mare e teritoriul pe care șleahta asta de mercenari trebuia să-l păzească.

Îmbătat cu astfel de gânduri voioase, își rezemă fruntea de geamul rece și adormi.

O împunsătură ușoară îi împrăștie somnul. Deschise ochii și făcu privirea roată.

Nu se înghesuia nimeni în el. Mai precis, nimeni nu-i dădea vreo atenție. Rogan Mbusu, cel care se afla cel mai aproape de el, se tolănise cât era de lung pe două scaune și sforăia în surdină. Soarele amiezii descria umbre lungi în jocul cu relieful.

Simți din nou împunsătura. Era gheara lui Draycos. Felul unui dragon de-a te sâcâi.

– Ce-i? șopti el în direcția umărului.

– Trebuie să vorbim.

– Acum?

– Acum.

Doar jacheta și cămașa îl feriră pe Draycos de privirile furioase ale băiatului. Ce mai, dragonul avea un dar să aleagă cele mai nepotrivite momente.

Dar trebuia să-i facă hatârul. Desfăcu centura, merse pe lângă depozitul de echipament până în coada aeronavei, unde găsi o toaletă. Zăvorî ușa, apoi se uită după camere de supraveghere. Nu erau.

– Sper să fie important, îl avertiză el. Coborî capacul și se așeză.

Cu un val de greutate, Draycos țâșni de sub gulerul băiatului, aterizând cu ușurință în dreptul chiuvetei.

– E important. Îți aduci aminte de harta ce descria împrejurimile avanpostului Șase Noiembrie?

– Mi-ai tulburat odihna ca să-mi dai lucrare la geografie?

– Ascultă-mă, rosti Draycos pe un ton grav. Dealurile Cenușii străbat harta de la nord-vest la sud-est, iar Muntele Ursului se înalță la nord de avanpost. Am dreptate?

– Da. Dealurile Cenușii se întind înspre miazăzi până la lacul Octrani, din care izvorăște, înspre vest, Râul Partanra.

– Iar un afluent al râului străbate Mer'sebul, orașul parprin pe care tocmai l-am părăsit, nu?

– Așa e, căscă Jack. Ce-i cu asta?

– Simplu, rosti Draycos. Nu ne îndreptăm spre locul indicat pe hartă.

Capitolul 14

Ca la un semn, toată oboseala i se scurse din trup, iar Jack se ridică în capul oaselor.

– De unde știi?

– Sunt un bard-războinic K'da. E meseria mea să descifrez hărți. Am privit peisajul pe geam.

Stomacul lui Jack făcea tumbe.

– Cât de mult am deviat?

– În mod normal, trebuia să ne îndreptăm pe o rută estică, cu câteva grade înspre nord. Inițial am urmat această direcție. Dar, în urmă cu un ceas, avionul a început să cotească spre nord.

Zburau de o oră și jumătate. În treizeci de minute aveau să aterizeze. Asta dacă era să-i dea crezare lui Grisko. Poate nici el nu știa ce se petrece. Sau poate știa.

– Încotro ne îndreptăm?

– În jumătate de oră vom fi la marginea vestică a Dealurilor Cenușii. La cinci sute de kilometri de Șase Noiembrie.

– Și dacă nu aterizăm acolo?

– Dacă mergem mai departe, vom intra fie în zone neutre, fie pe teritoriu inamic.

Jack își mușcă buza. Minunat.

– Ce ne facem?

– Nu uita că avem două detașamente de soldați înarmați până-n dinți cu noi. Or fi știind ei despre ce-i vorba.

Știa dragonul ce știa. Dacă pilotul era un spion al inamicului încercând să-i ducă în alt loc, trebuia să dea piept grupului de hangeri. Jack bănuia că nici ei nu doresc să-și încheie zborul pe teritoriul dușmanului.

Pe de altă parte, n-ar fi fost prea isteț din partea lor să deschidă focul într-un avion aflat la mare altitudine.

– Mă duc să vorbesc cu Grisko. Hai, treci la loc.

Dragonul se strecură ascultător pe sub mâneca băiatului. După ce încheie nasturii de la guler, Jack ieși.

Grisko stătea singur în spate, în cealaltă parte a avionului. Probabil de-acolo putea să-i supravegheze mai bine pe tineri.

Doar că în clipa aia nu supraveghea pe nimeni. Avea ochii închiși, iar capul i se legăna ușor pe spătar.

Jack își țuguie buzele. Știa că n-o să-i pice bine sergentului.

– Domnule sergent?

Grisko îi răspunse cu ochii închiși.

– Ce-i, Montana?

– Cred că am luat-o pe altă rută.

Grisko miji o pleoapă și îl ochi pe sub gene.

– Poftim?

– Nu ne îndreptăm spre Șase Noiembrie, ci spre nord.

Grisko miji și celălalt ochi și cercetă chipul băiatului pentru o clipă.

– Te felicit pentru observație, rosti el în cele din urmă. Așa se face că am primit alte ordine. Șamșirii și-au mutat ieri stația de transmisie în punctul Kilo Șapte. Într-acolo ne-ndreptăm.

– Ah, exclamă Jack.

Deci asta era. Simplu și firesc. Nici vorbă de vreo deturnare îndrăzneață.

O singură problemă. Unchiul Virge se îndrepta spre Șase Noiembrie, ceea ce însemna că planul de sustragere a datelor privind navele Djinn-90 se ducea de râpă. Mai rău, când venea

momentul să șteargă putina, salvarea lui se va afla la peste cinci sute de kilometri distanță.

Grisko se holba încă la el.

– Te deranjează ceva?

– Nu, domnule, rosti Jack, încercând să-și ascundă îngrijorarea. Îmi cer scuze că v-am trezit.

– Juma' de ceas până la aterizare, spuse Grisko, lipindu-și la loc pleoapele. Aș trage-un pui de somn în locul tău. Ceva-mi spune că vei sta de strajă la noapte.

Lui Jack îi pică fața.

– Am înțeles, să trăiți.

Se întoarse la locul său și se ghemui lângă geam. Umbrele copacilor se alungiseră, vestind lăsarea serii.

– Nu-mi place deloc, șopti Draycos, după ce-i desfăcu nasturii gulerului.

– Nici mie. Mai deschise câțiva nasturi și se răsuci, permițându-i dragonului să privească pe geam.

– Nu cunosc prea bine tehnologia voastră, rosti el, dar la shontini și K'da un dispozitiv care leagă prin unde planetele e masiv și greu de urnit. Oricum, nu într-o singură zi.

– Și unchiul Virgil a montat o mică stație de transmisie InterWorld pe *Essenay*, dar n-o folosea de frică să nu-i dea poliția de urmă.

– Un asemenea transmițător nu poate fi montat nici măcar pe navele noastre mari. Sunt obișnuite la voi?

– Nu chiar, rosti Jack îngândurat. Știu că cele mai mari nave StarForce au așa ceva, și bănuiesc că și câteva pacheboturi spațiale. Dar dacă stau bine să mă gândesc, nu-mi amintesc ca vreunul dintre amicii unchiului Virgil să fi avut un transmițător de felul ăsta pe navă. Trebuie să fi plătit o căruță de bani pentru el. Sau poate l-a furat.

– Înseamnă că transmițătorul șamșir e greu de transportat. Reamplasarea lui cere mult timp și osteneală. Și ar fi o manevră greu de tăinuit.

Jack încuviință. El și dragonul erau pe aceeași lungime de undă.

– Cu alte cuvinte, le-ar fi luat vreo două săptămâni să pregătească locul, să-l dezasambleze și să-l transporte. Trebuia să fim înștiințați cât încă eram pe Carrion.

– Exact. Și dacă de-abia ieri s-au pus în mișcare, nu era necesar să plecăm în seara asta.

– Puteam să așteptăm câteva zile în Mer'seb, până ar fi instalat-o.

– Firește. Fie șamșirii au aflat de intențiile noastre și încearcă să ne zădărnicească planurile, fie ni se ascunde ceva legat de misiune.

– Tot ce-i posibil, spuse Jack, scărpinându-se pe obraz. Există și o explicație mai simplă.

– Anume?

– Șamșirii s-au răzgândit în privința destinației transmițătorului și nimeni nu și-a bătut capul să ne spună până azi.

– Dar informația dată la timp e esențială pentru războinic. Ce motive ar avea să ne ascundă diverse lucruri?

– Hei, sunt un biet boboc, îți amintești? Nimeni nu trebuie să-mi dea mie raportul.

– Vorbești cu geamul? susură un glas familiar în spatele său.

Draycos se piti iute la locul său, făcându-l pe Jack să-și muște limba.

– Bună, Alison, rosti el, întorcându-și privirile. Păi da. Credeam că-i o practică obișnuită.

– Nu mai spune.

Îi înșfăcă bagajul și-l aruncă fără pic de finețe alături, apoi se așeză lângă Jack.

– Stai să ghicesc. Te zgâiai la geam pentru că doreai să-ți aduni gândurile.

Jack o privi a lehamite.

– Jalnic. Spune-mi că n-ai venit aici doar pentru-atât.

– Nu chiar, voiam să admir priveliștea de pe scaunul tău, spuse Alison, lungindu-și gâtul ca

să vadă deasupra lui. Și să aflu ce-aveai de discutat cu Grisko.

Jack mijii ochii.

– Ce vrei să zici?

Ea îl privi răbdătoare.

– Tu. Grisko. Discuție. Acu' două minute. Vrei să-ți spun pe litere?

– Mulțumesc, dar mă descurc, mârâi Jack, și trec peste faptul că-ți bagi nasul pe unde nu-ți fierbe oala; se pare că nu ne îndreptăm spre Șase Noiembrie, ci spre Kilo Șapte.

De data asta Alison era nedumerită.

– De ce?

– Grisko zice că și-au mutat transmițătorul.

Pentru o clipă i se păru că-i citește în ochi trăirea aceea intensă pe care-o mai zărise odată. Dar fata încuviință și spuse doar „bine".

– „Bine"? repetă el. Bine și-atât?

– Ce mai e de zis? Dacă au mutat transmițătorul, mergem și noi după el.

– Dacă tu zici, ridică Jack din umeri.

Ochii fetei căzură pe pieptul său.

– Deci despre asta vorbea toată lumea?

Jack se încruntă.

– Ce?

– Tatuajul, îi făcu ea semn cu capul. Drăguț.

Jack privi în jos. Într-adevăr, o parte din falca dragonului se întrezărea printre doi nasturi de la cămașă.

– E mai drăguț decât îți închipui, rosti el, fără să-și ascundă mândria din glas. E răsucit în jurul trupului, vezi?

Trase puțin de guler pentru a dezvălui mai mult din chipul dragonului. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i facă reclamă lui Draycos, și probabil Draycos își dorea asta cu atât mai puțin. Dar întâlnise destui oameni tatuați să știe că un tatuaj nu e făcut pentru a fi ascuns. Alison era destul de ageră la minte, și ar fi putut să cadă la bănuieli dacă nu se fălea cu dragonul.

– Uite, capul e cel mai mișto. Stai puțin să desfac...

– Nu trebuie, rosti Alison iute. Eram curioasă dacă nu se aseamănă cu tatuajul purtat de vechii Cavaleri ai Dragonului.

– Ți-am spus că n-am auzit de ei până luna trecută.

– Tu nu, dar poate cel care ți l-a desenat știa mai multe.

– Ah.

Asta nu-i trecuse prin minte.

– Și?

– Și ce? Nici pe departe. Cavalerii Dragonului își purtau tatuajele între omoplați, chiar sub gât. Un mic dragon răsucit, în formă de cerc. Mult mai mic ca al tău.

– Văd că știi ceva despre ei.

Fata ridică din umeri.

– Ți-am mai spus, am sursele mele. Mereu o plăcere să vorbesc cu tine.

Se ridică și se întoarse la locul ei.

– Interesant, șopti Draycos.

– Ce? Obsesia ei pentru tatuaje cu dragoni?

– Faptul că a băgat de seamă că discutai cu Grisko. Are un bun spirit de observație.

Jack își închise cămașa.

– Și e al naibii de băgăreață, întări Jack. Mă întreb dacă ei știu că ăsta nu-i prima grupare de mercenari în care s-a înscris.

– Nu știu. Te gândești să le spui?

Jack își lăsă privirile să rătăcească pe geam, cântărind posibilitățile. Dedesubt, umbrele nu conteneau să se alungească. Asfințitul era pe-aproape.

– Nu, hotărî el într-un sfârșit. Să fim totuși cu ochii pe ea.

Linxul străbătu ultimii kilometri razant cu bolta pădurii, ocolind câte un copac mai înalt, câte un deal sau câte o stâncă mai răsărită.

Jack se holba la marea de verde ce înconjura aeronava, încredințat că urmau să se prăbușească dintr-o clipă în alta. Astfel de manevre erau floare la ureche pentru unchiul Virge, dar nu el ținea de mansă acum.

Din fericire, pilotul era stăpân pe situație. Șerpui prin pădure fără să izbească vreun obstacol și ateriză peste câteva minute într-un luminiș, la rădăcina unui munte.

Dacă baza de pe Carrion mai era cum era, avanpostul Kilo Șapte părea de-a dreptul primitiv. Singura clădire mai acătării era o magherniță șubredă construită din prefabricate. Grisko le aduse la cunoștință că acolo se afla comandamentul și că era locul unde divizia Tango Cinci Zulu urma să-și instaleze aparatura.

Restul avanpostului era format din patru corturi înălțate la umbra copacilor. Două dintre ele serveau probabil pe post de dormitoare, iar celelalte două în chip de cantină și depozit de armament. Undeva mai jos de tabără, înspre apus, se înălța solitar inconfundabilul cort îngust: latrina.

În depărtare, atât la nord cât și la sud, se zăreau două dispozitive de apărare. Nu era mare lucru de capul lor, două găuri din care câteva pușți își scoteau țevile la iveală. Însă gândul că

tabăra nu putea fi invadată fără ca Tăișul să răspundă cu foc era oarecum liniștitor.

Soarele era la asfințit când părăsiră Linxul. Mercenarii se puseră de îndată pe treabă, descărcând echipamentul și ducându-l la corturi. Jommy și restul echipei Tango Zulu erau și ei ocupați cu transportul computerelor la comandament.

Așa cum se așteptase, Jack fu desemnat santinelă în rondul de noapte. Postul se afla cam la șaizeci de metri la sud de tabără, probabil la patruzeci de metri mai jos de dispozitivul de apărare. Șaizeci de metri de mers la vale.

– Iată-ți cușca, rosti Grisko, oprindu-se lângă un copac ce părea a fi un mesteacăn cu pielea bolnavă.

– Cușcă?

– Postul de santinelă, spuse Grisko tărăgănat. N-ai citit manualul?

– Cred că am sărit peste partea aia, mormăi Jack. Citise manualul și niciunde nu era menționat termenul „cușcă“ pentru a defini postul de santinelă.

Dar n-avea rost să-și mai bată gura. Era pus santinelă pentru că îl trezise pe Grisko în timpul zborului. Dacă se lua la harță cu omul nu făcea decât să pună gaz pe foc.

– Atenție la mine, mugi Grisko. Îi prezentă patru monitoare mici și rotunde care fuseseră pironite în trunchiul copacului. Fiecare înfățișa o imagine ușor neclară și fiecare putea fi acționat cu o manetă înfiptă în lemn puțin mai jos.

– Ăsta-i sistemul tău Argus. Îți aduci aminte sistemele Argus, nu?

– Da, domnule, răspunse Jack cu mai multă încredere. Argus era un sistem inactiv de supraveghere ce trimitea imagini de la o zonă la alta. Punctul de distanță, numit și „ochiul", era la cel mult două sute de metri în față, legat de monitor printr-un cablu de fibră optică. Santinela putea să rotească ochiul cu ajutorul manetei care era legată printr-un cablu paralel cu primul.

Jack își aminti că atunci când citise pentru prima oară despre sistemul Argus, i se păruse cel mai ridicol și mai primitiv sistem din întregul univers. De-abia mai târziu, când mai aflase câte ceva despre electronică și detectoare de surse electrice, realizase că sistemul avea totuși un avantaj. În inima pădurii, componentele unui sistem cu senzori obișnuit s-ar deosebi ca lupul într-o turmă de oi. Argus, pe de altă parte, ieșea la iveală doar dacă dușmanul se împiedica din greșeală de cabluri.

– Nu mă-ndoiesc, mormăi Grisko. Îndepărtă panoul protector de pe o tăbliță fosforescentă

care înfățișa harta regiunii. Postul lui se afla în mijloc, iar marginea taberei undeva în jos.

– Aici sunt amplasați ochii, rosti el, indicând patru puncte pe hartă. Vei fi înlocuit la miezul nopții. Ai grijă să n-adormi.

Porni către comandament.

– Dacă e de rău?

– Cum adică?

– În caz că vine inamicul. Nu primesc un transmițător sau ceva cu care să dau alarma?

Grisko se uita la el de parcă nu era în toate mințile.

– Fii serios. Dușmanul habar n-are că ne aflăm aici.

– Dar...

– Uite cum facem, i-o reteză Grisko. Dacă-i vezi, scoate-ți carabina laser și trage. O să băgăm noi de seamă, crede-mă.

Și cu asta se făcu nevăzut în bezna ce cuprindea încet întreaga pădure. Doar sunetul pașilor săi pe covorul de frunze veștede se mai auzea acum, dar în scurt timp încetă și acesta. Tăcere. Iar Jack și Draycos erau singuri.

Capitolul 15

Lui Jack nu-i plăcea defel pădurea. La drept vorbind, nu-i plăcea natura în general. Își petrecuse mai toată viața în orașe și spațioporturi sau în nave precum *Essenay*. Locuri cu lumină din belșug, mulți oameni și fără zgomote ciudate.

Ocazional, când unchiul Virgil mai făcea câte-o șarlatanie, se ascundeau câteva zile pe moșia cuiva sau într-o cabană la munte. Dar noaptea și-o petreceau de obicei înăuntru. Natura era bine mersi în afara zidurilor.

Ultima oară înfruntase dușmanul verde pe Iota Klestis cu o lună și ceva în urmă. Făcuse câteva plimbări scurte în afara navei, majoritatea în timpul zilei și vreo două noaptea. Plictiseală și neliniște duse la extrem.

Dar măcar avea pătuțul lui confortabil la bordul navei și ochiul vigilent al unchiului Virge care supraveghea împrejurimile.

Unchiul Virge.

Încercă să străpungă întunericul pădurii cu privirea, cuprins dintr-odată de un val de neputință și teamă. Cunoscuse asemenea trăiri încă de la trei ani, când realizase în cele din urmă că părinții lui nu se mai întorc acasă. Urmase apoi moartea unchiului Virgil, în urmă cu un an, când brusc se trezise singur-singurel în tot universul, lăsat în grija unui calculator cu personalitate.

Acum, în umbra atotcuprinzătoare a nopții, temerile lui ieșiseră pentru a treia oară la suprafață. Căci, orice s-ar fi întâmplat cu Draycos, știa în adâncul sufletului că relația sa cu unchiul Virge se schimbase pentru totdeauna.

Gândul era înspăimântător și străin ca pădurea dimprejurul său. Până să-l întâlnească pe Draycos, dusese o viață simplă și mai mult sau mai puțin tihnită. Firea agasantă a computerului, moștenită de la unchiul său, era ușor de trecut cu vederea.

Mai mult, computerul era singurul său prieten.

Șoaptele nopții începeau să-și facă drum spre el prin întunecime. Îndeobște insecte și vietăți mici și din când în când câte-o pasăre sau un liliac zburau pe deasupra lui. Printre vârfurile arborilor se

mai zărea încă cerul, dar în pădure noaptea se lăsase de-a binelea.

Brusc, ceva mare și greu îi ateriză pe grumaz.

Sări ca ars și dădu bezmetic din mâini, încercând să-l dea jos, apoi realiză că era Draycos care tocmai ieșise de sub gulerul jachetei.

– Hristoase! șuieră el. Nu mai fă asta.

– Ce să nu mai fac? rosti Draycos după ce aterizăcu zgomot înfundat pe covorul de frunze.

– Las-o baltă. Se simțea ca un prost. M-ai speriat, atâta tot.

Dragonul își înclină capul într-o parte.

– Nu-ți place aici.

– Nu zău, Sherlock, pufni Jack.

– Poftim?

– Nu contează.

Își alungă gândurile negre și se apropie de monitoarele Argus. Deasupra fiecăruia se aflau două filtre ce puteau fi culisate peste imagine. Încercă unul de curiozitate.

Imaginea nu se schimbase mai deloc. Îl încercă pe celălalt și întunericul fu străpuns de mici crâmpeie de lumină.

– Ahaa, rosti el satisfăcut, atât cât îi permitea împrejurarea. Ăsta-i infraroșul. Celălalt trebuie să fie pentru UV.

– Cum?

– UV e prescurtarea de la ultraviolete, îl lămuri Jack, culisând filtrele infraroșii peste restul monitoarelor. E un soi de lumină pe care omul n-o vede, dar câteva animale și aparate o percep.

– Și infraroșiile?

– Infraroșiile sunt căldură, spuse încet Jack, urmărind pe rând fiecare monitor: vietăți mici și păsări, nimic mai mult. Sunt emanate de corpuri calde. Bătăușii care ne căutau pe Vagran foloseau detectoare cu IR. Când ne-am ascuns noi pe balconul acelor wistawki, îți mai aduci aminte?

– Da. Am fost surprins atunci că nu ne-au găsit.

Jack ridică din umeri.

– Probabil nu semeni a nimic cunoscut oamenilor din partea asta de galaxie. De fapt, s-ar putea să pari mort – ar trebui să-ți facem o scanare cu infraroșii ca să fim siguri. În orice caz, te asigur că nu arăți deloc a om.

– Asta s-ar putea să ne fie de folos.

– Ne-a fost deja.

– Într-adevăr. Draycos studie și el monitoarele. Imaginile nu sunt foarte limpezi.

– De acord cu tine. Ce te așteptai de la un sistem lipsit de curent și surse electrice?

Dragonul sări pe un buștean și-și alungi gâtul.

– Poate ar trebui să cercetez zona.

– Nici să nu te gândești. Tu să-mi stai locului.

Dragonul își întoarse capul.

– Să nu-ți fie teamă, Jack, șopti el pe un ton mângâietor. Sunt un bard-războinic K'da. O să am grijă de tine.

– Mă bucur că ești așa încrezător. Dar n-am de gând să dau o raită pe autostrada bunelor intenții.

Vârful cozii lui Draycos tresări.

– Te referi cumva la zicala „drumul spre iad e pavat cu bune intenții"?

– Da. De unde-ai auzit-o? se încruntă Jack.

– De la unchiul Virge, rosti dragonul. Sări și se prinse cu ghearele de trunchiul unui copac, încercând să străpungă vălul nopții.

– Într-una dintre acele ședințe de poezie?

– Întocmai. Cunoaște multe zicale pe care le folosește să-și argumenteze punctele de vedere.

– Lasă-mă să ghicesc, rosti Jack, zâmbind pieziș. Punctul lui de vedere e că trebuie să-ți iei tălpășița și să ne lași naibii-n pace.

– Cam asta e ideea. Nu crede că supraviețuirea poporului meu ar trebui să te privească în vreun fel.

Undeva în fața lor se rupse un băț. Jack tresări, înșfăcă Gompersul și-l aținti în acea direcție.

– Fii pe pace, îl liniști Draycos. E doar un animăluț care-și procură cina.

Jack lăsă carabina jos, răsuflând ușurat însă fără zgomot.

– Bine.

Draycos se desprinse de trunchi și ateriză lângă Jack.

– Nu-ți înțeleg teama. Credeam că îndeletnicirea anterioară te-a adus de multe ori față în față cu primejdia.

– Dar nu așa. Eram mereu *copilul*. Chiar și când intram în seiful unei bănci știam că poliția nu va trage în mine decât dacă îi amenințam cu pistolul sau încercam să fug.

Îndreptă o cută a jachetei sale de uniformă.

– Aici totul e diferit. Aici sunt o țintă. Nu pentru că încalc vreo lege, ci pentru că port uniforma asta. Numai și numai pentru că port uniforma asta.

– Asta e menirea soldatului. Una dintre îndatoririle tale e să abați primejdia care-i pândește pe cei slabi și neajutorați.

– Visul meu de-o viață, pufni Jack.

Draycos își înclină capul într-o parte.

– E o meserie onorabilă, Jack.

– O fi acolo de unde vii tu.

– Aici nu e la fel?

– De un' să știu? Oftă. Bine, recunosc că așa e văzută și la noi. De obicei. Însă pe Sunright nu suntem foarte iubiți.

– Nu înțeleg.

– I-ai văzut pe cei ce-au asistat azi la paradă? Nu, probabil că nu i-ai văzut. Ei bine, nu ne-au întâmpinat cu flori și urale, ca să zic așa.

– Nu e tocmai firesc să închini osanale în toiul unui atac.

– Mă refeream înaintea atacului. Se chiorau la noi de parcă am fi fost agresorii și nu apărătorii. După atac a fost și mai rău. Le era teamă să se apropie de noi.

Draycos rămase tăcut câteva clipe.

– Voi sunteți mercenari, nu soldați obișnuiți. Poate aici se face diferența.

– Se poate. Cine știe? Însă din lecțiile de istorie cu unchiul Virge am înțeles că oamenii îi tratau pe soldații obișnuiți la fel atunci când mergeau într-un război nedorit.

– E greșit, rosti Draycos hotărât. Soldații merită respectul și cinstea celor pe care-i apără. Dacă războiul e nechibzuit, nemulțumirile lor ar trebui să țintească spre conducători.

– Hei, ți-am spus doar cum stau lucrurile. Nu eu scriu istoria, eu doar ți-o povestesc.

– Înțeleg, murmură dragonul.

Sări din nou pe buștean, sondând întunericul. Jack se pomeni cercetând silueta dragonului, o umbră întunecată pe un fundal o idee mai deschis.

– Era diferit la voi, nu? Vreau să zic, ai tăi luptau pentru supraviețuire. E cu totul altceva.

– Într-adevăr. Mai existau voci care se împotriveau, dar erau liniștite de conducători.

– Destul de repede, bănuiesc. Cu toții erați obligați să deveniți războinici?

– Toți trebuiau să primească instruire militară.

Dintr-odată glasul său deveni moale și visător.

– Cei care nu se înrolau erau trimiși în funcții de sprijin. Era singura cale.

– Îmi dau seama, spuse Jack.

Deci nu era așa mare scofală că era un bard-războinic? Sau poate Draycos era mândru de titlul de bard?

– Cu alte cuvinte, orice K'da e capabil să facă ce faci tu?

Dragonului nu-i căzu bine remarca.

– Nicidecum, rosti el iritat. Oricine poate deveni soldat, dar nu orice soldat e și războinic.

– Care-i diferența?

– Războinicul K'da e o persoană deosebită, îl lămuri Draycos, nu fără mândrie în glas. Are îndemânare și talente înnăscute, și pe deasupra dorința să-și canalizeze acele talente spre apărarea poporului K'da. Suntem găsiți la o vârstă fragedă și ni se oferă privilegiul de a deveni războinici.

Vârful cozii tresări.

– Chiar și o persoană fără talent la versuri poate născoci două rime, când și când. Asta nu înseamnă că e poet. În asta constă și diferența dintre soldat și războinic.

Jack încuviință. Încercase mai demult să scrie o poezie, pe la zece ani. Rezultatul fusese dezastruos.

– La ce vârstă ți-ai început pregătirea? Ziceai că erai mai tânăr ca mine la prima bătălie.

– Așa e. Nu eram încă războinic pe-atunci, dar mă pregăteam. Pregătirea mea a durat aproape patru ani.

– Patru *ani*?

– Da. Desigur, în cea mai mare parte a timpului eram soldat. Era o risipă ca războinicii-în-devenire să fie doar cadeți într-un război pentru supraviețuire.

– Îmi închipui, murmură Jack.

Patru ani în comparație cu cele zece zile ale sale.

– Bănuiesc că sunt vrednic de milă în ochii tăi. Nici soldat nu sunt, darămite războinic.

– Te descurci pe măsura posibilităților tale, rosti Draycos cu tact. Talentul tău merge spre alte îndeletniciri.

– Mda, oftă băiatul. Pun pariu că ai da trei ca mine pe un soldat în toată regula.

– Se poate aranja. Vrei s-o aduc pe Alison?

Jack se uită urât, dar privirile i se risipiră în beznă.

– Ești haios, n-am ce zice.

Din spatele lor veni zgomotul vag al motoarelor.

– Se duce și Linxul, rosti Jack, întorcându-se.

Însă nu zări nimic printre copaci. Zgomotul deveni mai ascuțit când aeronava intră în mișcare orizontală și părăsi tabăra. Jack privi în sus, încercând să-i dea de urmă printre copaci. Din nou fără succes.

– Știi cumva în ce direcție a plecat?

– După zgomot pare s-o fi luat spre sud-vest, spuse Draycos.

– Spre Mer'seb.

Acum, că plecase și aeronava, bezna părea și mai adâncă.

– Să le fie de bine. N-o să-i întâmpine nimeni cu covorul roșu, dacă la asta se așteaptă.

– Vorbești de cetățeni sau de un alt posibil atac șamșir?

– De cetățeni. Dar dacă tot ai deschis subiectul, am tras cu urechea la o discuție dintre locotenentul Basht și alt soldat. Zicea că au găsit doi mercenari șamșiri într-o clădire, lăsați fără cunoștință, dar nevătămați. Mâna ta?

– Da. Sorții războiului au înclinat în favoarea mea.

– Da, mă rog. Cum de nu i-ai hăcuit?

Coada dragonului se arcui.

– Nu era necesar. Am dorit doar să le zădărnicesc atacul. Și am reușit.

– Dar omorâseră deja zece dintre ai noștri. Credeam că nu ești de acord cu ucigașii.

– Nu sunt de-acord cu criminalii. Războiul nu-i totuna cu crima.

– Cunosc și păreri diferite.

Ușor-ușor, Jack realiza cât de prostească era discuția lor într-un asemenea moment. Dar umbrele și zgomotele dimprejur îl zoreau parcă să vorbească neîncetat. Sau poate încerca doar să umple tăcerea dintre zgomote.

– Unii cred... mulți cred că războiul e doar un mijloc prin care conducătorii...

– Gura! îl întrerupse Draycos. Își întoarse capul și ciuli urechile.

Pentru o clipă, Jack bâjbâi cu privirile prin întuneric. Nu vedea nimic. Apoi îi pică fisa și se uită la monitoare.

Dragonul nu se înșelase. Ceva se zărea pe unul dintre ecrane. Imaginea era neclară, dar înfățișa fără doar și poate o ființă umanoidă ce se îndrepta spre tabără.

Spre Jack, mai precis.

Scoase la iveală tăbliţa ce localiza cei patru ochi Argus, simţind cum îi bubuie inima în piept. Era ochiul trei. *Acolo.* Ceea ce însemna că silueta ce se-ndrepta spre el era chiar...

Draycos se apropiase pe nesimţite şi îi şopti la ureche.

– Vin.

Jack simţi că pulsul i-o lua razna.

– Sunt mai mulţi?

Limba dragonului ţâşni spre unul dintre monitoare.

– Acolo.

Apoi către altul.

– Şi acolo.

Jack îşi încleştă degetele pe carabină de parcă ar fi dorit s-o rupă-n două. Erau într-adevăr încă două siluete, pe jumătate ascunse după copaci sau pietre. Una dintre ele tocmai avansa spre alt ascunziş.

– Câţi sunt?

Nici un răspuns.

– Draycos? Se răsuci.

Dragonul ia-l de unde nu-i.

– Draycos, rosti el cât de tare îndrăznea, cercetând întunecimea cu privirile. Nici urmă de el. Se furişase probabil să-i întâmpine pe intruşi.

Scoase un șuierat printre dinți. Dintr-odată se simțea teribil de expus în lumina slabă răspândită de monitoarele Argus. Se îndepărtă încet de copac, tresărind de fiecare dată când strivea câte-o frunză sub picioare. La câțiva pași era bușteanul pe care se cocoțase Draycos mai devreme. Se lipi de pământ în spatele lui, strângând arma în brațe ca pe-o relicvă sfântă menită să-i prelungească viața. Și probabil așa și era.

Calm, Jack, calm, șopti el pentru sine. Dacă erau doar trei, nu era prea mare scofală. Trei iscoade nu veneau să încingă o luptă.

Numai să fi fost trei. Privi cu coada ochiului la monitoarele Argus, însă se depărtase prea mult și nu vedea mai nimic. Ar fi trebuit să stea de pază lângă ele, iar Draycos să-l păzească pe el. Dar pe dragon îl înghițise parcă pământul. Cine știe ce făcea acum?

Mama lui de dragon. Ce moment își găsise și el să se joace de-a soldatul.

Dintr-odată auzi zgomotul înfundat al pașilor, la câțiva metri în fața lui.

Capitolul 16

Jack înlemni, neîndrăznind nici măcar să respire. Spera să fie Draycos. Însă dragonul era mult mai silențios. Încă un pas, altă pauză. Încercă să străpungă bezna până simți că-i iau foc ochii. În lumina slabă a stelelor, pădurea nu era altceva decât un joc de umbre și contraste.

Zgomotul se auzi iar.

Reuși să-l localizeze în spatele unei tufe înalte, la nici patru metri depărtare de buștean. Îl zărise oare iscoada? Bună întrebare. Dacă îl zărise, ar fi rămas locului mai mult ca sigur. La urma urmei, n-avea de unde să știe că santinela era un băiat de paisprezece ani speriat de moarte cu zece zile de antrenament la activ. Dar dacă cel din spatele tufei era doar momeala? Dacă misiunea lui era să facă suficient zgomot ca să-i atragă atenția în timp ce altul îl țintea din lateral?

Jack se lipi și mai tare de buștean, dorind parcă să se facă una cu lemnul putrezit. Era de prisos la cât de tare tremura. Își îndreptă cu grijă carabina spre tufă.

Acuma-i acum.

Putea să tragă, nu-i vorbă. Dar dacă cel pitit după tufă era doar momeala, focul armei i-ar fi trădat poziția și ar fi mierlit-o înainte ca celălalt să atingă pământul.

Dar dacă *nu trăgea*, iar acela era singur...

Draycos! strigă în gând. *Unde ești? Am nevoie de tine!*

Unde naiba *era* afurisitul ăla de dragon?

Alt pas. Înghițind în sec, Jack puse degetul pe trăgaci.

Brusc, o vietate de mărimea unei broaște țopăi din spatele tufei.

Jack răsuflă ușurat, simțind cum i se fac mușchii de mămăligă. Broasca sări din nou, aterizând cu zgomotul unui pas de iscoadă.

Ura pădurea din toată inima.

Văzu cu coada ochiului ceva mișcându-se. Ridică privirile...

Și se răsuci violent când Draycos sări lângă el, ca un prădător la pândă.

– O să fac infarct din cauza ta, ascultă ce-ți zic, se stropși el la dragon. Jur că...

– Liniște. Se apropie. Trebuie să te retragi.

Mămăliga din mușchi se întări de îndată.

– Sunt mai mulți de trei?

– Opt în total. Cu toții poartă însemnele șamșirilor. Trebuie să le dai de veste și celorlalți.

Cu ochii pierduți în noapte, Jack simți cum îl trec toți fiorii. La trei mai zici că sunt iscoade, dar când ai deja opt, te pregătești de atac. Iar prima îndatorire a oricărui atacator era să doboare santinelele.

Tresări când botul lui Draycos îl împunse ușor în coaste.

– Ce-i?

– N-ai auzit ce-am spus? Trebuie să-i avertizezi pe ceilalți.

– Nu pot. Nu mi-au dat transmițător.

– Știu, rosti dragonul cu nerăbdare în glas. Trebuie să te întorci în tabără.

Jack se cutremură cu gândul la cele opt puști ce-l pândeau din spate.

– Nu pot. N-o să reușesc.

Draycos își înălță capul, sfredelindu-l cu privirea-i de smarald. Cei doi stăteau practic bot în bot.

– Ascultă la mine, Jack. Vin, însă nu sunt destul de aproape ca să-ți facă vreun rău. Dacă nu pleci, te vor încolți. Du-te.

Jack rămase cu privirile pierdute în beznă. Draycos avea dreptate.

Dar picioarele refuzau să-i dea ascultare.

Dacă se înșela totuși? Dacă vreo doi dintre ei îi scăpaseră privirii? Poate unul se ascundea chiar acum într-un copac, așteptând să sară iepurele.

– Jack?

Băiatul strânse din dinți. Nu, dragonul avea dreptate. Trăise momente similare alături de unchiul Virgil. Dacă zăbovea acolo, mai devreme sau mai târziu ar fi pățit-o.

În plus, i-ar fi sărit oricui în ochi dacă rămânea alături de un dragon cu solzi aurii strălucitori.

– Bine, șopti el.

Se ridică cu grijă într-o poziție ghemuită și cu tot atâta grijă se îndepărtă încet de buștean. Nu trase nimeni în el. Continuă să meargă cu spatele, trecând pe lângă monitoare. Draycos rămase lângă buturugă, cu coada arcuită și urechile ciulite.

De-abia când trecu de primul rând de copaci se răsuci și Draycos și înaintă în liniște spre el. Când ajunse lângă Jack se opri și făcu stânga-mprejur.

– Nu te opri, îi porunci el, ciulind din nou urechile. Te acopăr eu.

Nu îndrăznea să meargă prea repede. Noaptea părea că prinde viață în jurul său și simțea o

mie de ochi coborâți asupra sa. De trei ori îl ajunse Draycos din urmă și tot de atâtea ori rămase în spate să-i păzească retragerea. Își dorea acum să-i fi dat ascultare unchiului Virge și să fi găsit o cale mai bună de-a da de urma navelor Djinn-90, însă nu se opri.

Nu făcea nimeni de strajă în partea asta a taberei. Când trecu pe lângă adăposturile făcute în pământ fu ispitit pentru câteva clipe să sară înăuntru. Cu armele dinăuntru putea să radă toată pădurea. Suficient cât să-i descumpănească pe soldații șamșiri.

Însă ispita trecu repede. Putea să-i descurajeze sau putea la fel de bine să-i provoace la luptă. Și cu cât amâna mai mult clipa aceea, cu atât mai bine.

Mai ales dacă putea determina pe altcineva să tragă și să aștepte riposta. Drept înaintea lui se înălța unul dintre corturile mari, cel ce servea probabil ca dormitor. Își trase nițel sufletul după urcușul greu, apoi dădu buzna înăuntru.

Era fără doar și poate un cort de dormit. Douăsprezece perechi de paturi de campanie aranjate în jurul unei măsuțe cu patru scaune de același model. Scaunele erau goale. La fel și paturile.

Jack rămase o vreme cu privirile pironite la paturi. Douăzeci și patru de paturi. Goale.

Toate?

Chiar așa.

Ieși afară și îl zări pe Draycos furișându-se la colțul cortului.

– Nu le-ai dat de veste?

– N-am cui. Au dispărut.

Gâtul lung al dragonului se arcui a surpriză.

– Au dispărut? Unde?

– De unde vrei să știu? ripostă Jack, făcând privirea roată.

Tabăra era cufundată în beznă și tăcere. Își închipuise că dormeau cu toții. Acum se întreba dacă mai era un suflet de om prin preajmă.

– Încercăm și celălalt cort? întrebă Draycos.

– Să mergem la comandament întâi. E în drum și restul diviziei probabil că montează încă aparatura.

– Bine.

Dragonul îi sări în spinare și se făcu nevăzut sub jachetă.

– Grăbește-te, șamșirii se apropie.

Mulțumită obloanelor, clădirea comandamentului era cufundată și ea în beznă, asemenea restului taberei. Răsuflă însă ușurat la vederea fantei înguste de lumină ce scăpa pe sub ușă. Măcar acolo era cineva.

Asta în caz că echipa sa nu uitase lumina aprinsă înainte să se facă nevăzută laolaltă cu restul mercenarilor. Ținând pumnii strânși, deschise ușa.

Colegii din divizia Tango Cinci Zulu nu dispăruseră însă. Stăteau îngenuncheați într-un cerc în mijlocul camerei, cu fața la podea și mâinile duse la ceafă. În spatele lor, doi bărbați îmbrăcați în negru din cap până-n picioare ațintau armele spre ei.

Dar Jack văzu toate acestea cu coada ochiului. Atenția îi fusese captată de ceilalți doi bărbați din încăpere, ce stăteau în spatele mormanului de calculatoare. Cu armele îndreptate spre el.

Capitolul 17

– Intră, îi porunci o voce aspră, lipsită de inflexiuni, de undeva din dreapta lui. Fără zgomot.

Atent să nu facă vreo mișcare necugetată, Jack își întoarse capul în direcția glasului. În colțul încăperii stătea un brummga, făcând de pază la ușă.

Jack se holbă la extraterestrul masiv, nevenindu-i să-și creadă ochilor. O întoarcere în timp la rămășițele navei *Havenseeker*, când îl întâlnise întâia oară pe Draycos. Însă brummga acesta nu era îmbrăcat alandala. Purta același camuflaj ca și mercenarii șamșiri, aceleași galoane împodobite cu săbii încovoiate. Iar arma din mână era mai mică și mai puțin colțuroasă decât grozăvia neagră și lucioasă cu care brummga era să-i facă de petrecanie.

Alt brummga. Alt grup.

Situație și mai nasoală.

Brummga își scutură arma, dându-i de înțeles că nu-i de glumit cu el. Alungând senzația apăsătoare de déjà-vu, Jack păși înăuntru. Ca să demonstreze că știe cum să se comporte în asemenea situații, închise și ușa.

– Mai e cineva? întrebă un soldat.

Jack tocmai voia să spună că habar n-are, însă bărbatul i-o tăie:

– În regulă. Fii pe fază.

Închise gura la loc. Soldatul nu-l întrebase pe el, desigur, ci pe unul dintre oamenii de-afară, prin stație. Pentru o clipă se temu ca iscoada să nu-l fi zărit pe Draycos. Poate chiar în momentul când se făcuse bidimensional pe pielea lui.

Nu, în cazul ăsta sigur ar fi zis ceva. Iar individul din fața sa nu părea să fie un actor foarte bun.

– Ăsta-i ultimul din divizia tehnică? întrebă unul dintre mercenari, proptindu-și arma pe umăr și mergând spre Jack. Tocmai își îndepărtase gluga jachetei militare, iar Jack observă că mercenarul nu avea fir de păr în cap. Ca o bilă de biliard, îi trecu prin gând.

– Da, rosti Jommy cu glas pierdut și posomorât. Făcea de pază.

– Nu și-a făcut treaba prea bine, comentă Bilă în timp ce-i lua carabina lui Jack.

Jack chibzui o clipă, apoi hotărî să-i strice puțin socotelile.

– Nu te contrazic, rosti el liniștit. Dacă nu punem la socoteală cele opt iscoade ce se apropiau dinspre sud.

Simți un fior de satisfacție când văzu moaca surprinsă a mercenarului.

– Nu zău. Și câți erau oameni?

Cinci atingeri rapide pe mână.

– Cinci. De ce mă-ntrebi, faci inventarul?

– Treci aici, răbufni Bilă. Îi făcu semn să se alăture celorlalți copii.

Jack făcu întocmai, traversă camera și îngenunche între Brinkster și Li. Simți că Brinkster tremura din toate încheieturile, căci umerii lor se atingeau, în schimb Li stătea ca trăsnită, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Haide, știi procedura, îl zori Bilă. Înfipse carabina lui Jack în grumazul său și rosti:

– Mâinile pe ceafă, degetele împreunate.

Jack se supuse și de astă dată, aruncând priviri fugare în jur. Posomorala din glasul lui Jommy nu era pe de-a întregul sinceră. Băiatul era fără discuție furios și încerca să facă pe durul. Însă era speriat. Speriat ca naiba.

Rogan Mbusu, băiețelul de unsprezece ani, renunțase de mult să mai facă pe curajosul.

Lacrimile îi șiroiau pe obraz și era scuturat de suspine înfundate. Alături de el, Alison stătea nemișcată, cu chipul gol.

Șocată precum Li? Sau putea oare să-și ascundă sentimentele mai bine decât ceilalți?

De-abia atunci realiză că Alison îl sfredelea cu privirea.

Îi întoarse privirea. Voia să-l întrebe ceva? Să-i spună ceva?

În timp ce se holba la Alison, două mâini îl prinseră de gât, făcându-l să tresalte, și tot pe nevăzute, înainte ca el să reacționeze, se îndepărtară. În locul lor simțea acum ceva rece și metalic.

– Atenție la mine, rosti Bilă. Cu coada ochiului, Jack văzu cum unul dintre mercenari prinde o zgardă cenușie și metalică la gâtul lui Li.

– Astea se numesc zgărzi de control. Se postă în dreptul lui Alison. În caz că celebrul curs de zece zile al Tăișului Hangerului nu v-a spus nimic despre ele, o să vă explic eu. Scopul lor pe lumea asta e să vă stranguleze până vă sar ochii din cap dacă încercați să fugiți.

Ajunse în spatele lui Rogan. Băiatul păru că se prăbușește la atingerea mercenarului, însă Bilă îl înhăță cu o mână și îi montă zgarda cu cealaltă.

– Mecanismul constrictor se declanșează în două situații. În primul rând dacă vă îndepărtați

prea mult de indicatorul-limită. Indicatorul e la noi. N-o să vă spun la cine exact.

Jommy primi și el o zgardă în dar.

– În al doilea rând, le putem declanșa noi înșine. Asta se va întâmpla dacă hotărâm pe drum că nu merită efortul să vă luăm prizonieri. Nu stăm mult pe gânduri, așa că aveți grijă.

– Strașnic om, bombăni Jack.

Bilă, acum în spatele lui Brinkster, avea pe câte se pare auzul ascuțit. Se repezi la el cât ai zice pește și-i trosni un dos de palmă după ureche.

– Ai grijă cum vorbești, puștiule, mugi el.

– Da, să trăiți, rosti el, încercând să pară cât mai supus. Era supărat pentru că nesocotise prima regulă a unchiului Virgil când cazi prizonier: să arăți cât mai inocent și mai neajutorat cu putință. Dușmanul obișnuia să te treacă cu vederea.

Și dacă-și dorea ceva în momentul acesta, aceea era să fie trecut cu vederea.

– Încă ceva, adăugă Bilă în timp ce-i petrecea lui Brinkster cureaua în jurul gâtului. Zgărzile sunt legate în serie. Avantaj noi: nu ne complicăm cu șase butoane dacă vrem să-i facem de petrecanie unui zurbagiu. Dezavantaj voi: dacă o mierlește unul, o mierliți cu toții. Chibzuiți la asta în caz că vă bate gândul să faceți pe eroii.

– Am terminat, locotenente, raportă cineva.

Jack se uită într-acolo. Mercenarii împachetaseră laptopurile diviziei lor în rucsaci pe care acum îi purtau în spinare.

– Bine, spuse Bilă. Sau mai degrabă locotenentul Bilă. Plecăm, copilași. Fiți cuminți și țineți-vă gurile. Oamenii noștri stau la pândă pretutindeni în tabără, ca prietenul nostru Santinelă Gură Bogată. Dacă dați alarma, tovarășii voștri vor fi măcelăriți înainte să se ridice din paturi. Ne-am înțeles? Bine.

Prizonierii părăsiră comandamentul în șir indian, sub paza trupelor șamșire. De-abia după ce traversară o bună parte din tabără Jack înțelese pe deplin remarca locotenentului.

Bilă amenințase c-o să-i ucidă pe cei din corturi. Însă amenințarea lui n-avea nici o noimă, întrucât restul hangerilor dispăruseră.

Iar locotenentul Bilă nu știa acest lucru.

Tot cugetând la problemă, trecu pe lângă postul de veghe părăsit și intră în pădure. Hangerii se făcuseră nevăzuți, dar nu soldații șamșiri îi puseseră pe fugă. Nu-i omorâseră, nu-i făcuseră prizonieri și nici nu-i ademeniseră în pădure.

Și-atunci unde dispăruseră? Și de ce?

Nu găsise încă răspuns la întrebare când se întâlniră cu cei opt soldați pe care-i zărise

Draycos mai devreme. Erau împrăștiați în jurul cuștii sale, așteptându-l mai mult ca sigur pe locotenentul Bilă să vină cu prizonierii. Trupe de întărire fără doar și poate, în caz că lucrurile nu mergeau cum trebuie.

Jack constată cu satisfacție că erau într-adevăr cinci oameni în grup.

Acum coborau povârnișul. Câțiva nori își făcuseră apariția, lipsindu-i până și de palida lumină a stelelor. Jack se lupta cu tufărișul ce se întindea să-i sfâșie picioarele și cu crengile joase ce țînteau spre fruntea lui.

Însă întunericul oferea un nesperat avantaj. Simți numaidecât ghearele lui Draycos cotrobăind cu atenție la mecanismul zgărzii.

Brusc, salba de metal încetă să-l mai strângă.

Dragonul reușise s-o deschidă.

Acum e acum, gândi el, neștiind în ce parte să sară. Dar, spre dezamăgirea sa, simți din nou apăsarea metalului.

Un cuvânt deloc civilizat îi trecu prin minte. Însă Draycos avea dreptate. Era de prisos să evadezi într-o pădure necunoscută cu o haită de mercenari înarmați pe urmele tale.

Nădăjduia să găsească un moment prielnic pentru scăpare, înainte ca locotenentul Bilă să-i prezinte plutonului de execuție.

După zece minute de mers ajunseră într-un luminiș. Un transportor Țestoasa înaripată 505 fără însemne, mult mai mic decât Linxul cu care sosise, îi aștepta acolo. Era păzit de doi brummga ce purtau galoane șamșire. Intrară cu toții în aeronava și își luară zborul.

Vasăzică totul era o capcană, iar divizia Tango Cinci Zulu și computerele lor erau momeala. Serviseră pentru a-i scoate pe locotenentul Bilă și pe oamenii săi la iveală. Dintr-o clipă în alta, trupele ascunse ale Tăișului aveau să-i încolțească.

Nimic. Țestoasa înaripată își continua liniștită zborul deasupra arborilor, nestingherită de nimeni.

Minutele trecură și Jack ajunse la concluzia că hangerii nu doreau să-l prindă pe locotenentul Bilă, ci căutau baza secretă a șamșirilor. Tot capcană era, iar divizia lui era în continuare momeala, însă atacul hangerilor avea să mai întârzie până la destinație.

Când transportorul aterizâ, cincisprezece minute mai târziu, Jack era încă ferm convins că așa stau lucrurile.

– Haideți, cățeluși, îi pofti de afară locotenentul Bilă cu arma ațintită spre ușa navei. Nu uitați de zgardă.

Jack fu al treilea în rând. De îndată ce ieși din transportor își aruncă privirile în văzduh, după navele Tăișului. Nici urmă de ele.

Fără să-și piardă nădejdea, cercetă împrejurimile. Și, în acel moment, orice speranță ascunsă pe care-o mai avea i se scurse în cizme, îi roase talpa și se îngropă în pământul de sub picioare. Dacă asta era o bază militară secretă, atunci el era mătușa lui Draycos.

Întâi de toate, așezarea nu era nici pe departe secretă. Nici urmă de copac, stâncă sau panou de camuflaj primprejur. Până și tabăra de antrenament a Tăișului de pe Carrion ar fi fost mai greu de găsit.

În al doilea rând, nu era o bază militară. În afară de alte două Țestoase înaripate complet neînarmate nu zărea nici o mașină. Două clădiri tipic umane mărgineau pista de aterizare. Erau probabil hangare pentru transportoare înălțate cu bunăvoința șamșirilor. În rest, orășelul părea alcătuit din colibe de chirpici de diferite mărimi.

– Bine ați venit în orașul Dahtill, îi înștiință locotenentul Bilă pe prizonieri, care cercetau și ei împrejurimile. Capitala unei regiuni controlate de agriți, locul unde s-a aprins flacăra discordiei.

Apoi zâmbi, cel mai neprietenos zâmbet pe care-l văzuse Jack vreodată.

– Locul unde se va stinge flacăra voastră, dragi cățeluși.

Capitolul 18

Coliba spre care îi conducea Bilă era mai mare decât cele din jur și era acoperită cu frunze mari în formă de evantai. Ușa era joasă și toți, cu excepția lui Rogan Mbusu, fură nevoiți să se aplece la intrare. Înainte să intre, Jack atinse de curiozitate peretele. Chiar dacă părea de pământ, era dur și aspru ca piatra.

Coliba avea o singură încăpere. Trei extratereștri stăteau așezați la o masă din mijlocul încăperii. Făpturi scunde, palide și lipsite de păr, cu chipuri pline, dar adâncite în interior, și ochi argintii scânteietori. Jack presupuse că erau agriți, deși nu mai văzuse un agrit până atunci. Doi dintre ei purtau uniforme de camuflaj similare cu cele ale șamșirilor, însă al treilea era înveșmântat într-o mantie lungă și albă cu dungi roșii, subțiri.

Mantia era fără îndoială o alegere vestimentară mai bună. Cei care se jucau de-a soldații arătau caraghios în opinia lui Jack.

– Ce avem de data asta? rosti cel cu mantia. Jack nu se aștepta ca o făptură cu o tigvă în loc de chip să aibă un glas atât de melodios.

– Încă o izbândă zdrobitoare împotriva tâlharilor? Încă un pas spre victoria finală împotriva asupritorilor noștri?

Jack îl privi cu atenție și încruntă nedumerit sprâncenele. Habar n-avea să citească pe chipul unui agrit și, cu toate astea, extraterestrul în robă nu părea deloc încântat. Ba era de-a dreptul înfuriat, judecând după tonul vocii. La asta chiar că nu se aștepta.

Însă locotenentul Bilă nu părea deloc surprins.

– Aveți tot dreptul să fiți bănuitor, Luminăția Voastră, rosti el cu glas grav, dar liniștit. De data asta însă am descoperit cheia.

– Ăștia sunt copii, îl repezi tăios un agrit în uniformă. Copii de om. Credeai că n-o să ne dăm seama.

– Și copiii pot să lupte, stimate Maestru al Apărării. În mâna unor luptători iscusiți precum cei ai Tăișului, pot deveni războinici redutabili.

Cu coada ochiului o văzu pe Alison tresărind. Se gândea probabil la cele zece zile de antrenament

și abia se abținea să facă un comentariu ironic. Însă nu spuse nimic.

– Dar nu de asta sunt prizonierii de față neprețuiți, continuă Bilă. Cei șase sunt mult mai însemnați decât oricare alt războinic. Au fost special instruiți privind sistemul de comunicații și coduri al Tăișului. Le-am capturat și computerele, fără să le avariem. În curând vom fi capabili să aflăm planurile lor, atât cele pe termen scurt, cât și cele de durată.

– Și ce obținem din asta? dori să știe agritul cu mantie.

Locotenentul Bilă părea uluit.

– Victoria, firește, Luminăția Voastră.

– Chiar așa?

Ochii argintii ai agritului căzură pe Jack.

– Vor renunța trupele Tăișului Hangerului să ne mai atace mina? Vor fi parprinii constrânși să accepte hotărârea Curții, cea care spune că mina ne aparține de drept? Va trimite într-un final Uniunea Comerțului un judecător-paladin să ratifice și să pună în aplicare hotărârea?

Jack simți furnicături pe șira spinării. Locotenentul Basht le spusese că agriții năvăliseră peste mina parprinilor. Însă agritul în mantie susținea taman contrariul.

Oricum, nu-l privea. Nu-l interesa politica locală sau soarta unei amărâte de mine pe care nimeni din întregul Braț Orion nu dădea doi bani. Se afla aici doar pentru a obține informații despre navetele Djinn-90, pentru a afla cine a atacat navele lui Draycos și pentru ca, în cele din urmă, să scape de dragon.

Din nefericire, pentru Draycos lucrurile nu stăteau așa de simplu. Eticii sale de războinic K'da n-avea să-i surâdă vestea că lupta pentru tabăra greșită.

Îl simți pe dragon lunecând pe piele, semn că era stânjenit sau enervat.

Jack trăgea nădejde că își va stăpâni nervii până vor reuși să iasă cu basmaua curată din afacerea asta.

– Parprinii nu se dau bătuți pentru că Tăișul Hangerului îi susține, explică Bilă. Sunt ferm convinși că nu putem să-i înfrângem și de aceea se mai află încă pe planetă.

– Ne-ai încredințat că atacul din Mer'seb îi va determina să plece, rosti Luminăția Sa.

– Am zis că va fi primul pas. Acum trebuie să lovim în mai multe locuri deodată.

Lovi ușor cu vârful degetelor însemnele Tăișului de pe umărul lui Jommy.

– Cheia e la noi.

– Nu-mi place, rosti Luminăția Sa sec. Sunt copii. Nu e firesc să te războiești cu niște copii.

– Însă e firesc ca ei să poarte război împotriva noastră? i-o întoarse Bilă, cu ușoară nerăbdare în glas. Gândiți-vă puțin. Încercați să vă folosiți și căpățânile.

– Ce doriți de la noi? întrebă Maestrul Apărării.

Locotenentul Bilă scoase un suspin prefăcut.

– Nimic. Ne procurăm noi tot ce avem nevoie. Pur și simplu doream să vă punem la curent cu ce se întâmplă.

Înclină scurt capul spre ușă. Soldații șamșiri le dădură brânci prizonierilor și întregul alai ieși afară.

– Dobitocii, murmură un soldat.

– Cum te așteptai să fie? întrebă Bilă în timp ce îi îndruma pe copii spre clădirile în stil uman. Toți extratereștrii sunt idioți. Nu-i băga în seamă și vezi-ți de treaba ta.

– Și dacă refuz să cooperez? întrebă Alison.

Jack se cutremură. Fusese o întrebare prostească și o știau cu toții.

Mai cu seamă locotenentul Bilă.

– Asta a sunat a provocare, cățeluș. Îmi plac provocările. Unul dintre voi tot va ciripi. Poate tu, ce zici?

– Locotenente? se auzi un glas melodios.

Jack se întoarse și îl văzu pe unul dintre agrții în uniforme alergând în urma lor.

– Maestrul Apărării vă transmite complimentele sale. Dorește ca puii de om să fie puși de îndată sub custodia autorităților agrite.

– Transmite Maestrului Apărării complimente împătrite, răspunse Bilă curtenitor. Și înștiințează-l că prizonierii vor fi predați domniei sale după ce terminăm noi cu ei.

– Maestrul Apărării a specificat...

– Îi vei transmite complimentele mele și ce ți-am spus adineauri.

Apoi întoarse spatele extraterestrului.

– După mine, cățeluși.

Intrară în clădirea mai mare, într-o încăpere dosnică ce părea anume construită pentru a servi ca temniță. Nu avea ferestre, ușa era prevăzută cu două zăvoare, iar douăsprezece inele de metal ieșeau la iveală pe jumătate din betonul podelei.

La ordinul lui Bilă, soldații aduseră cătușe cu care îi legară pe prizonieri de inele.

– În regulă, rosti el tăios după ce copiii fură imobilizați. Cine vrea să sară peste toată tevatura asta și să-mi dea codurile de acces?

Jack nu se uită la ceilalți. Privirile sale rămaseră ațintite la Bilă. Locotenentul zâmbi acru.

– Mă gândeam eu. Bine. Voi ați vrut-o.

Se uită prin cameră și privirile-i căzură pe Jack.

– Tu, Ochi-luminoși, hai cu mine.

Unul dintre soldați îi desprinse cătușele de inel, apoi îl ridică în picioare și îl scoase afară din încăpere. De acolo, Bilă îi conduse în a doua clădire.

Totul părea să dureze absurd de mult pentru niște oameni care pretindeau că erau în mare grabă. Mai trecuse prin rutina asta la câteva sedii de poliție de-a lungul Brațului Orion. Un exercițiu de intimidare: întâi presărau niște amenințări vagi, apoi te lăsau să fierbi la foc mărunt.

Și faptul că-l luaseră pe el primul însemna că nu el era ținta principală. Bilă nu-l lăsase să fiarbă suficient de mult.

Nu, mai degrabă puseseră ochii pe micuțul Rogan, hotărî Jack. Pe el sau pe una dintre fete.

Cea de-a doua clădire mai arăta a comandament, cu birouri normale, coridoare și restul, asemenea sediului Tăișului de pe Carrion. Soldații îl conduseră pe Jack în ceea ce părea a fi o sală de conferințe, unde găsi laptopurile echipei sale frumos aranjate pe o masă ovală. Erau băgate în priză și aprinse, numai bune de folosit.

Mai aveau nevoie doar de codurile de acces.

– În regulă, spuse locotenentul Bilă, făcând semn spre computere. Cum am spus, putem face

lucrurile frumos sau al naibii de neplăcut. Ai o ultimă ocazie să fii deștept.

– Deștept sunt, nu-i vorbă, spuse Jack, urmărindu-i expresia feței. Problema e că sunt sărac.

Ochii lui Bilă se îngustară.

– Ce vrei să zici?

– Voi fi mai clar. Ce-mi iese mie din asta?

Unul dintre șamșiri pufni zgomotos.

– Rămâi într-o bucată.

– E și asta o chestie, rosti Jack, cutremurându-se. Trebuia să-și joace cărțile până la capăt, să vadă cât spațiu de manevră avea la îndemână. Însă nu trebuia să sară prea mult calul.

– Dar văd că vă cam grăbiți. Dacă-mi vine... inspirația, pot să lucrez mai repede.

Unul dintre soldați păși amenințător spre el.

– Inspirație vrei? lătră el și scoase din teacă un cuțit lung. Îți dau eu ție inspirație imediat.

Locotenentul Bilă îi făcu semn să se oprească. Mercenarul se dădu îndărăt, însă fără tragere de inimă.

– Unchiul și mătușa m-au vândut la Tăișul Hangerului. Cin'zeci de miare pentru doi ani de sclavie.

– Vrei cumva să-ți cumpărăm contractul?

– Nici pe departe. Vreau bani peșin și biletul de plecare.

Un zâmbet sarcastic încolți pe chipul locotenentului.

– Văd că hangerii au numai soldați loiali și devotați cauzei, rosti Bilă zâmbind ironic. De acord. Bani contra serviciu. Ce ai de oferit?

– Depinde de cât sunteți pregătiți să plătiți, i-o întoarse Jack. O sută de mii sună bine?

– Ne crezi proști? Sau disperați?

– Nu știu ce să zic de prima, rosti Jack cu un aer meditativ. Își scărpină bărbia, iar cătușa desfăcută îl lovi ușor în piept. Cât despre disperare, am impresia că vă luptați cu mercenarii și cu timpul deopotrivă. Maestrul Apărării ar putea să-și trimită slujitorii în orice clipă să ne ia. Nu cred că agrițiii ar fi prea fericiți dacă ar afla că aveați de gând să torturați niște amărâți de copii.

Bilă zâmbi din nou, un zâmbet foarte răutăcios.

– Îți închipui că cineva din încăperea asta dă doi bani pe părerea agriților?

Jack era nedumerit. Nu ăsta era răspunsul la care se așteptase.

– Asta e lumea lor, încercă el din nou. Ei v-au angajat pe voi și nu invers.

– Bag de seamă că ești slab de ureche, spuse locotenentul Bilă. Zâmbetul îi pierise. Ți-o repet. Nu-mi pasă ce vor sau ce nu vor agrițiii, ce le

place sau ce nu le place. Mina valorează o droaie de bani. Ai priceput?

Jack se uită la soldații ce făceau de pază la ușă, simțind cum îi fuge pământul de sub picioare.

– Prin urmare nu sunteți aici să-i apărați pe agriți, rosti el tărăgănat. Ci doar să puneți mâna pe mină.

– Isteț băiatu', nu? îl batjocori unul dintre soldații șamșiri.

– Și doar cei din Tăișul Hangerului vă mai stau în cale, adăugă Jack.

– Care râvnesc și ei la mină în egală măsură, fu de-acord Bilă.

Expresia de pe chipul băiatului îl făcu să zâmbească din nou.

– Ei, hai, hai. Doar nu credeai cu adevărat că servești unui scop nobil. Îți închipui că au venit aici să-i ajute pe parprini, să încaseze recompensa și s-o tulească? Da' ce, aveai impresia că-s Cavalerii Dragonului?

Jack clătină din cap, simțind cum osteneala îi dă târcoale. Nu demult crezuse că luptă de partea celor buni, că ajută Tăișul Hangerului să apere o mină parprină împotriva agresorilor. De câteva minute încoace înclina să-i considere pe agriți victimele nevinovate.

Acum realiza că nu existau tabere bune și rele. Fiecare armată își urmărea propriile interese meschine. Cei care deținеau cu adevărat mina, că erau parprini sau agriți, nu mai contau, ar fi pierdut indiferent de rezultatul luptei.

De când începuse mascarada asta, Draycos îi tot dăduse cu soldații care erau pavăza celor neajutorați.

Era curios să afle ce avea de zis acum bardul-războinic.

Știa în schimb ce-ar fi spus unchiul Virge. „Ți-am zis eu“ însuma cam tot.

– Da, înțeleg.

Trase adânc aer în piept. Observă că Draycos își încetase mișcările agitate la suprafața pielii. Probabil dragonul încremenise de indignare.

Sau poate se pregătea să intre în acțiune.

– Prea bine, rosti Bilă. Ce te miră în halul ăsta? Așa merg lucrurile în univers. Obișnuiește-te cu ideea.

Își încrucișă brațele pe piept.

– Iată oferta noastră. Douăzeci și cinci de miare peșin plus libertatea să pleci de pe bulgărele ăsta de pământ, în schimbul tuturor datelor de pe computere. Ai o oră la dispoziție.

Jack oftă. Poate că unchiul Virge avea dreptate. Poate că binele propriu era singurul care

conta în lumea asta. Dacă te lovea altruismul, era ca și cum ai fi poftit o cireadă de bivoli să-ți calce pragul.

Și în acel moment trebuia să fie cât mai egoist ca să-și scape pielea. Draycos ar fi înțeles. Cine știe, poate dragonul dorea și el chiar atunci să evadeze.

În orice caz, motivul principal al venirii lor aici era să dea de urma navelor Djinn-90. Douăzeci și cinci de mii de dolari ar fi deschis noi căi pentru cercetarea lor. Și ar fi temperat puțin din conștiința dragonului.

Trăgea nădejde.

– S-a făcut.

Se așeză la cel mai apropiat computer. Se întrebă pentru câteva clipe dacă Draycos vedea în asta o trădare a jurământului de soldat. Nu putea decât să spere că dragonul înțelegea situația. Inspiră adânc și tastă codul de acces pe care-l învățase. Nimic.

Capitolul 19

Un clopoțel sună alarma în capul lui Jack. Încercă din nou codul. Tot nimic.

Învățaseră trei coduri diferite. Îl încercă pe fiecare, tastând rar și atent ca să nu facă vreo greșeală.

Nu funcționa nici unul.

Soldații ce păzeau ușa începură să șușotească. Transpirând din greu, Jack se mută la următorul computer. Încercă toate codurile și tot nimic.

Locotenentul Bilă îl urmărise de undeva, din spate, dar acum se apropiase atât de tare încât Jack îi simțea răsuflarea în ceafă.

– Care-i baiul, Ochi-luminoși? murmură el. Dintr-odată douăzeci și cinci de mii sunt prea puțini?

– Nu știu ce se-ntâmplă. Astea sunt codurile pe care le-am învățat. Pe Carrion funcționau de minune.

– Nu zău?

Înghiți în sec și se năpusti asupra computerului. Mai bine se lăsa păgubaș.

– Lăsați-mă să mai încerc un computer, rosti el, dând să se ridice.

O mână grea îl prinse de umăr și-l așeză la loc în scaun.

– Scutește-mă, scrâșni locotenentul. Am pierdut suficient timp cu tine.

Mâna îl înșfăcă de subsuori și îl săltă.

– Panto, Crick, înapoi cu el, porunci locotenentul, dându-i un brânci puternic.

– Depozitul doi. Pe urmă mi-o aduci pe asiatică. Poate ea se va dovedi mai maleabilă.

Depozitul doi era o colibă de chirpici aflată la extremitatea îndepărtată a celeilalte clădiri în stil uman. Nu era mai mare decât magazia de pe *Essenay* și avea pământ pe jos. Peste tot se înălțau rafturi metalice stivuite cu lăzi și cutii, lăsând foarte puțin loc liber în mijloc. Panto și Crick îl așezară chiar acolo și-i prinseră mâinile cu cătușe de un raft inferior. Plecară apoi, nu înainte să stingă becul și să închidă ușa.

Jack oftă prelung, frecându-și ochii obosiți cu mâna liberă. Asemenea temniței, magazia nu avea nici o fereastră și bezna era deplină.

– Iată-ne, rosti el cu glas tare.

– Da, șopti Draycos de pe umărul său drept. Poți să te rezemi de lăzile alea?

– Da, numai o clipă.

Se ridică într-atât cât îi permitea cătușa, se răsuci și se rezemă de un șir de lăzi. În stare bidimensională, dragonii K'da aveau un șiretlic ce le permitea să vadă prin obiecte solide – deși Draycos stăruia să-i zică „peste obiecte" – în caz că pereții nu erau prea groși.

– E bine așa?

Dragonul lunecă și se puse în poziție.

– Vezi ceva folositor pe-acolo?

Draycos se deplasă din nou, făcu o pauză, apoi încă o dată. Probabil cerceta toate lăzile la care ajungea. Se strecură pentru ultima oară, apoi reveni pe umărul băiatului.

– N-am găsit nimic trebuincios. În două dintre lăzi sunt grenade, în cea de-a treia muniție. Puțin folositoare dacă vrem să evadăm pe furiș.

– Utile însă dacă o facem cu tam-tam.

– Nu dorim să facem tărăboi, Jack.

– Mie, sincer, nu-mi pasă cu ce condimentăm evadarea. Ai vreo idee?

– Posibil.

Își simți încheietura grea, lângă inelul cătușei.

– Ce-ai făcut computerelor?

– Absolut nimic. Pur și simplu nu mergeau codurile.

– Cum se poate una ca asta?

– Nu văd decât două explicații. Fie a încurcat vreun idiot computerele, fie cineva a schimbat intenționat codurile.

Draycos tăcu pentru o clipă.

– Să gândim logic. Echipa ta a folosit computerele pe tot parcursul călătoriei spre lumea asta.

– Întocmai. Și au funcționat fără probleme.

– Pe urmă au fost transportate la sediul mercenarilor din Mer'seb, unde au fost încărcate pe Linx și aduse la Kilo Șapte.

– Deci numai în Mer'seb puteau fi înlocuite. Și dacă au fost reprogramate...

Lăsă ideea în aer.

– La ce te gândești?

– Mă gândeam, rosti Jack tărăgănat, că în timpul zborului spre avanpost computerele au fost lăsate în depozit, cu restul bagajelor. Oricine ar fi putut să se furișeze acolo și să-și bage nasul prin ele.

– E greu să modifici codurile?

– Nu știu. Unchiul Virgil se ocupa de regulă de asta. Dar bănuiesc că, dacă pregătești un card de programare din timp, treaba poate fi rezolvată cât ai zice pește.

Încercă să se scarpine pe obraz, însă lanțul cătușelor se dovedi încă o dată prea scurt.

– Dacă stau bine să mă gândesc, puteau să fie modificate și la Kilo Șapte, în timp ce restul echipei era ocupată cu acomodările.

Cercetă cătușele cu vârfurile degetelor. Încuietoarea ce-i strângea partea inferioară a încheieturii părea dintre cele obișnuite. Dacă ar fi avut un șperaclu, ar fi deschis-o imediat.

Însă nu avea. Poate găsea ceva pe podea. O așchie metalică sau orice putea fi îndoit cum trebuie. Începu să cotrobăie cu mâna liberă prin praful de sub rafturi.

– Alison Kayna, rosti Draycos brusc.

Degetele băiatului își opriră căutarea.

– Ce-i cu ea?

– Se tot plimba în timpul zborului. A venit și la tine la un moment dat.

– Îmi aduc aminte, făcu Jack nedumerit. Și-o închipuise curioasă din fire, dornică să afle ce discutase cu Grisko.

Dar dacă nu era decât o mască? Dacă în realitate se furișase în depozit să umble la calculatoare? Din unghiul acela putea să observe fără probleme discuția dintre el și sergent.

– Îți amintești s-o fi văzut în scaun cât am stat de vorbă cu Grisko?

– N-am putut să privesc în direcția aia. M-am uitat doar pe geam.

Iar Jack dormise buștean. Restul colegilor din divizia Tango Cinci Zulu puteau să dea o petrecere în spate și el n-ar fi știut.

– Ce motiv avea Alison să saboteze computerele?

– Ce motiv ar avea oricine? i-o întoarse Draycos.

Jack ridică din umeri.

– M-ai încuiat.

– Nici eu nu-mi dau seama. Cu toate astea, bănuim că Alison are o pregătire militară anterioară. Chiar ea spunea că a lucrat mai demult cu o altă grupare de mercenari. Nu țin minte să fi menționat cu care.

Jack clipi.

– Vrei să spui că spionează pentru șamșiri?

– Nu neapărat. E o situație cu care nu m-am întâlnit până acum.

– Te cred. Nu sunt soldații aceia pe care-i știai tu.

– Într-adevăr.

Jack simți disprețul din glasul său.

– Nu sunt altceva decât tâlhari în uniforme.

– În uniforme și înarmați până-n dinți, spuse Jack încruntat.

– Armele nu importă. Contează că nu sunt soldați adevărați. Mă îndoiesc că gândesc precum războinicii, iar asta ne oferă un avantaj.

– Așa e.

În sinea lui, Jack nu se simțea în nici un fel avantajat, dar hotărî să nu-l contrazică pe dragon. Preț de câteva minute tăcură amândoi. Se mai auzeau doar șuieratul vântului ce stârnea volburi de pământ în afara colibei și un scârțâit curios.

– Cum sunt shontinii? întrebă Jack brusc.

– Cum adică? Vrei să știi cum arată?

– Nu, le-am văzut cadavrele pe Havenseeker. Amintirea trecerii sale prin măruntaiele navei îi dădu fiori.

– Doream să știu cum sunt ei pe dinăuntru. Personalitatea lor, cultura, chestii de-astea. Se aseamănă cu voi sau sunt mai mult ca oamenii?

Draycos își adună gândurile.

– Nu-i cunosc pe oameni atât de bine, așa că las comparațiile în seama ta. Îndeobște shontinii nu sunt ființe violente sau belicoase. Puțini războinici adevărați se nasc în rândul shontinilor, însă aceia sunt maeștri în arta lor. Cu toate astea, orice shontin luptă cu îndârjire când vine vorba să-și apere viața.

– Dar numai în ultimă instanță?

– De regulă, da. Majoritatea preferă să admire diferitele întruchipări ale artei, să creeze obiecte minunate și folositoare sau să lucreze pământul pentru a se bucura de roadele sale.

– Asemenea societăți se găsesc pe lumile mai înapoiate din Brațul Orion.

– Sunt convins că mulți oameni i-ar considera naivi și înapoiați, rosti Draycos cu răceală în glas. Alții ar vedea în tăria lor de caracter și țelurile lor nobile dovada unui popor avansat. Înainte ca Valahgua să pornească războiul împotriva noastră, eroii lor legendari erau cei care au luptat și uneori au murit pentru dreptate.

Lunecă nerăbdător pe pielea băiatului.

– Din nefericire, războinicii lor sunt acum cei mai de seamă shontini. Nădăjduiesc că-și vor recăpăta cultura și mândria odată ce vor ajunge teferi aici.

– Și bănuiesc că atunci...? Nu termină întrebarea, rușinat de ceea ce urma să zică.

Însă Draycos înțelese.

– Dorești să știi dacă mă voi întoarce la ei odată ce ne-am îndeplinit misiunea.

– Nu mă-nțelege greșit, rosti iute Jack. Poate prea iute. Unchiul Virgil îi atrăgea mereu atenția că vorbește prea repede când e agitat. Vreau să zic

că înțelegerea noastră se încheie teoretic atunci. Eu, unul, n-am nimic împotrivă.

– Nu voi pleca decât când vei dori tu acest lucru. E o promisiune.

– Mda, spuse Jack într-un târziu, simțind cum îl podidesc lacrimile. Nu e ca și cum ai fi primit o invitație aurită la balul regelui. Eu și unchiul Virge ne descurcam foarte bine înainte să apari tu și o să ne descurcăm și după ce pleci.

Înțepenit, se lăsă pe spate și tresări când se lovi cu capul de metalul rece al raftului.

– În caz că scăpăm din încurcătura asta.

Își veni în fire și îi păru rău că deschisese discuția despre viitorul dragonului. Draycos era un asociat provizoriu și nimic mai mult.

– Ce face un bard-războinic de ispravă într-o asemenea situație?

– Își face datoria, desigur. Datoria oricărui prizonier de război e să evadeze.

– O singură problemă, oftă Jack și trase demonstrativ de cătușă. Doar că, de data asta, lanțul nu zornăi, ci făcu clic...

Și cu o pocnitură surdă se desprinse de cătușă și căzu la podea.

Jack tresări și duse pe negândite mâna la zalele metalice... Sau mai degrabă la brățara petrecută în jurul încheieturii sale.

– Ce naiba...?

Dar își înghiți cuvintele numaidecât. Firește, ghearele dragonului. Aceleași gheare care nu demult inscripționaseră un cilindru metalic.

Doar că acum nu mai era o zgârietură. De data asta dragonul tăiase lanțul fără ca Jack să-și dea măcar seama.

– Alte probleme? întrebă Draycos vesel.

Jack încercă să-și vadă pieptul în întuneric. Era greu de zis, însă ar fi putut să jure că celălalt își râde de el.

– Ce dragon amuzant! mârâi el. Bine, ești deștept nevoie mare. Ce facem acum?

– După cum spuneam, datoria noastră e să evadăm.

Alunecă pe gâtul băiatului și îi desfăcu zgarda.

– Este de asemenea datoria noastră să ne ajutăm tovarășii. Trebuie să-i eliberăm și pe ei.

– Stai o clipă, îl avertiză Jack, răsuflând ușurat. Lăsă zgarda să cadă la podea și o împinse cât mai departe de el. Dacă ai de gând să ne războim cu Bilă și mercenarii lui așa, de capul nostru, te paște o discuție lungă.

– Nici pe departe. Vom avea sorți mai mari de izbândă dacă fugim de-aici și venim cu întăriri.

– Așa mai zic și eu.

Jack se ridică în capul oaselor și își scutură praful de pe mâini.

– Și cum facem asta fără să supărăm pe cineva?

– Întâi deschidem ușa. Fără zgomot, desigur.

– Mulțumesc de sfat, rosti el sec. Dibui mânerul și crăpă nițel ușa. Cel puțin când venea vorba de furișat, nobilul războinic K'da și amărâtul băiat-hoț gândeau la fel.

Afară domnea liniștea. Jack ascultă cu înfrigurare zgomotele nopții, încercând pe cât îi permitea poziția să străpungă întunericul cu privirea. Un murmur de fond plutea deasupra colibelor îndepărtate ale agriților. În jur însă totul era tăcut și, din câte-și putea da seama, nemișcat.

– Pare în regulă. Luăm o Țestoasă Înaripată?

– Preferi să mergi pe jos?

Jack dădu ochii peste cap. Rar îl văzuse pe dragon așa de bine dispus. Încântat, fără îndoială, de isprava cu cătușele.

– Nu, hai să călătorim cu stil, ce zici? Fii bun și aruncă un ochi și-n spate.

Drept răspuns simți o apăsare pe umeri, apoi gulerul jachetei strâns pe gât, iar capul dragonului se ivi pe umărul său, privind îndărăt.

– Gata.

– Bun.

Își adună toate puterile, deschise ușa și rămase o clipă în prag, cu simțurile încordate la maximum. Tot nimic. Închise ușa în urma sa și se făcu nevăzut în noapte.

Capitolul 20

Ajunse în preajma clădirii unde erau întemnițați colegii săi de divizie. Deodată, o fâșie de lumină străpunse întunericul.

Se ghemui în colț, lipindu-se cât mai puternic de zid. Lumina venea din a doua clădire, unde o ușă tocmai se deschisese. Doi soldați șamșiri ieșiră de-acolo, târând-o pe Li după ei.

Jack avea mușchii încordați la maximum. Dacă o duceau în aceeași colibă în care fusese închis și el, ar fi ieșit mare tămbălău. Însă soldații se întoarseră cu spatele la el și o luară spre alt rând de colibe.

Auzi un sâsâit slab în ureche.

– Stai liniștit, nu vin încoace, îi spuse Jack.

– Au torturat-o, murmură dragonul, reușind cu greu să-și stăpânească furia. Nu-ți dai seama?

Jack se uită cu atenție la spatele fetei, pe măsură ce aceasta se îndepărta împleticindu-se.

– Nu prea cred. Îmi amintesc că mai devreme era speriată de moarte. Bănuiesc că nu și-a revenit încă.

– Nu arată prea bine. Ești sigur?

– Ai încredere-n mine. Am mai văzut oameni speriați în halul ăsta. Uite-te și tu unde-o duc. O bagă în regim de carceră, la fel ca pe mine, ceea ce înseamnă că n-a fost torturată.

– Nu înțeleg.

Jack oftă.

– Vor ca unul dintre noi să ciripească, da? Cei lăsați la urmă trebuie să fie cât mai înspăimântați. Dacă ar fi torturat-o într-adevăr pe Li, ar fi dus-o înapoi cu ceilalți.

– De ce?

– Ca să vadă și restul ce-i așteaptă. Cu cât sunt mai înfricoșați când le vine rândul, cu-atât o să-i spună mai repede locotenentului Bilă ce-și dorește să audă.

Limba dragonului străpunse aerul câteva clipe.

– Vă izolează ca să-i sperie pe ceilalți?

– Exact. Vezi tu, când doi-trei oameni sunt luați din sânul unui grup și nu se mai întorc, restul încep să-și facă griji cu privire la soarta lor. E mult mai înfricoșător decât orice-ai putea născoci de unul singur.

Draycos tăcu.

– Asta-i de-a dreptul cruzime.

– Probabil. Însă e mai bine decât să-i baţi până le sună apa în cap. Voi n-aţi folosit până acum războiul psihologic?

– Nu cunosc expresia, dar dacă seamănă cu ce-am văzut în seara asta, cu siguranţă nu.

– Mă gândeam eu, murmură Jack. Uneori, luptătorii K'da erau prea nobili pentru binele lor.

Cei doi şamşiri ieşiră din colibă fără Li şi o luară spre clădirea lângă care se refugiase Jack. Mergeau fără îndoială să-l umfle pe următorul participant la concursul lui Bilă.

– Linişte, îl avertiză pe Draycos, ferindu-se din calea privirii lor. Pregăteşte-te.

Soldaţii se făcură nevăzuţi în spatele uşii.

Fără să iroseaască nici o clipă, o luă la goană spre Ţestoasa Înaripată cu care sosiseră. După socoteala lui avea un minut la dispoziţie ca să spargă trapa şi să intre, înainte ca soldaţii să-şi facă apariţia. Însă trapa era deschisă şi câştigă astfel douăzeci de secunde. Era deja în cabină, zgâindu-se la panoul de zbor, când mercenarii ieşiră din nou afară.

De data asta însoţiţi de Alison.

– Au luat-o pe Alison, murmură Draycos, ridicând capul de pe umărul băiatului ca să arunce o privire mai atentă.

– Am văzut, mârâi Jack, străduindu-se să-i dea de cap panoului.

Nu va zbura ca *Essenay*, dar măcar comenzile erau asemănătoare.

– Vrei să fac ceva în privința ei?

– Remarcam doar că nu e tratată ca un spion șamșir, spuse dragonul cu blândețe.

Jack își desprinse pentru o clipă ochii de la butoane. Draycos avea dreptate. Din câte-și putea da seama, era supusă aceluiași tratament ca și el sau Li.

– De-acord, poate nu e în cârdășie cu șamșirii, ci cu altă grupare. O fi schimbat codurile de pe computere ca numai ea să poată scoate in-formația din ele.

– De ce?

– De unde vrei să știu? Poate a fost plătită să intre sub pielea șamșirilor sau să le facă vânt hangerilor de pe Sunright.

Alison și mercenarii intrară în clădire.

– Și în momentul de față nici că-mi pasă, adăugă el, apăsând comenzile pentru decolare. Nu-mi doresc decât să scap de-aici.

Draycos se balansă pe umerii băiatului pentru a arunca și el o privire asupra panoului de zbor.

– Nu ai nevoie de-un cod pentru a porni motoarele?

– În mod normal da. Însă pilotul a fost neatent și a lăsat nava în modul „așteptare“. Contam pe asta.

Draycos își înclină capul.

– Foarte neatent.

– Așa e. După cum spuneai, indivizii ăștia nu-s soldați de profesie.

Dădu drumul propulsoarelor verticale și Țestoasa își luă încet zborul.

– Ține-mi ghearele. Acum vom vedea dacă cineva ne dorește foarte mult la sol.

Însă nimeni nu le aținu calea și aeronava se pierdu în noapte. Ba, mai mult, nimeni nu dădu alarma și nici măcar nu părură să observe. Jack ținu aparatul aproape de sol, încercând să lase în urmă orașul Dahtill cât mai repede, mirat încă de ușurința cu care scăpaseră.

– Se pare că nu au o procedură militară bine definită, rosti Draycos. Poate că agrițiii n-au fost de acord ca orașul lor să fie transformat într-o cazarmă șamșiră.

– Da, sau și mai simplu. Dacă aici se află mina pe care toată lumea vrea să pună mâna, nimeni nu vrea să se încaiere în preajma ei.

– Posibil. Capul dragonului se înălță și îi făcu semn cu botul în partea stângă. Să fie aceea mina?

Jack privi într-acolo. La vreo doi kilometri depărtare se înălțau umbrele a trei clădiri. Cea din mijloc era mult mai înaltă decât celelalte și servea probabil la înmagazinarea utilajelor pentru forajul de adâncime. Cele două clădiri mai mici ofereau spațiu pentru depozitarea proviziilor și a restului utilajelor. Cu excepția celor câteva lumini de avertizare, clădirile erau cufundate în beznă. Aparent agriții nu lucrau în schimburi de noapte.

– Tot ce-i posibil. Îmi amintesc că trebuie să forezi la mari adâncimi ca să dai de daublită.

– Asta înseamnă mulți bani investiți.

– Bani și timp, fu de acord băiatul.

– Probabil agriții lucrează la mina aia de ani de zile. De generații întregi chiar.

– Ca să vină alții să le fure munca, rosti Draycos scârbit. Să-nțeleg că acele clădiri sunt construite deasupra unor puțuri verticale?

– Doar cea din mijloc. Am văzut asemenea mine adânci în poze.

– Delicată operațiune. Un accident sau prăbușirea clădirii ar fi în stare să năruiască puțul cu ușurință. Înțeleg acum de ce nu-și doresc o luptă prin împrejurimi.

Își întoarse capul.

– Ai luat-o greșit, Mer'sebul e la sud-vest de Dahtill.

– Știu. Însă nu ne-ndreptăm spre Mer'seb, ci spre Kilo Șapte.

Dragonul își iți gâtul suficient cât să-l privească în ochi pe Jack.

– Crezi că e o decizie înțeleaptă?

– După umila mea părere, am aruncat înțelepciunea la gunoi din momentul în care ne-am înhămat la treaba asta. Însă cred că e o decizie bună.

– Lămurește-mă.

Și să vadă dragonul că acționa ca un veritabil războinic K'da? De ce nu?

– Întâi de toate, șamșirii n-au șterpelit decât computerele diviziei mele. Înseamnă că restul echipamentului e încă acolo. Computerele și instalațiile de comunicare. Alison sau cine naiba o fi fost nu le putea sabota pe toate.

– Deci codurile funcționează încă.

– Întocmai. Întâi sunăm la Mer'seb și le cerem să trimită o echipă de salvare. Pe urmă intrăm în baza de date și scotocim după navele alea Djinn, că de aia am venit aici, nu?

– Așa, direct? Planul era să folosești instrumentele de pe *Essenay*, evitând astfel să fi descoperit.

– Era. Însă *Essenay* e în sud, la kilometri buni depărtare de noi.

– Nu poți s-o chemi prin transmițător?

Jack clătină din cap.

– Dacă unchiul Virge ne așteaptă încă la Șase Noiembrie, e cu mult în afara razei transmițătorului.

– Te-ai gândit la cel din aeronavă? Are bătaie mai lungă decât al tău. Nu poți să-l reglezi la frecvența potrivită?

– Ba pot, dar conversația n-ar mai fi codată, oricine ar putea trage cu urechea la ea.

– De ce nu folosim altă metodă de încifrare?

– Nu mă pricep. Oricum nu contează. Aveam de gând să intru pe nesimțite în baza lor de date ca pe urmă să mă pot furișa. Dar după atacul ăsta șamșir, s-a zis cu furișatul. Mai bine intru cu buldozerul în rețeaua lor, scot ce-mi trebuie și o iau la sănătoasa.

– Nu uita că *Essenay* e în continuare la Șase Noiembrie.

– Da, însă avem Țestoasa acum, îi aminti Jack, lovind prietenește marginea bordului. Dacă ne mișcăm repede, vom ajunge la unchiul Virge înainte să se spargă buboiul.

Draycos cugetă la cele auzite.

– Vei reuși să localizezi avanpostul Kilo?

– Floare la ureche de elefant.

Îi arătă un ecran de pe panou.

– Deșteptu' ăla nu numai că a dat-o în bară cu motoarele, dar a uitat să șteargă înregistrarea ultimei călătorii.

– Înțeleg. Ce convenabil.

– Și neglijent. Dar ăștia nu-s soldați adevărați.

Zborul de la Kilo Șapte la Dahtill durase un sfert de ceas. Trecuseră deja zece minute din zborul de întoarcere când difuzorul pârâi, tocmai când Jack se pregătea să mai reducă puțin altitudinea.

– Era și timpul. Draycos, te pricepi să imiți voci?

– Mi-e teamă că nu.

– Nici eu, rosti Jack, cu degetul deasupra transmițătorului. Să-ncercăm totuși să câștigăm ceva timp.

Dădu drumul microfonului.

– Da, ce vrei? întrebă el, încercând să-l imite cât mai bine pe locotenentul Bilă.

Însă spre surprinderea lui nu era vreun gogoman de șamșir ce dorea să știe cine le împrumutase aeronava.

– Identifică-te, Țestoasă Înaripată 505, ceru o voce prea bine cunoscută.

Urechile dragonului înțepeniră.

– E sergentul Grisko, șopti el.

Jack încuviință, simțind că i se luase o piatră de pe inimă. Băieții buni sosiseră la țanc. Mă rog, băieții care nu urmau să-l ciuruiască. În filmul ăsta nu existau băieți buni.

– Soldat Montana, raportez, rosti el revenind la glasul său obișnuit. Din divizia Tango Cinci Zulu. Colegii mei au fost luați prizonieri de către șamșiri. Eu tocmai ce-am reușit să evadez.

– Nu zău. Felicitări.

– Mulțumesc, domnule. Dar trebuie să-i eliberăm și pe ceilalți.

– Firește. Vino și încropim noi un plan. Te descurci cu nava?

– Destul de bine, domnule.

– Ești bine ancorat de scaun?

– Da, domnule, răspunse Jack nedumerit. Curioasă întrebare. De fapt, simțise de la început ceva în neregulă în glasul lui.

– Cobor unde a aterizat Linxul mai devreme?

– Da, sigur. N-o scăpa de sub control și hai.

Difuzorul pârâi și se închise. Jack închise și el microfonul.

– În regulă, suntem gata de aterizare.

– Nu prea cred, rosti Draycos pe un ton la fel de ciudat. Există la bord echipamente pentru ieșire de urgență?

– Ce naiba... se încruntă Jack.

– Nu comenta, i-o reteză Draycos, țâșnind de sub gulerul său. Dragonul devenise dintr-odată surescitat.

– Trebuie să părăsim aeronava numaidecât. Există echipamente de salvare?

– Verific acum.

Neliniștea din glasul dragonului îi stăvili toate întrebările.

– Te ocupi tu de comenzi?

– Da.

Draycos îi făcu loc să iasă din scaunul pilotului.

– Du-te. Repede.

Lângă ieșire se afla un dulap metalic pentru echipament. O luă într-acolo, dar se răzgândi pe drum și îngenunche lângă primul rând de scaune.

Bănuiala se dovedi a fi întemeiată. Sub fiecare scaun era prinsă câte-o raniță de înălțime, împachetată într-o pungă cu dungi portocalii.

– Am găsit, rosti el, înșfăcând una.

– De unde putem sări cu ea?

Jack îl văzu pe dragon gârbovit deasupra comenzilor.

– De la ce înălțime vrei. Astea nu-s parașute sau deltaplane.

– Atunci pregătește-te și așteaptă-mă lângă ieșire.

– Bine, spuse Jack, rupând punga în timp ce se îndrepta spre coada navei. Rania era asemenea celor cu care el și unchiul Virgil se furișaseră odată pe acoperișul unei clădiri înalte, însă avea aspectul mohorât caracteristic echipamentelor militare. Reuși s-o pună în spate înainte să ajungă la ieșire.

– Sunt gata, strigă el.

– Pregătește-te să deschizi trapa. Vin și eu și sărim.

Jack inspiră adânc și verifică pentru ultima oară dacă legăturile erau bine strânse. Era nedumerit și înspăimântat deopotrivă de reacția dragonului. Însă orice îngrijorare de-a lui Draycos era un semnal de alarmă și pentru Jack.

Ochii îi căzură pe dulapul metalic de lângă ieșire și, fără să gândească, îl deschise.

Se așteptase să găsească rănițe de înălțime acolo, însă dulapul era doldora cu arme, lucru firesc având în vedere proprietarii aeronavei. În partea de sus erau depozitate mitraliere mai mici, în genul celor purtate de Bilă și tovarășii săi. La mijloc se găseau cutii pline cu muniție. Pe ultimul raft erau așezate șase baghete electrice.

Jack rămase pe gânduri. Fu ispitit să ia o armă grea, însă doar pentru o clipă. Mitralierele erau arme de distanță medie, ceea ce era bine. Erau

totodată mortale și foarte zgomotoase, ceea ce nu putea fi decât rău. Pe de altă parte, baghetele erau tăcute și puteau să dea gata pe oricine cu un șoc electric, fără însă a-i lua viața.

Firește, trebuia întâi să reușești să-l atingi. Dar nu le poți avea pe toate. Înhăță o baghetă electrică, verifică să fie încărcată iar piedica să nu fie trasă, apoi o prinse la curea.

– Pregătește-te!

– Sunt gata, răspunse Jack cu o mână pe coarda rănitei și cu cealaltă pe comanda de deschidere a trapei.

Cât ai bate din palme, Draycos se răsuci și se aruncă din scaun precum un tăvălug auriu, atenizând pe primul rând de scaune, iar de-acolo spre trapă.

Jack fu pe fază. Apăsă butonul și vântul năvăli în încăpere, gata să-i smulgă părul și hainele. Răzbind prin vijelie, își întinse mâna spre Draycos.

Degetele sale întâlniră ghearele dragonului, care se topi sub mâneca sa. Trase imediat de coardă și, înaintând cu spatele, se lăsă pradă nopții și curenților sălbatici de aer. Fu purtat ca o păpușă neajutorată, întors pe-o parte și pe alta, izbit puternic din față, de parcă ar fi fost aruncat într-un râu gazos năvalnic.

Dar micuțele propulsoare ale raniței se puseră în mișcare. Îl aduseră în poziție normală, încetinindu-i căderea precum și înaintarea. Vântul se potoli, câteva ramuri îi agățară ușor mânecile, și în cele din urmă aterizâ mai mult sau mai puțin blând pe covorul de frunze uscate.

Răsuflă ușurat, încercând să-și recapete echilibrul, apoi făcu privirea roată. Era într-un luminiș aflat la înălțime, ceea ce îi oferea o panoramă a împrejurimilor.

În depărtări, aeronava luneca neabătută prin noapte, fără nici un semn de probleme tehnice.

Clătină din cap cu gândul la kilometrii pe care trebuia acum să-i străbată pe jos.

– Bănuiesc că nu știi unde ne aflăm.

Înainte ca Draycos să poată răspunde, o lumină scânteie la orizont. O dâră întunecată săgetă din acoperișul pădurii și izbi cu o explozie strălucitoare Țestoasa Înaripată.

Capitolul 21

Jack icni de parcă primise un bocanc în stomac.

– Ce naiba...?

Rămase cu ochii pironiți la bulgărele de foc ce mistuia în continuare pântecele navei. Era imposibil. Mintea lui refuza să creadă ce-i spuneau ochii, dar chiar în acel moment un al doilea proiectil lovi transportorul în lateral.

– Atacul era îndreptat împotriva noastră, rosti Draycos cu glas scăzut, dar sumbru. Își scoase capul la iveală. Văd că vehiculele voastre militare sunt dotate cu blindaj ventral.

Cuvintele se loviră de țeasta lui Jack ca niște viespi ce se chinuiau să treacă printr-un geam.

– Ce tot îndrugi acolo?

– Blindajul ventral protejează partea inferioară a unei nave. Asigură protecția trupelor transportate.

Jack își smulse ochii de la Țestoasa în flăcări, tremurând, însă fără să se piardă cu firea, și se uită la dragon.

– Te-ai țicnit? Cineva tocmai a încercat să ne facă felul și pe tine te preocupă dotările militare?

– Liniștește-te Jack. Țâșni de sub gulerul său și aterizează în fața lui. Nu cred că intenția lor era să te omoare, ci să avarieze nava și să te ia prizonier.

Un huruit puternic răscoli pădurea, asemenea unor linguri trecute prin tocătorul de carne. Țestoasa Înaripată își dăduse obștescul sfârșit și se făcuse nevăzută printre copaci.

Reuși să vadă totuși unde aterizase, mulțumită strălucirii roșiatice împrăștiate de flăcările ce devorau acum combustibilul.

– Nu pot să cred. Și-au avariat un transportor doar ca să mă prindă pe mine? E nebunie curată. Doar știu că nu pot să sparg computerele.

Draycos își răsuci gâtul.

– Ai înțeles greșit, Jack, rosti el pe același ton sumbru. Asta nu-i mâna șamșirilor.

Jack se încruntă.

– Cred că glumești.

– Ba dimpotrivă. Hangerii au doborât transportorul.

– Dar n-are nici o noimă ce spui tu. Știau deja că urmează să aterizez. De ce-ar fi tras în mine?

– Nu știu. Adu-ți însă aminte că Grisko a dorit să știe dacă ești bine ancorat de scaun. Și ți-a spus să nu te abați de la cursul de zbor.

– Era doar un fel de-a spune, bombăni Jack. Dar în sinea lui știa că nu are dreptate. Petrecuse două săptămâni alături de Grisko și nu văzuse să-l preocupe soarta tinerilor mercenari. Unde mai pui și tonul ciudat al vocii înainte să închidă...

El și unchiul Virgil fuseseră trădați de nenumărate ori în ultimii ani. Știa pe propria piele ce înseamnă să fii înjunghiat pe la spate.

– Din ce pricină? Ce i-am făcut eu lui?

– Asta trebuie să aflăm.

Stătea de ceva vreme cu ochii pierduți la stele, încercând parcă să afle constelații pe o boltă de nerecunoscut. Își întoarse acum privirile spre Jack și flutură coada înaintea lui.

– Văzduhul n-are ochi. Prinde.

– Stai numai o clipă, protestă Jack, deși mâna lui se încleștă pe vârful cozii dragonului. Unde mergem?

– Transportorul e într-acolo, îi arătă el ridicând o labă. Iar avanpostul Kilo Șapte e într-acolo, continuă el, făcând semn undeva mai la dreapta. Între ele se află postul de veghe în care ai stat mai devreme. Am de gând să le întind o capcană.

– Stai numai puțin, rosti Jack prudent.

Era o gravă neînțelegere la mijloc. Ultimul lucru pe care-l dorea era să vadă un dragon întărâtat vărsându-și focul pe oamenii ăia.

– N-au omorât pe nimeni, corect? De ce să le faci de petrecanie?

Draycos își întoarse capul.

– M-ai înțeles greșit, Jack. Nu caut răzbunare, ci informații.

– Și cum te aștepți să faci rost de ele?

– Vom vedea noi. Hai să mergem

Mai devreme în noaptea aceea – să fi fost aceeași noapte? – Jack părăsise postul de veghe și fugise spre tabără. Ar fi putut atunci să jure că nu ar fi reușit în veci să traverseze mai iute o pădure întunecată fără să-și rupă un picior sau să fie doborât de-o creangă.

Se înșela amarnic.

Fugiră prin pădure. Nu la trap, nu la galop, ci mâncând pământul. Draycos era grăbit și nu des ți-era dat să vezi un războinic K'da pe fugă. Uimitor era și faptul că Jack alergase fără să-și scrânteasscă o gleznă măcar.

Pe asta n-o pricepu nici chip. Nu-i vorbă, o fi avut dragonul ochi mai buni ca oamenii, ceea ce însemna și vedere pe timp de noapte printre

altele. O fi avut și experiență în deplasarea pe diferite tipuri de teren, ceea ce îl ajutase într-adevăr să scape teafăr. Însă cum reușise să-l călăuzească pe Jack, ferindu-l în același timp de șanțuri și rădăcini, avea să rămână un mister.

În primele zece minute Jack alergă cât îl ținură picioarele în urma dragonului care se oprea la fiecare două sute de metri străbătuți să-și tragă puțin sufletul. Cel puțin așa crezu băiatul până când realiză că Draycos nu făcea popasuri, ci asculta atent în căutarea dușmanilor.

La cea de-a noua oprire, zgomotele începură să răzbată până la ei. Sau cel puțin până la urechile dragonului. Încetară să mai alerge și o luară la pas.

Nu vorbeau. Ar fi fost de prisos. Nu avea Jack pregătirea militară a dragonului, însă știa foarte bine ce înseamnă să te furișezi prin teritoriu inamic.

Mergeau deja de zece minute și Jack aproape că-și venise în fire după goana aceea nebună, când Draycos se opri brusc. Băiatul încremeni lângă el, ciulind urechile.

Nimic. Dintr-odată, de undeva din față auzi o voce scăzută, alte două glasuri care încuviințau, apoi foșnet de frunze care se pierdu încet în depărtare.

– Ai grijă, îi șopti lui Draycos. Poate au lăsat un paznic în urmă.

Limba dragonului țâșni printre dinți și mușină aerul.

– Nu, au plecat toți trei, însă mai sunt și alții în spatele lor.

Jack înghiți în sec. Minunat.

– Ce facem acum?

– Avem nevoie de informații. Prin urmare va trebui să întindem o capcană. Pomeneai adineauri de detectoare de surse electrice?

Într-un târziu își aminti și Jack de bagheta lui electrică.

– Oh, mii de draci, bolborosi, smulgând-o de la curea ca pe-un șarpe ce i se cățăra pe picior.

– Liniștește-te. Te-am lăsat să o iei cu tine pentru că s-ar putea să ne fie de folos.

O luară pieziș printre copaci, Jack cu bagheta într-o mână și coada lui Draycos în cealaltă.

Dragonul îl călăuzi pe un făgaș șerpuit, oprindu-se în cele din urmă lângă un arbore mărunt alcătuit din mai multe tulpini subțiri ce țâșneau dintr-o încâlceală de rădăcini.

– Poți să lași arma jos.

Jack se supuse. Privirea îi căzu pe un obiect mic, înțepenit între două tulpini. Avea forma unui con îndoit din plastic, cu un ochi turtit de

sticlă orientat într-o parte. O tijă subțire de metal lega dispozitivul de una dintre tulpini, iar din capătul țuguiat al conului ieșeau două cabluri.

Și brusc avu revelația.

– E unul dintre ochii Argus!

– Da, nu-ți face griji, ne-am furișat prin spatele său. Tăie cablul senzorului cu gheara, aproape de locul unde făcea legătura cu ochiul conic.

– Acum poți să fii sigur că n-o să mai vadă nimic.

– Da, dar... Jack își înăbuși protestul. Dacă cineva se uita la monitor când Draycos tăiase cablul, era ca și cum și-ar fi trâmbițat sosirea.

– Bine. Și-acum?

Fălcile dragonului se descleștară nițel.

– Acum îți găsim un copac.

– Un copac? clipi Jack.

– Da, în care ei nu-și vor închipui că te-ai fi putut cățăra, rosti Draycos cercetând împrejurimile, și pe care prin urmare nu-l vor lua la ochi. Aha. Uite-acolo. Hai.

Se îndreptară spre un arbore cu tulpina netedă, a cărui coroană era suspendată la peste cincisprezece metri deasupra lor. Ca o păpădie gigantică, își spuse Jack.

– Ține-te bine, îi porunci dragonul, urcând puțin pe trunchi și fluturându-și din nou coada în fața băiatului.

Jack înghiți în sec și-și încleștă degetele pe coadă. Fără să pară stingherit de povara sa, dragonul începu cățărarea. Îi fu suficient un minut ca să atingă coroana de ramuri.

– E un refugiu bun, hotărî Draycos, dând la o parte o creangă înfrunzită.

Jack fu de-acord. Trunchiul oferea mai multe învelișuri de ramuri aflate la câte un metru distanță, asemenea unui hamac de nuiele ancorat sub frunzele umbrarului. Un ascunziș comod în comparație cu altele de care se folosise în ultimii ani.

Asta dacă nu ți-era teamă de înălțime.

– Tu unde te duci?

Draycos cobora deja.

– Ți-am spus, voi întinde o capcană. Stai aici până mă-ntorc.

– Bine. Cum spui tu.

Capitolul 22

Jack se străduise mult și se descurcase de minune, luând în considerare vârsta sa fragedă și lipsa de experiență. Aceste lucruri nu puteau decât să-i întărească dragonului crezul că nu exista în întregul Braț Orion un partener mai straşnic ca Jack.

Însă, cu toate eforturile sale, băiatul nu era încă un războinic. Adevărul era că în acel moment i-ar fi îngreunat misiunea și și-ar fi pus viața în primejdie. Două temeiuri care-l determinaseră să-l țină deoparte pentru moment.

Acum, își spuse el sumbru în timp ce cobora tulpina, vor vedea dușmanii săi de ce-i în stare un bard-războinic al neamului K'da.

Sau mai degrabă nu vor vedea. Dacă avea să-și facă bine treaba, nu vor vedea nimic.

Prima patrulă era departe acum, pe povârnișul ce ducea spre epava Țestoasei. Însă alte două

grupuri se furișau prin pădure, în apropierea sa. Gustă aerul și hotărî că toți erau oameni.

Nu înțelegea de ce Tăișul Hangerului recruta aproape numai oameni. Însă ciudățenia asta îi înlesnea munca. După aproape două luni petrecute cu Jack, aptitudinile fizice ale omului nu mai erau o necunoscută pentru el și putea ușor să-și construiască strategia în jurul lor.

Se întoarse la arborele cu ochiul Argus. Senzorul era zdravăn înțepenit în scoarța copacului, dar reuși să-l scoată afară cu ajutorul ghearelor. Prinse ochiul de plastic și bagheta lăsată de Jack sub braț și porni înspre avanpostul Kilo Șapte, târând după el perechea de cabluri ale senzorului.

De trei ori întâlni patrule în calea sa și fu nevoit să se ascundă. Se încolăcea și stătea neclintit la adăpostul tufelor, apoi urmărea cu atenție fiecare echipă în timp ce trecea pe lângă el, știind că printre soldații obișnuiți se afla și ofițerul pe care îl căuta.

Doar soldați până acum. Comandantul rămăsese probabil în spate, așteptând ca iscoadele sale să distrugă orice pericol înainte să-și facă el apariția.

Nu era de mirare că nici un soldat nu-l băgase de seamă până acum, în pofida senzorilor și a

aparatelor pe care le aveau la dispoziție. Hotărâți să găsească un om, treceau cu vederea o făptură ciudată și nemișcată.

Chiar și cu cele trei opriri, îi fură suficiente câteva minute ca să ajungă la cușca de veghe ocupată de Jack mai devreme. Locul era pustiu, așa că-și îngădui câteva clipe să cerceteze împrejurimile după ascunziș, schițând în gând ultimele detalii ale planului. Adulmecă pentru ultima oară aerul, apoi se puse pe treabă.

Primul pas era să monteze ochiul Argus astfel încât să fie parțial vizibil din cușcă. Găsi un loc bun cam la cincisprezece metri înspre miazăzi, ascuns pe jumătate de ramurile unei tufe. Fixă tija de metal în pământ, lăsând suficient loc de rotire senzorului. Lăsă bagheta electrică în chip de momeală și trase cablul înapoi la cușcă.

Dar nu în linie dreaptă. La șapte metri de copacul cu monitoare se afla un arbore asemănător cu cel în care îl suise pe Jack. Așeză la rădăcina sa capătul perechii de cabluri, apoi se duse la cușcă și tăie celălalt capăt. Erau destul de slab legate între ele, cu conectori de plastic. Cu acest capăt încleștat între dinți se cățără în copacul-păpădie.

Adineauri tăiase cablul senzorului aproape de unde intra în ochi. Acum îl trase în întregime

prin conectori, atent să nu-l agațe de vreo creangă, separându-l complet de cablul de comandă. Îl înfășură cu grijă, strângând astfel o rolă de vreo șaptezeci și cinci de metri.

Celălalt capăt al cablului de comandă era încă atașat la senzor. Se încredință iute că poate mânui legătura mecanică, după care înfășură cablul în jurul unei ramuri. Își petrecu rola pe după umăr și sări pe copacul de care era prins monitorul Argus. Înconjură o dată trunchiul, apoi sări la următorul copac.

Acest arbore îi atrăsese mai devreme atenția, când plecase în recunoaștere. Avea două tipuri diferite de ramuri. Ambele erau viguroase, însă unele erau țepene, pe când celelalte erau mai flexibile. Legă un capăt de o cracă mai elastică și aruncă rola pe copacul cu monitorul.

Sări și el în urma rolei, pironindu-și unghiile în scoarța tulpinii, apoi trase de cablu, îndoind ramura legată înspre el.

Cu cât trăgea mai mult de ea, cu atât opunea și creanga mai multă rezistență, așa că fu nevoit să tragă din toate puterile și într-un final izbuti s-o așeze în poziția potrivită.

Legă mijlocul cablului de o ramură mai groasă a copacului Argus, făcu un nod ușor de desfăcut, apoi sări cu ce mai rămăsese din colac

pe arborele-păpădie. Ajunse până la al treilea înveliș de ramuri, alese una mai solidă ce se bifurca în mod fericit și petrecu celălalt capăt al cablului în jurul ei. Luă rola în spinare și sări îndărăt la copacul Argus.

Zgomotul pașilor îi ajunse la urechi. Mai mulți soldați se apropiau dinspre avanpost. Cu toții pășeau grijuliu, asemenea iscoadelor pe lângă care se furișase mai devreme, cu excepția unuia care călca ferm, cum numai unui ofițer de rang superior îi șade bine.

Comandantul hotărâse în cele din urmă să le dea o mână de ajutor soldaților săi. Din nefericire pentru el, capcana era ca și pregătită.

Dragonul coborî cu ultimii metri de cablu, atent ca de-obicei. La ultimul rând de ramuri – care la specia asta ajungea la nici trei metri de sol – trase zdravăn de cablu și făcu un al doilea nod slab în jurul unei crengi.

Mai avea acum vreo patru metri de cablu. La capătul său făcu un nod de spânzurătoare pe care-l ascunse între două ramuri, după care se cățără la primul nod făcut, cel care ținea creanga elastică. Îl desfăcu, iar cablul se încordă numaidecât cu un zbârnâit scurt.

Pentru câteva clipe, Draycos urmări cablul cu privirile, încredințându-se că-și făurise temeinic

capcana. De la creanga îndoită pe lângă copacul Argus până la arborele-păpădie, încolăcit pe al treilea rând de ramuri, înapoi la copacul Argus, un nod superficial pe cele mai joase crengi, iar restul strâns într-un nod de spânzurătoare.

Perfect.

Sări încă o dată la arborele-păpădie, înhăță cablul de comandă și se-ntoarse pentru ultima oară la copacul Argus. Acolo se ghemui la adăpostul frunzișului.

Totul era pregătit. O singură necunoscută mai intra în ecuație, și anume modul în care vor reacționa comandantul și soldații săi.

Pe asta nu era chip s-o cunoască. Nici s-o ghicească măcar. Se învățase cu reflexele umane, cu vederea lor, ba chiar și cu auzul, forța sau rezistența.

Însă era străin în continuare de gândirea lor. Gândirea, comportamentul, reacțiile lor primare.

Dacă se înșela în privința lor, toată truda lui ar fi fost de prisos.

Însă odată ce-ai ajuns așa departe, trebuie să mergi până la capăt. Mai mult, Jack își cunoștea propria specie și chiar el fusese de acord că oamenii ăștia erau niște amatori.

Trăgând cu coada ochiului, îi zări pe mercenari venind în direcția lui. Erau cinci. Patru iscoade și cel cu pasul hotărât.

Cu toții purtau căști cu vizor pentru vedere de noapte, astfel încât, deși nu-i zărea chipul, putea să-și dea seama după conformația lui că nu era sergentul Grisko.

Ce păcat. După figura cu transportorul i-ar fi plăcut să se ocupe în mod personal de el. Grupul era foarte aproape de cușcă acum. Cu mișcări delicate, Draycos își înfipse gheara printre firele metalice ale cablului de comandă și trase cu grijă.

Nici o reacție din partea hangerilor. Draycos trase din nou, îngăduindu-și o privire la senzorul pe jumătate ascuns. Și, într-adevăr, senzorul se mișca.

Iarăși nici o reacție. Dragonul încercă pentru a treia oară. Îi trecură prin minte tot soiul de cuvinte neortodoxe despre priceperea adversarilor săi. El vedea lucirea palidă a senzorului. De ce n-o zăreau și ei?

Tocmai voia să se lase păgubaș, când unul dintre soldați o descoperi. Mâna îi țâșni în sus și le făcu celorlalți semne grăbite cu degetele – codurile pe care Grisko nu se obosise să le explice și recruților.

Cei patru soldați se comportară ca niște adevărați profesioniști. Se despărțiră fără ezitare în două echipe și se îndreptară spre tufa cu pricina, pregătiți să-l ia prin învăluire pe cel ce se ascundea acolo.

Al cincilea om nu se alătură echipei, ci caută un loc ferit în cușca de veghe, trăgând neliniștit cu ochiul de după copacul Argus.

Draycos zâmbi disprețuitor. Jack avusese dreptate. Un adevărat comandant de oști ar fi înfruntat pericolul împreună cu oamenii săi, ca să fie capabil să dea ordine înțelepte de cum se ivea o situație neplăcută.

Acest comandant se ferea de primejdie. Își trimitea fără șovăire inferiorii în gura lupului, iar el... fereascâ sfântul să-și rupă o unghie.

Cu ochiul războinicului, Draycos îl considera pe acest om vrednic de milă. Cu ochiul adversarului însă vedea în el un prilej de bucurie.

În încercarea sa de a se adăposti, ofițerul se ascunsese chiar după copacul în care era cocoțat Draycos.

Tocmai acolo unde și-l dorea dragonul. Cablul de comandă își împlinise menirea. Îl lăsă deoparte și apucă zdravăn de nodul-spânzurătoare. Alături de el se afla nodul superficial ce ținea toată încrengătura de cablu laolaltă. Draycos își strecură cu grijă coada prin ochiul nodului.

Soldații erau aproape de senzor. Dragonul aștepta. Brusc, unul dintre ei pufni.

– Joacă de copil, murmură el. E unul dintre senzorii noștri, domnule. Nici urmă de om.

– Dar se mișca, zise un altul.

– Știu, am văzut și eu, rosti primul, ridicând arma în timp ce se uita primprejur. Am găsit și bagheta electrică pe care a văzut-o Barkin pe ecran. După cum spuneam, cuiva îi arde de joacă.

– Urmărește cablul, porunci comandantul cu un șuierat răgușit. Găsește-l.

– Da, să trăiți.

Soldatul care vorbise se îndreptă spre ochiul Argus, restul se răspândiră printre copaci.

Comandantul șovăi câteva clipe, apoi își părăsi cu grijă adăpostul. Fie îl trăsnise curajul, fie dorea să fie mai aproape de armele protectoare ale soldaților săi. Ocoli încet copacul și porni înspre ei.

În clipa în care trecu pe sub Draycos, războinicul K'da atacă.

Se desprinse de tulpină cu labele dinapoi și se năpusti în cădere până la nivelul căpățânii comandantului. Tăie cu gheara curelușa ce-i ținea casca-n loc și i-o zbură de pe cap.

Mâinile comandantului se repeziră din reflex după cască, moment în care Draycos azvârli cablul în jurul său și strânse cu putere în zona coastelor. Cu cealaltă labă îl izbi zdravăn în ceafă. Experiența îl învățase că dacă loveai un om acolo îl făceai cnocaut fără să-i cauzezi răni grave.

Și tocmai când comandantul urma să se prăbușească la pământ, Draycos smuci nodul superficial cu coada și se aruncă la pământ, curmând năprasnic liniștea nopții.

Tensiunea din cablu fu brusc descătușată, azvârlind ramura flexibilă în poziția ei firească. Lovi toate crengile aflate în cale, trimițând o ploaie de frunze la pământ.

Comandantul ce atârna fără cunoștință de capătul opus al cablului țâșni întâi sus, apoi la stânga, făcându-se nevăzut în frunzișul arborelui-păpădie.

Fiind întorși cu spatele, soldații nu văzură nimic. Însă auziră destul de bine. Ca la un semn, se răsuciră și zăriră ultimele frunze ce cădeau din arborele cu ramuri elastice.

– Domnule, strigă unul dintre ei.

– A dispărut, lătră un altul.

– Aici, spuse primul soldat, făcând semn cu pușca spre copacul elastic. Barkin, Schmidt, verificați. Atenție la alte curse. Tomaski, fii cu ochii-n patru, ar putea fi o diversiune.

Cei doi soldați alergară spre copac, cercetând pe rând bolta de crengi și covorul de frunze pe care călcau. Ceilalți doi se lăsară la pământ, spate-n spate, pregătiți să tragă în orice mișcă.

Ieșind de-a bușilea din cușcă, Draycos se strecură la adăpostul tufărișului până la arborele

păpădie, făcând un ocol însemnat. Soldații își cunoșteau bine meseria. Intuiseră numaidecât genul de capcană în care căzuse comandantul lor.

Atâta doar că îl căutau în alt copac.

Când Draycos ajunse la arborele-păpădie, cei doi soldați tocmai intraseră sub ultimele foșnete ale ploii de frunze. Se cățără pe partea nevăzută a trunchiului, știind că dacă unul dintre mercenari s-ar fi întors înspre el, l-ar fi zărit cu siguranță. Însă momentan erau preocupați de altceva și, așa cum anticipase, nici unul nu-și întoarse privirile în direcția sa.

Intră în sălașul frunzelor, lăsându-i pe restul să se holbeze nedumeriți la cer.

Comandantul atârna ca o marionetă, ferit vederii în desișul coroanei, legănându-se ușor odată cu ramura elastică din celălalt copac. Draycos îi așternu trupul pe un pat solid de crengi, apoi tăie cablul.

Urcă apoi mai sus, strângând cu grijă cablul. Era puțin probabil ca soldații să se cațere în copacul elastic în căutarea ofițerului lor. Însă paza bună trece primejdia rea, iar cablul trebuia să rămână ascuns, așa că aruncă întregul colac în copacul Argus.

– Nu-i aici.

– Imposibil. Verifică încă o dată, rosti primul soldat.

– Am verificat deja de două ori, și normal, și cu infraroșii. Nu-i în copac.

Soldatul înjură.

– E într-adevăr o diversiune. Împrăștierea. Hai să-l găsim.

– Ar fi bine să raportăm la comandament.

– Nu zău, rosti primul ironic. Alo, baza, aici Hernandez. Avem o problemă.

Pe jumătate atent la conversația lor, Draycos coborî înapoi la comandant. Descoperi că purta două transmițătoare ce puteau fi depistabile chiar și închise.

Nimic mai simplu. Picioarele unui K'da erau prea scurte pentru a arunca un obiect așa mărunt la mare depărtare, însă exista și altă cale. Verifică dacă transmițătoarele erau într-adevăr închise, apoi le înfășură în vârful cozii. O arcuire scurtă și aparatele se pierdură în văzduh.

Cu cablul rămas îi legă mâinile și gleznele. Într-unul dintre buzunare găsi o banderolă, iar în altul o batistă. Batista i-o vârî în gură în chip de căluș, iar cu banderola îi legă gluga peste ochi.

Acum trebuia doar să aștepte până ce soldații vor scotoci în altă parte a pădurii. Se târî sub creanga pe care stătea comandantul, ferindu-l

privirilor celor de jos. Mercenarii ar fi putut oricând să arunce un ochi în copacul lui, însă grație formei sale neumane îl putea camufla foarte bine pe ofițer.

Mai era o oră, după care el și Jack se puteau deplasa în voie. Se întinse din toate încheieturile, apoi se puse pe așteptat.

Capitolul 23

Jack îl găsi treaz pe comandant când se cățără alături de el – firește, cu ajutorul lui Draycos.

– Ești sigur că nu e nimeni prin zonă? îi șopti dragonului ce urca prin spatele prizonierului.

Draycos încuviință, dar nu spuse nimic. Jack înțelese că nu dorea ca prizonierul să-i audă glasul.

– Bine. Să-i dăm bătaie.

Înhăță cablul ce-i lega încheieturile bărbatului și începu să-l tragă într-o poziție dreaptă. Ca răspuns, ofițerul se repezi la mâna lui.

– Hei, ușurel, îl avertiză Jack, ferindu-și mâna. Fără mișcări bruște. Ești la cincisprezece metri de sol, într-un copac foarte alunecos.

Omul știa de vorbă bună. Mormăi ceva în căluș și se potoli.

– O să avem o mică discuție, îl lămuri Jack, ridicându-l în fund. Mică și tăcută. Dacă strigi

după ajutor, vom fi nevoiți să te reducem la tăcere. Am o presimțire c-o să-ți pierzi echilibrul în acel moment. Ai înțeles?

Ofițerul mormăi din nou. Jack se uită o clipă la Draycos, încredințându-se că dragonul e ferit vederii celuilalt, dar gata să intervină. Apoi îi scoase călușul.

– Montana? bâigui comandantul cu glas răgușit. Avea gâtlejul foarte uscat. Își umezi puțin buzele și repetă:

– Montana, am dreptate?

Jack rămase ca trăsnit. Glasul îi era cunoscut.

– Colonele Elkor?

Desfăcu banderola și îi descoperi chipul.

Era într-adevăr colonelul Elkor, sfredelindu-l cu privirea de parcă ar fi vrut să-l arunce din copac doar cu puterea minții.

– Măi să fie, spuse Jack, încercând să câștige timp pentru a-și pune gândurile în ordine. Se așteptase la sergentul Grisko sau la locotenentul Basht, însă faptul că dăduse peste ditamai colonelul era grăitor pentru miza jocului în care intrase.

– Un pește cam mare pentru un iaz așa mărunt. Nu mi te închipuiam un iubitor de natură.

– De mult te bănuiam eu pe tine, scrâșni Elkor printre dinți. Și cum e, Kayna lucrează pentru tine sau invers?

Vru să-și răsucească gâtul, însă lovitura pe care i-o arse Draycos după ureche îl făcu să se răzgândească.

– Deci Kayna face jocurile, continuă el. Pentru cine lucrați? Pentru șamșiri sau pentru altcineva?

– Aici eu pun întrebările. Dar, ca să nu te mai frământi, să știi că nu lucrez pentru nimeni.

Elkor pufni batjocoritor.

– Da, sigur. Ți s-a făcut de-o plimbare într-o seară. Și brusc ți-ai dat seama că-ți vine să mergi la toaletă?

Jack clătină din cap.

– V-am spus și mai devreme. Șamșirii s-au furișat în tabăra noastră și ne-au luat prizonieri. Eu am reușit să scap și...

– Nu face pe prostul. Vorbesc de afacerea de pe Carrion.

– Ah, rosti Jack descumpănit. Treaba aia.

– Ah, treaba aia, îl maimuțări Elkor. Basht era convins că e Kayna. Însă bănuielile mele au mers spre tine. Dacă am fi avut timp să-ți verificăm formularul...

– Stai o clipă, îl întrerupse Jack, cu gândul la noaptea incursiunii nereușite.

Sugera cumva că Alison urcase atunci scările?

– Ce amestec are Alison în afacerea asta?

Pentru prima oară privirea necruțătoare a colonelului se mai îmblânzi puțin.

– Vrei să zici că nu tu ai dat iama prin comandament?

Jack șovăi. Judecata sănătoasă și cuvântările unchiului Virgil îl îndemnau să nu divulge nici o informație pe degeaba. Însă era complet buimăcit și ceva îi spunea că nici Elkor nu era pe deplin la curent cu ce se petrecea. Poate era mai bine să-și împărtășească gândurile.

– M-am furișat într-adevăr în comandament. Căutam niște informații în arhive. Dar cineva a aruncat cu gaz soporific și am fost nevoit să dau bir cu fugiții. Am presupus că era un paznic.

Elkor pufni.

– Dacă era unul de-ai noștri, ai fi aflat-o pe pielea ta. Gazul soporific e pentru fătălăi.

– Sau pentru cei care nu vor să-și facă aflată prezența. Deci crezi că era Alison.

Elkor îl privi cu răceală.

– Ce informații căutai în arhivă?

– Tu ai vrut-o, dădu Jack din umeri, apoi scoase batista ce servise pe post de căluș

– Chiar și cu batista în gură o să te audă când o să strigi. Asta în caz că mai verifică zona asta o dată.

Dădu să-i pună din nou călușul. Colonelul se feri, însă tresări de îndată ce simți laba dragonului.

– Bine, bine, ce vrei să știi?

Jack coborî batista, dar o ținu la vedere.

– Vreau să știu ce se petrece. Spune-mi întâi de toate ce s-a întâmplat cu restul hangerilor de la Kilo Șapte.

Buzele colonelului se prefăcură într-o linie subțire.

– I-am scos de-acolo, rosti el cu ranchiună. Știam că șamșirii vor ataca avanpostul și nu doream să-i punem în pericol.

– Ah, sigur. Nu dădeați nici o ceapă degerată pe noi și n-ați mai catadicsit să ne anunțați că...

Însă cuvintele i se înțepeniră în gâtlej. Se holbă la colonel, cu ochii scânteind datorită revelației.

– I-ați invitat practic pe șamșiri, nu-i așa? Și i-ați lăsat să ne ia prizonieri.

– Printre voi se afla un spion, un trădător. Tăișul Hangerului are ac de cojocul trădătorilor.

Zâmbi răutăcios, savurând expresia băiatului.

– Hai acuma, nu te îmbufna, îl consolă el în batjocură. Ce-o să faci, o să-njuri și-o să fugi în brațe la mămica? Asta-i lumea în care trăim, puștiule. Obișnuiește-te.

– Dar cu ceilalți ce-ați avut? întrebă Jack, trecând ironia cu vederea. De ce nu ne-ați împușcat pe mine și pe Alison, dacă noi eram problema?

– Nu era frumos să vă punem la zid. Și, în plus, voiam informații. Ne-am gândit că dacă lucrați pentru șamșiri, unul dintre voi urma să fie întâmpinat cu alai.

Își înclină capul într-o parte.

– Sau că unul dintre voi se va întoarce, făcând pe eroul evadat.

– Și dacă nu lucram pentru șamșiri?

– Pentru cineva tot lucrați voi, dădu Elkor din umeri. Am zis să nu ne mai batem noi capul să aflăm pentru cine, așa că am aruncat mâța în curtea șamșirilor.

– Și, firește, cum să-i lași să pună mâna pe calculatoare fără să schimbi codurile? șuieră Jack printre dinți. Așa că le-ați modificat înainte să aterizăm pe Sunright.

– De fapt după ce-am aterizat. Nu c-ar mai conta.

– Într-adevăr, nu mai contează. Cine-i în spatele afacerii?

– Cărei afaceri?

– Vreau să zic cine trage sforile? Cine vrea să pună mâna pe mină? Cornelius Braxton?

– Fugi de-aici, pufni Elkor. Crezi că cineva de teapa lui Braxton și-ar pleca privirile asupra unei amărâte de mine?

– Atunci Arthur Neverlin?

– N-am auzit de el.

– Atunci...

– Nimeni nu trage sforile, băiete, i-o reteză Elkor sec. Nimeni în afară de noi. Dacă grupa-rea pentru care lucrezi vrea să-și bage nasul aici, spune-le să-și ia gândul. După ce punem stăpânire pe mină, va rămâne a noastră. Punct. Și n-o împărțim cu nimeni. Ai priceput?

– Da, am priceput.

Deci locotenentul Bilă avea dreptate. Nici o grupare de mercenari nu dădea doi bani pe cei în slujba cărora se puseseră. Mina de daublită era singura lor preocupare.

– E mult mai ușor să furi o mină distrugând și ucigând decât să te-apuci să sapi tu una.

– Minele costă bani, i-o întoarse Elkor. Viețile nu valorează prea mult. Fă și tu socoteala.

– Da, se pare că unele vieți valorează mai puțin decât altele. Totuși nu înțeleg de ce i-ați băgat pe Jommy și pe restul echipei în aceeași oală cu mine și Alison.

– Ce tot o dai cu „eu și Alison“? Ea era sus-pectul principal, nu tu. Tu erai doar una din-tre surse.

– Ce eram?

– A vorbit cu tine, Montana, rosti Elkor răbdător. Ne-a spus Grisko. Când erați singuri

și departe de noi, pe poligonul de trageri. Vrei să-ți desenez?

Jack îl privi, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Stai să-nțeleg. Alison discută cu Rogan Mbusu despre mâncarea de rahat, să zicem, nimic secret, și e de-ajuns ca voi să-l aruncați în gura lupului? Doar pe motivul că ar putea chipurile să dețină informații secrete?

– Crezi că ne păsa cât negrul sub unghie de voi? Ai auzit vreodată expresia „carne de tun“?

Jack înghiți în sec.

– Da.

– Cam expirată. Doar popoarele înapoiate mai folosesc încă tunuri adevărate. Însă sensul rămâne în picioare.

– O îndeletnicire cam costisitoare, murmură Jack. O sumedenie de onorarii de plătit.

– Ar trebui să citești contractul mai atent. Există clauze de reziliere în cazul morții sau capturării într-o zonă de război, când cel în cauză nu s-a apărat cum se cuvine. Iată încă un motiv bun să vă aducem aici în loc să ne ocupăm de voi pe Carrion.

Ridică din sprâncene.

– Nu v-ați apărat cum se cuvine, am dreptate? N-am auzit să se fi tras vreun foc.

O bucată de vreme Jack rămase cu privirile ațintite la el, gândindu-se la ce-ar spune Draycos dacă i-ar face vânt din copac acestei lepădături. Până și lui Draycos, cu etica lui de războinic cu tot, îi scânteiau ochii din dorință de răzbunare. Probabil n-ar ridica un deget să-l salveze.

Trase aer adânc în piept. Nu. Nu era el genul care să ucidă sau să se răzbune. Nici măcar hoț nu mai era. Vorba vine că-și îndreptase purtările. Cât despre Draycos, îi mai văzuse ochii strălucind astfel și nu omorâse pe nimeni.

– Ești un omuleț meschin și vrednic de milă, îi spuse lui Elkor cu glas scăzut. Meriți să mori. Dacă există dreptate-n lumea asta, o să mori de mâna alor tăi.

Colonelul zâmbi pieziș.

– Deci n-ai tupeul să mă omori. Nu ești și nu vei fi niciodată un soldat adevărat, Montana.

– Mare pierdere. Din întâmplare, să știi că mi-am dus și eu veacul prin lumea mare, pe lângă niște oameni care te-ar fi aruncat de mult din copac dacă le-ai fi făcut una ca asta.

– Dacă-mi dai de înțeles că ai prieteni, las-o moartă. Nu mă intimidez cu una, cu două.

– Nu încercam să te intimidez. Și cei despre care ți-am vorbit nu-mi sunt prieteni. Spuneam

doar că nici unul dintre ei n-a ucis vreo cunoștință de-a rivalilor lor. Aveau mai multă clasă.

– Ți-am cerut cumva să-mi dai binecuvântarea? Crezi că am nevoie de acordul tău?

– Nici gând, răspunse Jack, pe care discuția începea să-l obosească. Bine, plecăm. Unde sunt transportoarele?

– De ce? se încruntă Elkor.

– Păi tu ce părere ai? Ca s-o tulim de-aici. Fii pe pace, nu ți-l fur. Vreau doar să folosesc stația.

– Și ce te face să crezi c-am să-ți spun?

Jack oftă, apoi scoase un briceag mic de la curea. Îl deschise și îl flutură în fața ochilor lui Elkor.

– Ești legat cu un cablu destul de gros. Chiar și cu brișca o să-ți ia ceva până să-l tai. Preferi să-l rupi cu dinții?

Cu ochii la cuțit, Elkor mârâi:

– La vest de avanpost. Într-un luminiș, la vreo două sute de metri de cușca din partea aia. Însă de paznici tot n-o să treceți.

– Suntem pregătiți să riscăm.

Înfipse lama briceagului în trunchi, la câteva palme deasupra căpățânii lui Elkor.

– O să-ți fie de folos după ce plecăm, rosti, apoi îi trase gluga peste ochi.

Îi făcu semn lui Draycos.

– Hai, amice. Să mergem.

Jack se prinse de coada dragonului și împreună coborâră pe tulpina copacului. Ajunseră teferi la sol și porniră spre luminișul indicat de Elkor. Dacă nu găsea vreun transportor acolo, avea să-l trimită pe Draycos să recupereze briceagul.

– Deci diversiunea creată în afara bazei de antrenament avea menirea de a-i lăsa cale liberă lui Alison? șopti Draycos în timp ce-și croiau drum prin pădure.

Jack era încă pierdut în gânduri de răzbunare, dar se dezmetici brusc.

– Poftim? Ah, da. Probabil. Mă-ntreb pentru cine lucrează.

– Am hotărât deja că nu pentru șamșiri. Poate pentru altă grupare de mercenari?

Jack se-ncruntă. Cu gândul la șansele sale de scăpare, numai de Alison Kayna nu-i ardea acuma. Însă întrebarea continua să-l roadă.

– Nu cred. La situația de-aici, șamșirii ar fi într-adevăr în stare să-l trimită pe cine era mai la îndemână să-și vâre nasul în treburile Tăișului. Însă o altă grupare de mercenari ar fi avut timpul necesar să găsească un adult pentru misiuni de spionaj.

Draycos chibzui câteva clipe.

– Atunci cu cine e în cârdășie? Am dat-o greșit drept agent șamșir?

– Nu știu.

Un gând subit îi îngheață sângele-n vine.

– Dacă lucrează pentru Neverlin?

– Am hotărât că pe moment Neverlin e prea ocupat să se ascundă de Braxton.

– Tu ai hotărât asta. Eu nu.

Coada dragonului tresări.

– Nu cred că Neverlin se putea mișca într-atât de repede. De unde să știe el la ce grupare de mercenari urma să te înscrii? Alison era acolo dinaintea ta.

– Da. Probabil ai dreptate.

Însă teama nu-l părăsi imediat.

Tocmai ocoleau perimetrul avanpostului, când Draycos vorbi din nou.

– Unde mergem?

– Păi n-ai auzit? Când găsim un transportor, tu te descotorosești de paznici, iar eu îl contactez pe unchiul Virge.

– Să înțeleg că plecăm.

Jack strâmbă din nas.

– Uite, Draycos, îmi pare rău. Pur și simplu n-a mers. Odată plecați de-aici, ne adunăm forțele și încercăm să dăm de urma Djinnurilor pe altă cale.

– Nu la informații mă refeream, ci la copiii căzuți în mâinile șamșirilor.

– Ce-i cu ei?

– Ai de gând să-i lași acolo?

Jack îi aruncă o privire deloc prietenoasă dragonului ce fugea în deplină tăcere pe așternutul de frunze uscate. Asta nu mirosea a bine.

– Hei, știu ce gândești acum, rosti el prudent. Etică de războinic K'da și toate alea. Dar cred c-am forța puțin nota dacă i-am cere colonelului Elkor o echipă de salvare.

– Firește. De aceea trebuie s-o facem singuri.

Jack respiră rar.

– Uite, rosti el tărăgănat, de parcă-i vorbea unui țânc. Știu că ești supărat. Dar trebuie să înțelegi situația pe deplin. De-o parte suntem noi doi, de cealaltă parte un cuib de mercenari.

– Dahtill nu e o bază militară. Au un număr restrâns de soldați.

– Asta în caz că n-au adus întăriri după evadarea noastră. Și e foarte posibil să fi adus.

– Dacă au suplimentat numărul forțelor, au făcut-o pentru a te căuta pe tine, nu ca să-i păzească pe prizonieri.

Jack își mușcă limba. Discuția aluneca pe un făgaș neplăcut.

– Abia dacă-i știm pe copiii ăștia. Și oricum e vina lui Alison că sunt legați în lanțuri, nu a mea.

– Nu contează a cui e vina. Sunt tovarășii tăi. Colegii tăi de echipă. Un războinic nu-i lasă pe-ai

lui în ghearele dușmanului câtă vreme n-au pierit șansele să-i salveze.

– Chiar și cu riscul de-a fi uciși? spuse Jack răspicat. Putem s-o mierlim foarte ușor. Carabinele alea ale lor nu-s doar de formă. Dacă năvălim peste ei, o să ne ciuruiască. Ce se va întâmpla atunci cu poporul tău, îmi spui și mie?

Merseră o bucată de vreme în tăcere.

– Îți mai amintești când ne-am întâlnit? întrebă dragonul în cele din urmă. Am ajutat atunci un soldat din tabăra adversă, în pofida crâcnelilor tale.

– L-ai ferit să se ardă pe pământul încins. Cred și acum că a fost o pierdere de vreme.

– Un războinic acționează așa cum îi dictează simțul dreptății. Nu pentru eventuale beneficii.

– Și dacă refuz, te duci fără mine?

Dragonul nu răspunse, iar Jack oftă.

– Ai un plan?

– Nu cred că va fi prea greu. După cum ai spus, nici o tabără nu va risca o bătălie în apropierea minei de daublită. Cu două nave înarmate îi putem convinge să elibereze prizonierii fără luptă.

Jack realiză cu ciudă că planul avea sorți de izbândă. Cu atât mai mult dacă locotenentul Bilă descoperise deja că nici unul dintre ei n-avea

habar să deblocheze computerele furate. Nu mai foloseau deci la nimic.

– Ziceai de două transportoare. Ai de gând să-l pilotezi tu pe-al doilea?

– Mă refeream la un transportor. A doua navă înarmată va fi *Essenay*.

– Și cum te-așteptți să-l chem eu pe unchiul Virge fără ca tot orașul să știe de planul nostru?

– De asta mă voi ocupa eu. Mă ajuți?

Jack suspină.

– Am de ales?

– Da, rosti Draycos coborând glasul. Ești gazda mea. Dacă refuzi să mă ajuți, mă voi supune hotărârii tale.

– Asta ține bănuiesc tot de etica războinicului, nu?

– Întocmai.

Tăcură câteva clipe.

– O să mă știe toți de mincinos, rosti Jack, împăcându-se în cele din urmă cu ideea. I-am zis colonelului Elkor că n-o să-i furăm nici un transportor. Și acum asta avem de gând să facem.

– Stai liniștit. Erai sincer când ai făcut acea afirmație. Nu urmăreai să-l păcălești, prin urmare nu ești mincinos.

– Era o glumă.

Dragonul își ridică privirile și păru că zâmbește.

– Știu. Mergem?

– După tine.

Capitolul 24

Jack și Draycos ajunseră la marginea luminișului și zăriră doi paznici lângă transportoarele Linx. Două minute mai târziu, cei doi păzeau în lumea viselor.

– Poți să pornești motoarele? îl întrebă Draycos pe băiat când acesta se instală în scaunul pilotului.

– Cred că da. Studie o clipă panoul de bord. Dar o să-mi ia câteva minute. Pilotul a fost deștept și a codificat comenzile.

– Vei folosi tehnica șobolanului de canal?

– Ceva pe-acolo, spuse Jack cu un ochi la taste și altul pe geam. Pustiu, deocamdată. Însă lucrurile nu erau bătute în cuie.

– Cum stăm cu transmițătorul?

– Nu-i parolat. Însă tot nu înțeleg cum o să vorbești cu unchiul Virge fără să ne pui toată armata șamșiră în cap.

– Vei vedea. Faci, te rog, setările necesare?

Jack potrivi aparatura pe frecvența transmițătorului său de buzunar.

– Gata, totu-i pregătit.

Făcu semn spre butonul de lângă microfon.

– Dacă-l apeși, intri-n direct.

– Am înțeles.

Draycos se aplecă deasupra panoului de comandă.

– Să nu scoți vreun cuvânt în timp ce vorbesc. Ambele grupări ți-ar putea recunoaște glasul.

– Am priceput.

Draycos porni microfonul.

– 'Nainte ca cei bravi să-și merite răsplata, începu el pe un ton adânc și grav, războinicului mare va să-i fie fapta. Și pân' la ultima suflare s-apărăm ce-i sfânt.

Jack rămase mut. Cunoștea acel ton, și încă prea bine. Era glasul oarecum afectat cu care dragonul își recita poeziile.

Ce-și închipuia că face?

Probabil că și unchiul Virge era la fel de nedumerit, căci pentru câteva clipe răspunsul se lăsă așteptat. Însă nu mică-i fu mirarea să-l audă pe unchiul său artificial declamând pe același ton afectat.

– În flăcări toți s-or mistui, de trupuri negre geme valea. Strâmbă sau dreaptă-ți este calea?

– Dați-l 'napoi pe cel ce-a fost, războinic mort fără de rost, răspunse dragonul.

Urmă o pauză mai lungă de data asta.

– În ghicitori vorbești acum. Când totu-i beznă, umed scrum, cum curmi o spaimă nevăzută? Trădarea are gheare lungi, iar brațu-i ne sfărâmă, veni răspunsul lui Draycos. Orașe ard, recolte pier și mine se dărâmă.

– Fioros s-au apărat străjerii, însă izbânda-a noastr-a fost, 'nainte de lăsarea serii, proclamă unchiul Virge.

– Aici cu toții veți pieri, cârtesc în noapte unii. Și nu ce zic nebunii.

– Sub ai dușmanilor pași grei, va tremura pământul. Eu simt chemarea alor mei.

Cu o fină mișcare a ghearei, Draycos închise transmițătorul.

– Când putem pleca?

Jack se holba vrăjit la dragon. Își luă cu greu ochii de la el și cercetă indicatoarele.

– Păăi... se pare că acum.

– Atunci să nu mai zăbovim nici o clipă. Ne vom întâlni cu *Essenay* la Dahtill.

Jack dădu drumul motoarelor și nava își luă zborul în noapte. Nu încercă nimeni să-l întoarcă din drum, nici cu vorba, nici cu pușca.

Sistemul de navigare oferea și o hartă a regiunii. Jack o studie câteva secunde, apoi vira înspre Dahtill. Verifică degrabă radarul, însă văzduhul era liber. Părea că toți erau ocupați să-l caute la sol.

– Suntem pe drumul cel bun? dori să știe Draycos.

– Sigur că da.

Jack se rezemă de spătar și-l ochi pe dragon.

– Mă dau bătut. Pe toți sfinții și dracii, ce-ați vorbit acolo?

– Îl informam asupra destinației noastre, rosti Draycos cu blândețe. Ți-am spus doar că așa voi face.

– Lasă dulcegăria. Nu e momentul potrivit. Spune-mi doar ce i-ai zis.

Draycos își plecă ușor capul.

– Scuzele mele. După cum bine știi, încerc de ceva vreme să-mi traduc poemele în limba voastră, după care i le recit unchiului Virge.

Lui Jack îi reveni în minte conversația la care tocmai luase parte. Era un poem, fără discuție. Însă ceva nu era în ordine, ceva legat de ritm, măsură sau rimă...

Brusc îi pică fisa.

– Lipsea un vers. Din fiecare strofă a poeziei lipsea câte un vers.

Gâtul dragonului se arcui.

– Bravo. Sunt impresionat.

– Mulțumesc, spuse el mândru de agerimea minții sale. Și versul lipsă era de fapt mesajul.

– Întocmai. Prima strofă ar suna cam așa: „'Nainte ca cei bravi să-și merite răsplata, războinicului mare va să-i fie fapta. Prieten vechi! La mine vino într-un gând, și pân' la ultima suflare s-apărăm ce-i sfânt."

Jack chibzui puțin.

– Lipsea cel de-al treilea vers. „Prieten vechi! La mine vino într-un gând".

– Exact. Unchiul Virge nu mi-e tocmai prieten, însă mi s-a părut versul cel mai potrivit.

– De departe cel mai potrivit. Mai ales că e cel mai vechi prieten pe care-l am. Zicea ceva de flăcări aprinse.

– „În flăcări toți s-or mistui, de trupuri negre geme valea. Războinic, unde te-oi găsi? Strâmbă sau dreaptă-ți este calea?"

– „Războinic, unde te-oi găsi?" repetă Jack versul absent. Voia să afle unde suntem.

– Da. După cum vezi, a înțeles numaidecât despre ce-i vorba.

– Unchiul Virgil era un vulpoi bătrân. Următorul era mai scurt parcă, nu?

– Da. Nu era din poemul meu. L-am inventat pe loc pentru a-i spune încotro ne-ndreptăm.

Jack rămase cu privirea pierdută-n stele, cugetând la poezie. „Dați-l 'napoi pe cel ce-a fost, războinic mort fără de rost". La fel de nebuloasă i se părea și acum.

– Mă dau bătut.

– Gândește-te la cuvinte și gândește-te unde mergem.

– Tot nu văd...

Jack încremeni.

– Nu ești în toate mințile. „Dați-l"? Adică Dahtill?

– Altceva nu mi-a venit pe moment, se scuză dragonul. Nădăjduiam să înțeleagă.

– Cred că n-a priceput, dovadă că ați continuat cu rimele.

– Așa e. Următoarea lui strofă-întrebare a fost „În ghicitori vorbești acum. Dar glasul tău nu mă ajută. Când totu-i beznă, umed scrum, cum curmi o spaimă nevăzută?

– „Dar glasul tău nu mă ajută", murmură Jack. Îl înțeleg prea bine.

– Am încercat prin urmare să-i dau un indiciu. „Trădarea are gheare lungi, iar brațu-i ne sfărâmă. Orașe ard, recolte pier și mine se dărâmă“.

– „Orașe ard, recolte pier și mine se dărâmă“, încuviință Jack. Un oraș situat lângă o mină.

– A priceput atunci, dar nu era întru totul sigur. Așa că a continuat:

– „Cu-asalt am luat cetatea lor, fioros s-au apărat străjerii, însă izbânda-a noastr-a fost, ‘nainte de lăsarea serii“.

– „Cu-asalt am luat cetatea lor“. Cetatea putea să fie Dahtill sau oricare alta din regiune.

– E totuși cea mai apropiată de noi. Și e singurul oraș minier, din câte știu eu. În orice caz, i-am confirmat presupunerea. „Aici cu toții veți pieri, cârtesc în noapte unii, dar eu cuvântul tău îl cred și nu ce zic nebunii“.

Dar eu cuvântul tău îl cred.

– Sper doar că s-a prins la faza cu „Dați-l“.

– Vom afla cât de curând. Mi-a spus oricum că pornește la drum.

– „Sub ai dușmanilor pași grei va tremura pământul“, recită Jack, doar să arate că poate și el. „Eu simt chemarea alor mei“ ...și?

– Și zbor spre ei ca vântul.

Pentru câteva clipe, tăcerea se lăsă în cabină.

– Ar trebui să meargă, rosti Jack într-un sfârșit. Oricum, e foarte elegant.

– Îți mulțumesc.

– Cu plăcere. Sper că ai un plan la fel de isteț și pentru operațiunea de salvare.

– De fapt..

Jack îl scăpără cu privirea.

– N-ai! Zi-mi că n-am dreptate?

– E dificil să întocmești un plan când ai de-a face cu atâtea variabile. Mai ales că nu știm poziționarea inamicilor noștri.

– Credeam că sunt cu toții pe urmele mele.

– Unii da. Însă nu toți. Dar probabil că și echipele de cercetare s-au întors deja la bază.

– Deci vrei să ne-aruncăm cu capul înainte.

Coada dragonului tresări.

– Nu m-aș fi exprimat astfel, însă afirmația ta e corectă.

Jack oftă.

– Mă gândeam eu.

Capitolul 25

Cu cinci minute înainte să ajungă la Dahtill, Jack coborî Linxul, zburând razant deasupra copacilor.

– Bănuiesc că nu vom sări de data asta.

– Așa e, încuviință Draycos din spate, unde cotrobăia prin dulapuri. Avem nevoie de navă pentru a-i transporta pe prizonieri. E blindajul ventral la fel de zdravăn precum cel al Țestoasei?

– Presupun, sunt modele asemănătoare.

Nu că i-ar ajuta la ceva blindajul dacă șamșirii le-ar doborî propulsoarele.

– Ai găsit ceva?

– Nu cine știe ce. Cred că soldații au luat mai toate armele când au plecat în căutarea ta. Am găsit doar două mitraliere MP-50 și câte două încărcătoare pentru fiecare.

Jack se ferise toată viața de asemenea arme.

– Altceva nimic? Niște gaz soporific sau baghete electrice sau ceva de genul ăsta?

– Nouă grenade de categoria a doua. Știu ce-ți dorești, dar arme nonletale n-am găsit. Îmi pare rău.

– Și mie. Ne descurcăm cu ce-avem. Poate reușim să-i țintuim la pământ în timp ce unchiul Virge năvălește și...

– Ce-a fost asta? îl întrerupse Draycos.

Jack trase o privire în depărtare, apoi verifică radarul. Nimic neobișnuit.

– Ce să fie?

– O străfulgerare, drept înainte.

Din două salturi, dragonul străbătu întreaga punte a navei și i se alătură lui Jack.

– Uite, din nou.

– Nu văd nimic, spuse Jack, încercând să străpungă bezna nopții. Cum arată?

– Ca descărcarea laser a unei carabine Gompers. De parcă în distanță...

Din nou, foarte slab. O scânteiere luminoasă asemenea unui fulger scurt undeva sub linia orizontului.

– Ca aia?

– Exact. Privește, încă una.

– Cineva împușcă la greu, mormăi Jack cu ochii la străfulgerări.

– Crezi că șamșirii ar fi în stare să-și execute prizonierii? întrebă Draycos cu glas sumbru și prevestitor de rău.

– Sper că nu.

Scânteierile nu erau ordonate, ci păreau să irupă la voia întâmplării.

– Ce văd eu n-arată a pluton de execuție.

– Înseamnă că a izbucnit o bătălie. Eu zbor și tu tragi.

– Stai puțintel. În ce o să trag?

– Ne orientăm la fața locului, rosti Draycos cu nerăbdare în glas.

Îl împinse ușor cu botul.

– Du-te, trebuie să fii pregătit.

– Dar n-a sosit încă *Essenay*.

– N-avem de ales. Trebuie să vedem ce se petrece.

Jack coborî fără tragere de inimă din scaunul pilotului.

– Nu-mi miroase a bine. De ce ne năpustim în halul ăsta? Nu mai bine aterizăm în preajma orașului și mergem pe furiș să vedem cum stau lucrurile?

– N-avem timp, spuse Draycos, sărind în locul băiatului și luând în primire comenzile. Dacă agrițiii se luptă cu șamșirii sau dacă hangerii au trecut la atac, orice minut pierdut contează.

– Ce te face să crezi asta?

– Să-i spunem intuiție de războinic.

Draycos îl străfulgeră cu ochii săi de smarald.

– Du-te.

– Minunat, bombăni Jack, mergând să ia mitralierele găsite de Draycos. Nu-și putea închipui de ce s-ar fi ridicat brusc agriții împotriva șamșirilor, iar ideea că hangerii s-ar fi amestecat în toată afacerea asta era de-a dreptul ilară.

În caz că nu veniseră să-l caute la Dahtill. Poate că Elkor îi luase în nume de rău povestea cu arborele-păpădie.

În fundul navei găsi un MP-50. Pentru o mitralieră așa de mică, era al naibii de grea. Din fericire, Draycos vârâse încărcătorul în ea, căci el, unul, nici mort n-ar mai fi știut cum să-l pună.

– Din ce parte vrei să trag?

– Din dreapta.

– În regulă.

Înhăță două încărcătoare și le îndesă în buzunarele hainei, apoi o luă de-a curmezișul spre trapa din dreapta.

Spre deosebire de Țestoasa Înaripată, Linxul avea câte-o pereche de hamuri de fiecare parte a celor două ieșiri laterale, menite să prevină căderea soldatului care trăgea de-acolo. Se vârî într-unul dintre ele și strânse temeinic legăturile.

– În ce să trag?

– Te voi îndruma eu. Am părăsit pădurea și ne îndreptăm spre Dahtill de la sud-vest. Ești gata?

Trăgând aer adânc în piept, Jack își încleștă degetele pe mânerul mitralierei și deschise trapa. Pentru a doua oară în noaptea aceea, vântul sălbatic îi mușcă din carne.

Trase o gură de aer rece și pentru câteva clipe mintea îl purtă spre spargerile mai puțin reușite în care îl însoțise pe unchiul Virge, pe când era un biet băiețandru. Atunci, întocmai ca acum, se afla pe muchie de cuțit, așteptând un semn din partea unchiului său. Întrebându-se neîncetat dacă vor mai zări vreodată lumina răsăritului.

Aici, soarele urma să răsară în câteva ore. Oare va apuca să-l mai vadă?

Din cabină se auzi un lătrat uimit.

– Ce s-a întâmplat? rosti el simțind că în curând avea să-i plesnească inima din piept.

– Sunt liberi. Privește.

Draycos vină brusc, scoțându-l pe Jack cu ham cu tot vreo două palme în afara trapei. De acolo i se oferi întreaga panoramă a câmpului de luptă.

Drept înaintea lor se afla pista de aterizare de la marginea orașului, de unde evadaseră mai devreme. Cele două Țestoase Înaripate erau tot acolo, îndreptate spre clădirile șamșire. De la

ferestrele celor două clădiri ploua cu rafale de gloanțe ce mușcau din blindajul uneia dintre aeronave, însoțite când și când de câte-o descărcare laser.

În miezul acelei urgii, trăgând cu înverșunare spre soldații din clădiri, se aflau restul tovarășilor săi din divizia tehnică Tango Cinci Zulu.

Jommy și Li erau ghemuiți la buza ieșirii, băiatul înarmat cu un soi de mitralieră, iar fata cu o carabină laser. Sub ei se aflau Rogan și Brinkster, lipiți de pământ la adăpostul tălpii de aterizare. Și ei aveau mitraliere.

Alison nu era cu ei, însă putea să pună rămășag că se străduia să pornească transportorul.

Jack scutură din cap, uluit și enervat în același timp. Venise într-un suflet în ajutorul lor și ei evadaseră deja.

– Trebuie să-i acoperi, îl îmboldi Draycos din cabină.

Dragonul avea dreptate. Colegii lui se descurcau destul de bine, însă dacă Alison nu reușea să pornească aeronava cât de curând, urmau să rămână fără muniție mult înainte ca șamșirii să se dea bătuți.

– Bine, șuieră el printre dinți. Ce fac?

O clipă mai târziu Draycos răsuci nava, iar el se trezi aruncat înăuntru. Chiar la timp. Nici nu apucă bine să-și recapete echilibrul, că o rafală

de gloanțe seceră partea laterală a transportorului, mușcând și din tavan.

– Păzea, strigă Draycos.

– Asta încerc, răspunse Jack, amintindu-și brusc în ce hazna intrase.

Cu certitudine nu participa la un exercițiu, iar soldații șamșiri nu trăgeau cu lasere marcatoare. Draycos stabiliză Linxul și Jack se apropie cu grijă de trapă. Părăsiseră scena confruntării și ocoliseră clădirile. Probabil Draycos voia să-i surprindă cu foc din spate. Lui îi convenea, atâta vreme cât armele dușmanilor nu erau îndreptate spre el. Trase piedica, așa cum îl învățase manualul Tăișului, ochi înspre clădiri și apăsă pe trăgaci.

Dacă nu era hamul, s-ar fi trezit într-o clipită pe spate, măturând podeaua. Însă legăturile îl țintuiră locului. Mitraliera MP avea un recul de brummga turbat, de vreo cincizeci de ori mai puternic ca pistolul său paralizator. În plus, părea să aibă o voință a ei. Abia fu smucit îndărăt, că țeava țâșni în sus și, înainte să-și ia degetul de pe trăgaci, descărcă o salvă în tavanul aeronavei.

– Jack!

– N-am pățit nimic, strigă Jack. Se ridică în capul oaselor, încercând să păstreze o ultimă fărâmă de demnitate.

– Atâta că n-am mai tras vreodată cu o mitralieră.

– Vino la mine. Tu conduci, eu trag.

S-a zis și cu demnitatea. Nu va pupa el în veci carieră de soldat, în caz că-și dorea vreodată așa ceva.

– Imediat.

Desfăcu legăturile hamului și o luă la fugă. Când își reluă locul în scaunul pilotului observă că se aflau din nou la marginea pădurii.

– Care-i planul?

– Du-ne în spatele clădirilor șamșire.

Îi smulse mitraliera din mâini și țopăi în trei picioare spre trapa deschisă, cu arma strânsă la piept.

– S-a făcut, rosti Jack și viră lin. Zări în treacăt edificiul întunecat ce străjuia mina, apoi nava o zbughi spre cele două clădiri.

Șuieratul vântului se înteți. Jack întoarse capul și văzu că dragonul deschisese și trapa din stânga.

– Te sfătuiesc să te prinzi de ham.

– Mă descurc eu. Tu încearcă să zbori cât mai lin.

Jack simți un gol în stomac. Acum, că nu mai aveau elementul-surpriză de partea lor, șamșirii erau mult mai periculoși.

Abia ce-i încolți gândul în minte, că gloanțele începură a secera prova aeronavei. Cu dinții

înfipți în buze și vorbele încurajatoare ale dragonului despre blindajul Linxului răsunându-i în urechi, Jack hotărî să nu bage de seamă rafalele ucigătoare și să-și țină ochii deasupra bordului. În spate, mitraliera lui Draycos scuipa plumb după plumb, desenând un brâu de gloanțe în jurul clădirii.

Când să vadă și el ce se întâmplă, o lumină orbitoare năpădi cabina.

Pentru un moment fu încredințat că Țestoasa Înaripată sărise în aer, luând cu ea pe lumea cealaltă și restul echipei sale. Răsuci Linxul, cu inima gata să-i sară din piept.

Spre ușurarea sa, nu Țestoasa, ci una dintre colibele șamșire se mistuia acum sub dogoarea flăcărilor. Chiar coliba în care fusese închis după discuția cu locotenentul Bilă, cea care, printre altele, adăpostise grenade și muniție de război.

– A mers? vorbi dragonul care tocmai venise lângă el.

– Nu știu. Ce anume trebuia să meargă?

– Iată, îi arătă Draycos cu vârful limbii.

Spre surprinderea băiatului, soldații șamșiri fugeau – nu pentru a lua cu asalt transportorul, ci pentru a-și salva viețile. Ieșiră cu toții ca furnicile din cele două clădiri, de parcă toată armata hangerilor ar fi năvălit asupra lor.

Jack își drese vocea.

– Crezi că fug de frică să nu sară alte depozite în aer?

– Firește, rosti Draycoș, vizibil satisfăcut.

– Sau poate ceva mult mai primejdios decât grenadele e gata să explodeze în coliba aia.

– Păi... Nu știu.

– Nici eu. Eu zic să aducem echipa la bord și s-o zbughim de-aici.

– De-acord cu tine.

Draycos lăsă mitraliera la podea și se făcu nevăzut sub cămașa băiatului.

– Încă ceva.

– Spune.

Capul dragonului ieși nițel din umărul său.

– Aterizează cât mai departe de foc. Pentru orice eventualitate.

Capitolul 26

Jack coborî nava între coliba cu bucluc și Țestoasa care-i ascundea pe colegii săi.

– Jommy, strigă el înainte să se arate la ieșire. Sunt Jack Montana. Nu trage.

– Bine. Haide.

Jack sări la pământ.

– Sunteți cu toții teferi? le strigă, în timp ce se îndrepta spre ei.

– Până acum da, mormăi Jommy. Însă dacă Alison nu pornește tâmpenia asta odată, am dat de dracu'.

– I-am zis că ești tu, scânci Rogan. Băiețandrul tremura din toate încheieturile, dar ținea vitejește arma. I-am zis. El nu m-a crezut.

– Stai liniștit, nici eu nu te-aș fi crezut, îl asigură Jack făcând semn spre Linx. Toată lumea la bord și hai s-o întindem de-aici.

– Cu ăla n-o să ajungem prea departe, spuse Li. Ți-au găurit rezervorul.

Jack se răsuci pe călcâie și zări un mic șuvoi de combustibil scurgându-se din partea laterală a navei.

– Atunci îl luăm pe ăsta. Alison e înăuntru?

– Da. Zicea că poate să-l pornească.

– Mă duc să-i dau o mână de ajutor, spuse Jack, trăgându-și mitraliera pe umăr. Fiți cu ochii-n patru. Nu cred că șamșirii se dau bătuți cu una, cu două.

O găsi pe Alison în scaunul pilotului, blestemând de mama focului. Se apropie de ea.

– Cum merge?

– Ca mortu', scrâșni ea, aruncându-i o privire curioasă. Deci te-ai întors?

– Așa umblă zvonul.

Se aplecă peste umărul ei și încercă niște comenzi. Era fără doar și poate mort.

– Ce-ai încercat?

– Te pomenești că ești expert în computere?

– În spargerea codurilor mai degrabă.

Vestea bună era că se confrunta cu un sistem similar celui de pe Linx, de care se ocupase mai devreme.

Vestea proastă era că atâta-l butonase Alison, încât reușise să-l blocheze de tot. Era de prisos să încerce metoda șobolanului de canal.

Nu-i rămânea decât o singură soluție.

– Ne trebuie codul de pornire, îi spuse el, răsucindu-se și luând-o la fugă înspre ieșire. Ar trebui să existe o copie pe unul dintre computerele șamșire. Mă duc în comandamentul lor s-o caut. Alison fu lângă el înainte să ajungă la trapă.

– Vin cu tine, zise ea și culese o mitralieră de pe jos.

– Nici gând.

Cu siguranță mai mișunau câțiva soldați prin clădire și ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l împiedice pe dragon să-și facă numărul, luând cu el un martor nedorit.

– Rămâi aici și...

– Și ce? i-o reteză ea. Tot n-o să pornească. Oricum, unde-s doi, puterea crește.

Jack strâmbă din nas. O fi cum zicea ea, dar nu și când aveai un războinic K'da în buzunar.

Drumul spre comandament fu lipsit de peripeții. Jack privi în urmă și simți o strângere de inimă. Coliba de chirpici ardea acum mai abitir decât atunci când aterizaseră. Care-o fi raza de acțiune a grenadelor descoperite de Draycos?

– Intru eu prima.

Și, fără să mai aștepte acordul lui, se făcu nevăzută. Strângând puternic din dinți, Jack o luă pe urmele ei.

Nici înăuntru nu fură întâmpinați cu rafale. La prima vedere, clădirea părea complet pustie.

– Ceva e putred la mijloc, șopti Jack în timp ce străbăteau un coridor întunecat. N-aveau nici un temei să fugă cu toții.

– Depinde de ce fugeau. Sau spre ce.

– Ce vrei să zici?

– Poate că ceva din coliba aia pe care-ai aruncat-o în aer îi înspăimântă teribil.

Aruncă o privire în spatele unei uși întredeschise și merse mai departe.

– Sau poate că a fost o retragere tactică, adăugă ea.

– Deci, cu alte cuvinte?

Jack simți că-și pierde cumpătul. N-avea timp pentru jocuri.

– Cu alte cuvinte n-aveau chef să țină piept mai multor nave ale Tăișului deodată.

Îl privi peste umăr.

– Vin și alte nave, nu?

– Mă tem că nu.

Alison se încruntă, însă nu se opri din drum.

– Șamșirii nu știu asta. Sper să nu fi chemat ei întăriri aeriene. Speranțe deșarte.

Se opri în dreptul altei uși și aruncă o privire înăuntru, apoi cei doi intrară.

Era o încăpere mică și săracă în ornamente. Însă, judecând după masa uriașă și căptușeala de pe scaun, părea a fi biroul comandantului. Iar pe masă îi aștepta mult-râvnitul computer. Alison țâșni glonț spre el, însă Jack ajunse înaintea ei.

– Nici să nu te gândești, spuse el, așezând mitraliera pe masă și plonjând în scaun. Ai făcut-o o dată de oaie cu computerul de bord. Lasă-mă pe mine.

Fata era pe punctul de-a se împotrivi, însă renunță.

– Bine. Se duse și aruncă o privire pe coridor, gata să tragă la prima mișcare. Sper că știi ce faci.

– Ai încredere-n mine.

Computerul era pornit, însă proprietarul își amintise să-l paroleze înainte să dea bir cu fugiții. Momentul ideal ca șobolanul de canal să intre în acțiune.

– O să dureze câteva minute.

– Nu prea multe, sper. Și totuși ce faci aici de unul singur?

– Am venit să vă iau pe voi. O să-mi spui că n-aveai nevoie de ajutor?

– Nu refuz niciodată o mână întinsă. Mai ales acum. Dacă nu reușim să pornim transportorul, ne așteaptă o plimbare al naibii de lungă.

– Cu răsuflarea șamșirilor încălzindu-ne cefele. Nu mi-ar plăcea să fiu în papucii mei atunci. Cum ați reușit să scăpați?

Fata nu răspunse imediat.

– Coliba în care m-au închis avea pământ pe jos. M-au legat cu cătușele de piciorul unui dulap cu rafturi.

– La fel și în cazul meu. N-au prea multă imaginație băieții.

– Atâta vreme cât dă rezultate, nu-mi pasă. Mă rog, a fost suficient să scot niște pământ de sub piciorul dulapului și eram liberă. Simplu și eficient.

– Mda, se încruntă Jack.

Simplu și eficient care va să zică. Doar că lui îi legaseră cătușa deasupra primului raft. De ăla cum mai trecuse?

– Și pe urmă te-ai plimbat și i-ai cules și pe ceilalți?

– Mai mult sau mai puțin. Dar tu? Văd că ai reușit să faci rost de-un transportor.

– Am prieteni, rosti el sec.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– Și?

– Și atât. Am prieteni.

– Ce prieten poate avea un hanger în tabăra șamșirilor?

– Ai rămâne surprinsă.

Reuși să spargă parola și accesă un fișier.

– Oricum, ai șanse mai mari să-ți găsești un prieten aici decât în curtea hangerilor.

– Ce vrei să zici?

– Ne-au aruncat în gura lupilor.

Ochii lui se fixară într-ai ei.

– Mulțumită ție și plimbării tale nocturne prin comandamentul Tăișului de pe Carrion.

Fata își mușcă buzele.

– Deci au aflat până la urmă.

– Nu numai că au aflat, dar au hotărât să-ți îngroape și prietenii alături de tine. Ce căutai acolo în noaptea aia?

– Căutam niște informații.

– Ce informații?

– Nu te privește, rosti ea aspru. Parcă trebuia să spargi un computer...

– Răbdare, draga mea, răbdare.

Derulă lista pilot-aeronavă până ajunse la secțiunea Țestoase Înaripate. Codul de pornire.. iată-l.

– O clipă doar.

Înșfăcă un info-tub și îl conectă la calculator pentru a copia codul. Urmă un bâzâit scurt și info-tubul ieși de unul singur.

– Gata.

Se ridică în capul oaselor, dar tocmai ce pornise spre Alison când un gând curios îi încolți în minte. Se opri și privi cu ochi scânteietori spre computer.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, spuse Jack, aruncându-i repede tubul. Pornește-o, vin și eu imediat.

Alison prinse tubul și îl privi îngrijorată.

– La ce fapte vitejești te pune dracu' acuma?

– Nu te privește. Hai, fugi, întăririle lor pot sosi dintr-o clipă în alta.

Ar mai fi zis Alison ceva, însă se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Să nu stai mult, îi spuse, apoi dispăru în umbra coridorului.

– Jack, șopti Draycos. Ce faci?

– Îmi duc la bun sfârșit misiunea principală, cum ați spune voi, războinicii. Ai uitat cumva de ce-am venit aici?

Capul dragonului ieși de sub jachetă.

– Datele despre Djinn-90?

– De ce nu? Sau ești cumva năzuros și nu le-ai fura de la orice grupare de mercenari?

– Nu cunosc cuvântul.

Dragonul țâșni de pe pielea lui Jack și aterizâ aproape de ușă.

– Înțeleg însă ce vrei să spui. Eu voi sta de pază.

– Bună idee, rosti Jack într-o doară, absorbit complet de ecran.

În regulă, avea în față date despre șamșiri. Dar unde erau datele despre celelalte grupări? Nu se putea să nu țină informații despre concurență.

– Jack?

– Mă grăbesc, mă grăbesc, bombăni el.

Le găsi într-un sfârșit. Imediat ajungea și la secțiunea cu aparate de zbor...

– Jack, trebuie să plecăm, insistă Draycos cu neliniște în glas. Trebuie să plecăm acum.

Băiatul își luă ochii de la computer. Dragonul gusta aerul în pragul ușii, săgetând cu limba cu iuțeala unui dealer ce împarte cărțile la poker.

– Ce-ai simțit?

Puse mâna pe mitralieră.

– Miasma morții. Dinspre foc.

Capitolul 27

Jack trase cu grijă aer pe nări, însă nu simți nimic cu excepția unui iz de fum.

– Ești sigur?

– De multe ori am gustat din otrava morții, rosti Draycos și mai nerăbdător. Hai.

Jack privi la computer, simțind cum i se face stomacul cât o nucă. Nu era corect. Planurile lor se duceau pe apa Sâmbetei pentru a doua oară. Fusese atât de aproape, iar acum se vedea din nou pus pe fugă.

– Jack! strigă dragonul.

Și brusc, ca una dintre castanele pe care i le aplica unchiul Virgil după ureche, răspunsul îl lovi.

Dacă n-avea timp să aleagă felia favorită, n-avea decât să ia tot tortul cu el.

– Mai lasă-ne treizeci de secunde, promise el.

Luă încă un info-tub și-l vârî în computer.

– Ai grijă să nu dăm nas în nas cu dușmanul, îi mai spuse, apoi copie toate datele pe care le aveau șamșirii despre rivalii lor.

Și dintr-odată o bubuitură colosală păru să ridice clădirea la nori și s-o prăvălească înapoi la pământ.

– Ce-a fost asta? țipă Jack. Sau crezu că țipă, căci urechile îi țiuiau atât de tare încât nu-și mai auzea propriul glas.

Într-o clipă Draycos era lângă el, dând din gură.

– Ce? urlă Jack.

Drept răspuns, dragonul îl înșfăcă de jachetă și îl târî înspre ușă.

– Stai puțin.

Băiatul se întoarse și scoase info-tubul din computer.

Chiar la țanc, pentru că în secunda următoare clădirea rămase fără curent și computerul își dădu obștescul sfârșit. Draycos îl înșfăcă din nou.

– Am priceput.

Jack îndesă tubul într-unul din buzunarele interioare ale jachetei.

– Hai să mergem.

Se aștepta ca o altă bubuitură să scuture clădirea din temelii, însă ajunseră la poartă fără

alte peripeții. Jack aruncă un ochi afară, apoi dădu să iasă...

Și se trezi smucit îndărăt de ghearele înfipte în mâneca sa tocmai când o aeronavă întunecată trecu pe deasupra lor.

Fără să mai gândească, se aruncă la pământ.

– Aoleu.

– Suntem atacați, răsună ecoul vocii lui Draycos în timpanele care începeau să-și revină.

– Nu zău, Sherlock, rosti Jack, privind cu atenție afară. În lumina răspândită de flăcările ce mistuiau coliba, Linxul cu care sosise părea întreg. Sau cel puțin la fel de întreg cum îl lăsase. Însă dincolo de el...

Tresări. Dincolo de Linx, acolo unde în urmă cu câteva minute se aflase Țestoasa echipei Tango Cinci Zulu, se căsca un crater uriaș.

– Acolo, înălță Draycos o gheară. Sunt acolo.

La mică depărtare de ei zări Țestoasa Înaripată brăzdând văzduhul.

Alison reușise până la urmă să ridice transportorul în aer, și chiar la timpul potrivit.

– Mai e cineva prin preajmă?

– Aud două aparate de vânătoare șamșire. Amândouă sunt pe urmele aeronavei lui Alison.

– Bun, spuse Jack ridicându-se în picioare. Spre Linx atunci.

– Dar e avariat.

– Preferi să te ferești de gazul otrăvitor mergând pe jos?

– Ai dreptate, spuse dragonul și se topi sub mâneca băiatului. Hai să mergem.

Nu fură întâmpinați cu rafale de gloanțe și ajunseră teferi la transportor. Se pare că soldații locotenentului Bilă nu doreau să-și pună pielea-n joc în preajma colibei cuprinse de flăcări.

– N-o să ne ducă prea departe, constată el, cu ochii la indicatorul de combustibil. Se instală în scaunul pilotului. Dar până-n pădure tot ajungem.

Transmițătorul pârâi.

– Montana? se auzi vocea lui Alison.

Jack porni microfonul.

– Prezent. Sunteți teferi?

– Cântec, joc și voie bună la noi, bombăni Alison. Îmi pare rău, dar a trebuit să părăsim cuibul. Dacă reușesc să scap de păsărelele astea două, vin să te iau.

– Nu, rămâi înaintea lor și zboară înspre dealuri. Mă descurc eu.

– Dar...

Brusc, pământul din fața navei prinse culoare. Jack se aplecă peste panoul de zbor să vadă despre ce-i vorba.

Una dintre navele de vânătoare șamșire se preschimbase într-un bulgăre de foc.

Jack clipi nedumerit. Nu. Nici chiar Alison și Jommy, talentați în mânuirea armelor cum erau, n-ar fi reușit să doboare un pilot de război. Sau erau în stare?

Se chinuia încă să dezlege ițele acestui mister când a doua navă de vânătoare renunță brusc la urmărirea prăzii. Vira puternic la stânga, trăgând cu toate armele, însă avu și ea soarta celei dintâi.

– Jack? răsună un glas cunoscut.

Jack răsuflă ușurat, simțind cum toată încordarea i se scurge din trup.

Uitase complet de unchiul Virge.

– Unchiule Virge, sunt la sol, în Linxul din apropierea colibei ce arde. Lasă Țestoasa Înaripată în pace, e din tabăra noastră. Mai e cineva prin zonă?

– Vin încă trei nave de vânătoare dinspre miazăzi. Niște amatori, după umila mea părere.

– Nu se așteptau la o luptă chiar aici.

Rămase cu privirea pierdută în depărtări, lăsându-și mintea să hălăduiască pe te miri unde, când brusc un gând îi încolți în minte.

– Vin să te iau, se auzi glasul unchiului său. Știai că focul ăla eliberează gaz xancranic?

– Da, am aflat, mulțam.

Porni motoarele.

– M-am răzgândit, ne întâlnim la patru kilometri la vest de oraș.

– Nu-i nevoie, băiete. N-am încredere în căruța aia zburătoare nici cât negru sub unghie. Nu-ți face griji, vântul poartă gazul xancranic înspre nord.

– Nu de gazul xancranic îmi arde mie acum. Și fii pe pace, căruța asta zburătoare mă duce unde vreau eu.

– Jack... băiete...

– Știu ce fac. Alison, ești pe recepție?

– Da. Mersi de ajutor.

– După cum spuneam, am prieteni. V-aș invita pe toți la bord, însă nu e suficient spațiu. Mă tem că va trebui să găsiți o altă cale de-a părăsi planeta.

– Stai liniștit, ne descurcăm noi.

– Hangerii vor fi cu ochii pe voi.

– Cum spuneam, ne descurcăm noi. Am și eu prieteni. Pe curând.

Transmițătorul pârâi, apoi amuți.

– Mda, spuse Jack, cugetând încă la ultimele ei cuvinte. *Am și eu prieteni.*

Porni în noapte. Înaintea lor, luminițele minei pâlpâiau în întuneric.

Mina, sursa tuturor relelor. Mina care-i determinase pe agriți și parprini să-și vândă sufletul acestor mercenari lacomi. Potul pentru care șamșirii și hangerii urzeau micile lor jocuri mortale.

Era timpul să le încurce socotelile, după cum ar fi spus unchiul Virgil.

Îndreptă transportorul spre clădirea principală a minei.

– Ziceai ceva de niște grenade, Draycos?

– Da, nouă mai precis.

– Bănuiesc că nu știi să legi un fitil care să întârzie explozia...

– N-ar trebui să te joci cu lucrurile astea, rosti dragonul cu o undă de suspiciune în glas. Și n-am fost antrenat să folosesc asemenea arme.

– Nu contează. O să aplicăm metoda clasică. Scoate-le, te rog, din dulap și așază-le de-a lungul punții, și pe mijloc dacă vrei.

Draycos se înălță de pe umărul băiatului.

– Jack, ce-ai de gând?

– Șamșirii vor să pună mâna pe mină, la fel și hangerii, dacă e să-i dăm crezare locotenentului Bilă. Ce crezi c-ar face dacă s-ar trezi fără mină?

Draycos chibzui câteva clipe.

– Cei care urmăresc doar să se înavuțească vor părăsi planeta.

Îl privi pe Jack drept în ochi.

– Însă nu ești stăpânul minei și nu ești în măsură să hotărăști distrugerea ei.

– Nici ca să-i salvez pe bieții localnici prinși în cleștii războiului? Hai, războinice, unde ți-e vestita etică? E bogăția minei mai importantă decât viețile stăpânilor ei?

– Într-adevăr, oamenii sunt mai importanți, recunoscu dragonul cu tristețe în voce. Dar trebuie să existe altă cale.

– Nu există. Ascultă, eu am încredere în poveștele tale. Ai și tu o dată încredere în mine.

Draycos sări de sub gulerul său.

– Prea bine. Dacă altă cale nu există, hai să ducem la bun sfârșit planul tău.

Jack zâmbi pe ascuns. Războinicul K'da își făcuse numărul. Acum era rândul copilului escroc.

– Tu doar așază grenadele. Eu mă ocup de restul.

Poarta principală era înaltă și largă, făcută anume pentru a permite intrarea și ieșirea vagonetelor cu minereu. Era de asemenea rezistentă.

Din fericire, Linxul era și mai rezistent. Trecând prin lemn și metal, intră cu un huruit puternic în clădirea principală.

– Cum te descurci? strigă Jack, încercând să acopere zgomotul grinzilor sfărâmate și al

pereților distruși în timp ce mâna Linxul spre turnul ce străjuia sonda de daublită.

– Aproape am terminat.

– Foarte bine. Pregătește-te.

Cu o izbitură asurzitoare, răzbi prin rădăcina turnului și se opri exact deasupra puțului ce cobora în măruntaiele pământului.

– Gata. Hai s-o ștergem.

Opri motoarele și se ridică din scaun. Draycos tocmai terminase de rânduit grenadele din spatele navei până în apropierea cabinei pilotului.

– Ce să ștergem?

– Vreau să zic să plecăm de-aici. Sari sus.

Cu dragonul în siguranță pe spatele său, Jack își croi drum prin dărâmături spre ieșire. *Essenay* îl aștepta în fața porții, slobozind jeturi nerăbdătoare din propulsoare.

– Hai, băiete, mișcă, îl zori unchiul Virge în timp ce urca rampa. Navele alea de vânătoare vor fi aici dintr-un minut în altul.

– Atunci să le luminăm calea.

Fugi în cabină și se instală în scaunul pilotului.

– Vreau să tragi un fascicul de laser chiar prin gaura pe care-am făcut-o.

– Unde anume să țintesc?

– Țintește coada transportorului.

Verifică dacă tunurile funcționau cum trebuie.

– În transportor? rosti unchiul Virge încurcat. Dar...?

– Nu-ți bate capul. Tu ochește, eu trag.

– Ar fi bine să ne depărtăm o idee, propuse Draycos. Va fi o explozie mare.

– Că bine zici, încuviință Jack, trăgând nava în spate. Sunteți gata?

– De ce nu? răspunse unchiul Virge. Draycos rămase tăcut.

– Minunat. Să-i dăm drumul.

Raza de laser țâșni. Jack își ținu răsuflarea. Dacă nu mergea...

O străfulgerare urmată de dansul văpăilor îi înștiință că restul combustibilului luase foc.

– Suficient, rosti Jack. Întoarse nava și săgetă în văzduh.

– Să ne depărtăm până nu explodează grenadele.

– Grenadele? repetă unchiul Virge. Băiete...

Însă bubuitura îl împiedică să termine fraza.

Explozia fu mai spectaculoasă decât se așteptase Jack. Un inel orizontal de foc străpunse zidurile clădirii principale. Turnul se înălță câțiva metri, apoi se prăbuși într-una din clădirile secundare, năruindu-i acoperișul.

Totul dură câteva clipe. Clădirile zăceau în ruine, pradă unor flăcări mistuitoare. Era ca unul dintre acele focuri de tabără despre care citise

Jack, cu deosebirea că nimeni nu sărbătorea în jurul lui.

Poate că, într-o bună zi, agriții care trudiseră din greu la zidirea minei aveau să-i mulțumească.

– Și cu asta, basta, răsuflă Jack ușurat.

– Așa e, încuviință unchiul Virge, de-a dreptul copleșit. Să nu îndrăznească cineva să spună că Jack Morgan umblă cu jumătăți de măsură.

Jack își țuguie buzele. Poate că da. Poate că nu. Pentru moment, nădăjduia că își dusese misiunea la bun sfârșit.

– Hai să ne cărăm de-aici până n-ajung navele lor. Draycos?

– Aici. Să mergem.

Capitolul 28

– Îmi pare rău, băiete, rosti unchiul Virge cu glas scăzut, sincer și rugător de fetiță care strânge donații. Mă tem că șamșirii n-au prea multe informații despre navele rivalilor. Nu dau nicicum de urma Djinnurilor.

– Mhm.

Jack se holba dezgustat și fascinat în egală măsură la Draycos, care tocmai dădea gata a patra porție de hamburgeri cu ton, sos de ciocolată și ulei de motor.

Înțelegea pe deplin hărmeseala dragonului. La urma urmei, nu mâncase mai nimic în ultimele trei săptămâni. Însă numai gândul la amestecul acela ciudat îi făcea stomacul să se întoarcă pe dos.

– Atât?

– Atât, anunță unchiul Virge. Și, dacă-mi permiți, am zis de la-nceput că-i o idee cretină.

Hai să întocmim un plan mai de Doamne-ajută, ce zici?

– Adică să-l predăm pe Draycos la StarForce?

Dragonul își ridică brusc privirile, agățând cu vârful limbii o bucată de pește ce-i atârna de bot.

– Nu putem să facem asta, Jack. E prea primejdios.

– Liniștește-te, rosti băiatul, sorbind o gură de suc.

Într-adevăr, unchiul Virge îi vorbise sincer și rugător. Spre ghinionul lui însă, Jack cunoștea acel ton mult prea bine.

– Știi, Draycos, mă așteptam ca un bard-războinic înțelept precum ești tu să fie mai isteț în momente din astea.

Gâtul dragonului se arcui amenințător.

– Ce vrei să zici?

Era limpede, nu-i ardea de joacă.

– Liniștește-te. Privește și ia aminte.

Tuși ușor.

– Spune-mi, unchiule Virge, ce informații picante ai mai găsit în arhivele șamșire pe lângă cele inexistente despre navele Djinn-90?

– Țin să-ți reamintesc că nu m-ai întrebat decât de nave.

– Știu foarte bine ce te-am întrebat. Hai, nu mai trage mâța de coadă, ce-ai găsit?

– Am găsit într-adevăr ceva interesant, spuse unchiul Virge după un moment de tăcere îmbufnată. Însă e un amănunt aproape nesemnificativ...

– Zi odată!

– E despre brummga. Îți mai amintești când ai dat nas în nas cu acel brummga, pe Iota Klestis?

– Cum aș putea să uit?

Dacă Draycos n-ar fi tras cu paralizatorul în matahala aia de extraterestru, ar fi fost de mult îngrășământ pentru flori.

– Chiar și locotenentul Bilă avea vreo doi în echipă, unul mai urât ca altul. Și ce-i cu asta?

– Reiese din arhiva șamșiră că toți brummga ce-și duc veacul prin diverse grupări de mercenari vin din același loc.

Jack tresări.

– Cum adică? Din același oraș, din aceeași regiune?

– De la același negustor, oftă unchiul Virge.

Draycos nu se clintise.

– Ce vrei să zici prin „negustor“?

– Nu știu, răspunse Jack cu glas sumbru. Însă am o bănuială. Vorbești cumva de-un negustor de sclavi, unchiule?

– Mă rog, mercenariatul face parte din tagma muncilor calificate. Iar legile brummga nu sunt tocmai... în ton cu directivele Internos.

– Sunt negustori de sclavi, i-o tăie Draycos.

– Da, oftă Virge.

Dragonul scoase un șuierat de parcă gustase dintr-un cadavru, iar creasta de pe gât deveni țeapănă ca un șir de pumnale.

– Una e angajarea copiilor pe post de ucenici.

Ochii lui scăpărau asemenea unor fascicule de laser filtrate prin două smaralde.

– Dar să înrobești niște ființe inteligente...

– Ușurel, amice, încercă Jack să-l potolească. Nu-ți vărsa mânia pe mine. Nici măcar pe guvernul Internos. Ți-am mai spus că oamenii nu sunt stăpâni peste tot ce se petrece în univers.

– Uniunea Comerțului nu are legi în privința sclaviei?

– Sigur că are. Însă nu poți să condamni ce-ți scapă ochiului. Sunt puțini judecători-paladini. Ce vrei, ne străduim și noi.

Mânia dragonului se mai domoli nițel.

– Înțeleg. Dar e o monstruozitate.

– Aici nu te contrazic, răspunse Jack, scuturat de fiori.

Văzuse într-una dintre aventurile sale cu unchiul Virgil o ceată de sclavi. Amintirea acelor ochi cavernoși îi ardea la fel de puternic în minte.

– Însă o monstruozitate de care ne putem folosi.

– Ce vrei să spui?

– Mă prind pe coada și colții dragonului că e de rău, se băgă unchiul Virge. Ascultă, băiete...

– Trebuie să dăm de urma acelor mercenari, unchiule. N-am avut noroc să le găsim navele, poate o să avem mai mult noroc cu piloții.

– Și cum ai de gând să faci asta? Vrei pur și simplu să dai iama prin arhivele unui stăpân de sclavi?

– Poate dacă te angajezi ca soldat, propuse Draycos.

– Nici mort. N-am stofă de soldat.

– Eu zic că te-ai descurcat onorabil. Nu uita că ai fost privat de un antrenament riguros și de compania unor războinici adevărați.

– Sunt măgulit, rosti Jack sec. Dar, dacă n-ai nimic împotrivă, vom pune la cale ceva diferit de data asta.

– Decizia e numai a ta. Oricum, văd că ușor-ușor ai început să îmbrățișezi etica războinicului.

Jack pufni discret.

– Pe asta de-unde ai născocit-o?

– I-ai spus lui Alison să nu se întoarcă după tine. Ai demonstrat că prețuiești viața altora mai mult decât a ta.

– De fapt... n-am vrut să călăuzească navele șamșire în direcția noastră.

Coada dragonului tresări.

– Așa să fie?

– Îmi pare rău, dădu Jack din umeri.

Unchiul Virge izbucni în râs.

– Așa te vreau, băiete. Iată, Draycos, șarpe bătrân ce ești! Nu se lasă Jack al meu prostit cu una, cu două de aburelile tale.

– Se prea poate, rosti Draycos, măsurându-l pe Jack din priviri. Calea spre desăvârșire e lungă. Însă nu uita că s-a întors să-i salveze pe ceilalți.

– Pun rămășag că tu l-ai îmboldit s-o facă, i-o întoarse unchiul Virge. Cum de altfel i-ai dat ghes să distrugă mina de daublită fără nici un temei.

– Nici prin gând nu mi-a trecut. Și-n plus exista un temei foarte bun. Agriții deveniseră prizonierii mercenarilor șamșiri pe care-i angajaseră. Se pare că parprinii erau sub bocancul hangerilor.

– O meritau. Și-au făcut-o cu mâna lor.

– Mina era un izvor de agoniseală la care ei au trudit din greu, însă tot profitul ajungea în buzunarele mercenarilor. Chiar crezi că meritau asta?

– Firește că nu, interveni Jack. E ca și cum o șleahtă de mercenari ar încerca să pună mâna pe operațiunea altcuiva și un băiat le-ar sufla toată afacerea de sub nas.

Cearta proaspăt iscată se curmă brusc.

– Ce-ai spus? întrebă unchiul Virge bănuitor.

– N-am înțeles, întări dragonul.

Jack zâmbi. Relația sa cu Draycos va afecta fără doar și poate relația cu unchiul Virge. Poate că o va schimba pentru totdeauna, adeverindu-i temerile din noaptea aceea de pomină din pădure.

Dar poate că nu era un lucru rău. Poate că într-o bună zi se vor cristaliza într-o echipă mai bună decât și-ar fi închipuit vreodată. Decât ar fi îndrăznit să spere.

– Mai ții minte, unchiule Virge, când la plecarea de pe Sunright mi-ai zis că obișnuiesc să duc lucrurile până la capăt? Ei bine...

Numele bărbatului uscățiv era Louie, iar acum gâfâia și era roșu la față deoarece cărase două cufere prin tot hotelul. Se opri în mijlocul unei camere jegoase și lăsă un cufăr să-i cadă cu zgomot.

– Uite, ăsta-i al tău.

Lăsă și al doilea cufăr să-i cadă la fel de zgomotos.

– Ești sigur că nu le-ai încurcat? întrebă Alison Kayna, aruncând o privire pe coridor înainte să închidă ușa.

– Scrie mare Jack Montana. Pentru asta merit un bonus, puștanco.

– Ce, că mi-ai cărat bagajele și te-ai ocupat de recepție? întrebă Alison batjocoritor. Fii serios.

Din câte-am auzit, Tăișul Hangerului a tăiat-o așa iute de pe Sunright că s-au împiedicat unii de alții la plecare. Ai fi putut să umpli un Linx de bogății și să te cari fără să observe cineva.

– Grăbiți, negrăbiți, tot aveau arme.

– Puteai să scoți și gloanțele din ele. Hai, recunoaște că a fost floare la ureche.

– Ești cel mai zgârcit copil pe care mi-a fost dat să-l văd, clătină Louie din cap.

– Proasta creștere, ce să-i faci? Îți vei primi onorariul obișnuit de la sursele obișnuite. Întotdeauna e o plăcere să facem afaceri.

– Mda, nu mă-ndoiesc. Informații plătești?

– Ce informații?

– Ei, știi cum e. Plec urechea la tot soiul de bârfe și zvonuri.

– Zvonurile sunt ieftine.

– Nu și cele pe care le aflu eu. Cinci sute-n plus?

– O sută.

– Trei sute.

Alison îi cercetă chipul.

– Fie, trei sute. Să auzim.

– Știi de explozia aia la mină? rosti Louie cu glas scăzut. Care i-a determinat pe șamșiri și hangeri să renunțe la colaborarea cu localnicii și s-o tulească?

– Am fost de față când i-a dat Montana foc. S-a luminat cerul de parcă era zi. Sper că n-ai de gând să-mi faci o descriere în culori.

Un zâmbet viclean încolți pe chipul lui Louie.

– Nici pe departe. Se pare că Montana ăsta e ori extrem de prost, ori foarte inteligent. Când incendiul s-a mai domolit și agriții au început să curețe resturile, au dat peste ce mai rămăsese din transportorul așezat deasupra puțului.

– Și ce-i cu asta?

– Ce-i cu...? Hai, fetițo, tocmai te-ai jucat de-a soldatul. Nu-ți mai amintești cum sunt proiectate transportoarele?

– N-am vreme de ghicitori, Louie. Zi odată ce-ai de zis.

– Transportoarele militare, rosti el de parcă se adresa unui copil de trei ani, duc soldații pe câmpul de luptă. Unde alți soldați trag în tine de jos.

– Te referi la blindaj?

– Vezi că ai învățat ceva? Da, patruzeci de centimetri de cerametal ultradur care îmbracă partea inferioară a oricărui transportor modern. La modelul acela de Linx, grosimea blindajului ajunge la șaizeci de centimetri.

Brusc, lui Alison îi pică fisa.

– Puțul minei nu s-a năruit.

– Exact, spuse Louie, foarte încântat de isprava sa. Mercenarii își reziliaseră deja contractele și nu mai aveau cum să intre din nou sub pielea localnicilor. Repet: foarte prostesc sau foarte inteligent.

Cu ochii minții, Alison zări din nou expresia întipărită pe chipul lui Jack, felul în care privise computerul șamșir după ce-o trimisese înapoi cu codul de pornire al Țestoasei.

– Nu prostesc. Inteligent.

– Nu contează, merită trei sute?

– Bănuiesc că da, rosti ea pe un ton cât mai obișnuit. O să-ți primești banii.

– În regulă. Vezi ce faci cu noul echipament. Când mai ai nevoie de mine, să mă anunți. E mai mare plăcerea să lucrez cu tine.

– Mai ales când curg banii?

– Banii tăi sunt ca un izvor, rosti Louie cu același zâmbet viclean. Ne vedem, puștanco.

Alison zăvorî ușa în urma lui. Se întoarse și îngenunche lângă cufărul lui Jack.

Se pare că Jack Montana le jucase tuturor un renghi pe cinste. Forțase ambele grupări mercenare să părăsească planeta, făcându-le să creadă că mina era complet năruită, și îi lăsase pe agriți și pe parprini să-și împartă mina după cum i-o duce capul.

Deșteaptă manevră. Fapt ce-l făcea pe Jack și mai interesant decât îl crezuse atunci când îl angajase pe Louie să-i fure bagajul.

Cufărul era în mod evident încuiat. O nimica toată pentru ea. Cu o scurtă apăsare la baza arătătorului de la mâna stângă scoase la iveală șperaclul de plastic implantat sub unghie.

Firește, Jack nu aflase de bijuteria asta. Ar fi căzut imediat la bănuieli: de unde-și permite o fată sărmană lăsată pe mâna mercenarilor o unealtă atât de sofisticată? Și mai ales la ce-i folosea o asemenea unealtă? Așa că îi turnase gogoașa aia cu săpatul în pământul de sub rafturi.

Se părea că nici Jack nu fusese întru totul sincer cu ea.

Pentru că și Alison pleca urechea la povești și întâmplări interesante. Una dintre ele se petrecuse în urmă cu o lună, la bordul pachebotului spațial *Star of Wonder*. Un conflict la nivel înalt între Cornelius Braxton și adjunctul său, Arthur Neverlin, care încerca să pună mâna pe giganticul corporatist Braxton Universis.

Și în toiul conflictului apare un băiat pe nume Jack. Care pesemne are un unchi Virgil, asemănător cu acel unchi Virge pe care Jack îl chemase să gonească navele șamșire.

Atâta că băiatul din povestea cu pachebotul se numea Jack Morgan, nu Jack Montana.

Era Jack Montana cu adevărat Jack Morgan? Foarte posibil. Poate va găsi o confirmare în cufărul său. Poate va găsi și alte lucruri interesante.

Știa oameni care ar fi plătit o groază de bani pentru informația asta. Strecură vârful șperaclului în lacăt și se puse pe treabă.

TIMOTHY ZAHN

HOȚ ȘI DRAGON

traducere din limba engleză de Alexandru Maniu

Primul volum al seriei ODISEEA DRAGONULUI

Odiseea Dragonului, o incitantă serie de romane de aventuri, îi are în prim-plan pe Jack Morgan, un adolescent lăsat în voia sorții, hăiturt de poliție pentru o faptă de care nu se face vinovat, și pe dragonul Draycos, singurul supraviețuitor al unei bătălii care-i putea nimici poporul.

„Zahn zugrăvește fiecare detaliu cu un realism sclipitor și ironizează limbajul științific, mereu prezent în descrierea navelor sau în dialogul soldaților. Odată ce-ai pus mâna pe ea, nu te mai saturi de citit."

Kirkus Reviews

De douăzeci de ani, Timothy Zahn îi încântă pe fanii genului SF de toate vârstele cu povești pline de suspans și intrigă. În *Hoț și dragon*, Jack Morgan, personajul principal, are, la propriu, un dragon pe spate. De obicei ne închipuim dragonii ființe fantastice care scot flăcări pe nări, coborâte din basme. Însă, în lumea lui Jack, viața dragonilor depinde de relația cu o ființă umană. Războinicul Draycos este unicul supraviețuitor al unei bătălii stelare, iar singura gazdă existentă e Jack. Formând un ciudat cuplu, cei doi sunt sortiți să străbată galaxia de la un capăt la altul și să înfrunte pericol după pericol. De reușita călătoriei lor depinde viitorul poporului K'da.

JUDSON ROBERTS

RĂZBOINICUL VIKING

traducere din limba engleză de Julia Kretsch

Primul volum din SAGA ARCULUI LUNG

POATE UN SCLAV SĂ DEVINĂ EROU?

Deși este fiul unei căpetenii și al unei prințese, tânărul Halfdan s-a născut sclav. Luptător de temut cu arcul și săgeata, cunoscând secretele naturii, nu poate decât să viseze la viața de războinic. Dar tatăl său cade răpus de lovitura năprasnică a unui saxon, iar mama sa va plăti un preț teribil pentru libertatea băiatului.

Soarta lui este să trăiască și să ucidă după legea armelor, să cunoască gloria adevăratei frății, dar și orori de neînchipuit. Căci un adevărat viking nu își găsește pacea decât în inima bătăliei.

SUZANNE COLLINS

JOCURILE FOAMEI

traducere din limba engleză de Ana-Veronica Mircea

Primul volum al seriei JOCURILE FOAMEI

Una dintre cele mai bune cărți pentru adolescenți ale anului 2008 potrivit *Publishers Weekly*, *New York Times*, *Locus*, American Library Association, Barnes&Noble și Amazon.com

Într-un viitor postapocaliptic, peste ruinele unui continent cunoscut odată ca America de Nord se întinde națiunea Panem. Ca simbol al puterii Capitoliului asupra celor douăsprezece districte conduse cu o mână de fier, în fiecare an este organizat un concurs sadic și sângeros – **Jocurile Foamei.** Douăzeci și patru de adolescenți sunt răpiți de lângă familiile lor și aruncați într-o luptă pe viață și pe moarte, televizată în direct și urmărită cu frenezie. Doar unul dintre ei se va întoarce acasă faimos, bogat și... viu. Cine va câștiga cursa nebună pentru supraviețuire?

„Pur și simplu am citit fără să mă pot opri! [...] O lectură înrobitoare."

STEPHEN KING

„Am fost atât de obsedată de *Jocurile foamei*, încât am continuat să citesc și la restaurant, discret, cu cartea ascunsă sub masă!"

STEPHANIE MEYER

„Nu există roman de aventură mai bun!"

STAN NICHOLLS

PAZNICUL FULGERULUI

traducere din limba engleză de Antuza Genescu

Primul volum al seriei ORCII

Finalist al
PREMIULUI BRITISH FANTASY SOCIETY

„Fnca și ura se cntesc în ochii tăi. Pentru tine sunt un monstru care pândește din tenebre, un demon care înspăimântă. O creatură care trebuie vânată, măcelărită și exterminată.
Dar a venit timpul să bagi de seamă și să vezi bestia din tine. Ți-am trezit teama, dar a venit timpul să-ți câștig respectul. Ascultă-mi povestea, simte sângele ce-mi curge prin vene și fii recunoscător: eu am purtat sabia, nu tu. Orcii, născuți pentru bătălie, sunt meniți să câștige pacea pentru toți."

STAN NICHOLLS, *Paznicul fulgerului*

„Nicholls încearcă să corecteze proasta faimă cu care Tolkien i-a înzestrat pe orci, spunând o poveste deosebit de captivantă. [...] Dacă vă plac bătăliile de proporții pline de magie și scăldate în sânge, *Paznicul fulgerului* este pentru voi."

Starburst

„Subminează toate locurile comune ale genului fantasy, având-i ca personaje principale pe demonizații orci. Ritm amețitor, acțiune non-stop și accente suprarealiste."

JON COURTENAY GRIMWOOD, *The Guardian*

„Tinerii cititori vor fi captivați de această aventură SF, scrisă atât de alert încât îți taie respirația."

Publishers Weekly

„Zahn își investește întregul talent în crearea unui univers populat de extratereștri fascinanți și condus din umbră de agenții obscure și corporații interstelare. [...] Plin de neprevăzut și suspans!"

Divers Hands

„Precum în *Hoț și dragon*, primul volum al seriei, umorul abundă, iar pericolul atinge cote maxime. Tânărul de paisprezece ani Jack Morgan, gazdă a războinicului-poet Draycos, trebuie să-l ajute pe dragon să găsească ucigașii poporului K'da. De aceea Jack se înrolează într-o armată de mercenari, suspectând implicarea lor în atac. Viața de soldat nu e însă așa cum credea. Trădarea nu întârzie să apară, și pericolul stă la pândă..."

Booklist

BRAVO

www.nemirajunior.ro

ISBN 978-606-8073-29-3